

ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΟΣ

Το Κυπριακό πρόβλημα και οι λόγοι του Κυπριακού αδιεξόδου

Σταθμοί Εθνικών αγώνων της Κυπριακής Ιστορίας

Το 1ο Σιωνιστικό κίνημα και οι λόγοι της μεγάλης σφαγής των Κυπρίων από τους Εβραίους

Το 2ο Σιωνιστικό κίνημα και η σχέσις του με την κατάληψη της Κύπρου από τους Οθωμανούς

Το 2ο Σιωνιστικό κίνημα και η σχέσις του με την κατάληψη της Κύπρου (συνέχεια)

Το 3ο Σιωνιστικό κίνημα και η διχοτόμησης της Κύπρου

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

**Η Κύπρος είναι, εδώ και δεκαετίες, σε πορεία καταστροφής
του ελληνισμού της.**

**Θα προσπαθήσουμε να διερευνήσουμε και επισημάνουμε τα αίτια και τους
συντελεστές της μεθοδευμένης καταστροφής του πανάρχαιου προκατακλυσμιαίου
Ελληνισμού της Κύπρου.**

Πρόκειται για μία πτυχή του Κυπριακού η οποία πιθανώς λόγω σκοπιμοτήτων όχι μόνο δεν ερευνήθηκε αρκετά αλλά και αποσιωπάται αν και πάντα λειτουργούσε κατά των ελληνικών συμφερόντων της νήσου. Η ιστορία, μας αφήνει να πιθανολογήσουμε ότι ο Μακάριος γνώριζε όλα ή μέρος αυτών των γεγονότων διότι αντιδρούσε ως τροχοπέδη των κακοβούλων σχεδίων., Ίσως αντιδρούσε χωρίς γνώσι αλλά ενστικτωδώς, ήταν όμως αδύναμος να αντιδράσει αποτελεσματικά στην σφαγή της Κύπρου που ετοίμασαν οι αμερικανο-σιωνιστές και εφήρμοσαν οι άνευ ιστορικής γνώσεως ελλαδίτες πραξικοπηματίες. Δεν ήταν όμως η πρώτη παρόμοια καταστροφή όπως θα καταδείξουμε.

Πρωτίστως, τα χειρίστα σε ότι αφορά τα εθνικά ζητήματα, πρέπει να γίνονται αντιληπτά και κατόπιν κατανοητά από τα αρμόδια κρατικά όργανα δηλαδή τα υπουργεία εξωτερικών. Ακολούθως, τα όργανα του υπουργείου αυτού οφείλουν αφ' ενός να

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

επεξεργασθούν σχέδια αντιδράσεων σε ότι αφορά τον κρατικό μηχανισμό και αφ' ετέρου να ενεργοποιήσουν διαύλους (ήτοι κανάλια νεοβαρβαριστί) επικοινωνίας και ενημερώσεως του έθνους ώστε αυτό να θωρακισθή αρχικά με γνώση και ακολούθως με αποφασιστικότητα και θάρρος προς αντιμετώπισιν των χειρίστων. Βεβαίως κάτι τέτοιο θα αναμέναμε από ένα αληθώς ελληνικό υπουργείο εξωτερικών. Το κράτος όμως στο οποίο ζούμε, είναι προδομένο από τον εσμό των πρώην φεουδαρχών και νυν "εκσυγχρονιστών πακετο-ντελοροφάγων" του πανάθλιου "πολιτικού" κατεστημένου. Έτσι, και το υπουργείο εξωτερικών του θλιβερού και νεο-βαρβαρικού αυτού κρατιδίου, το οποίον κακώς ονομάζεται Ελλάς, προδίδει πολυδιάστατα και με θλιβερή συνέπεια τον τόπο. Στο υπουργείο αυτό βασιλεύει πρωτίστως το οθωμανικό πνεύμα, δηλαδή η αμάθεια, η νωχελικότητα, ο δημοσιοϋπαλληλισμός, η γραφειοκρατία, η αδράνεια, η αδιαφορία και η απέχθεια προς ενημέρωση, γνώση, δημιουργία και φιλελληνισμό. Έτσι, οι ερασιτέχναι του υπουργείου εξωτερικών δέον να προσδιορίζονται ιδεολογικά ως "οθωμανίζοντες". Οι ραγιάδες "οθωμανίζοντες" όμως είναι, εκτός των άλλων και δουλικά έμμισθα ή άμισθα όργανα ξένων ανθελληνικών κέντρων εξουσίας. Αυτά τα κέντρα εξουσίας απεργάζονται από δεκαετίες τώρα την περαιτέρω συρρίκνωση του ελληνισμού και ισοπέδωση των εθνικών και ηθικών αξιών του. Ένα από τα μεγάλα θύματα αυτής της ανθελληνικής δράσεως και δυναμικής είναι και η Κύπρος. Δεν είναι του παρόντος η ανάλυση των εξ ελληνικής δράσεως πολλών προκλητικών αντικυπριακών δραστηριοτήτων πρό του 1974. Είναι γνωστόν ότι σε ένα κράτος το οποίο διοικείται από προδότες, μόνο προδοτικές πράξεις αναμένονται. Εξ άλλου, και μετά παρέλευση δεκαετιών, αρκετά στοιχεία διέρρευσαν τα οποία τεκμηριώνουν την μεθοδικότατη εργασία των ξένων μυστικών υπηρεσιών σχετικά με το κυπριακό και την εφαρμογή των ανθελληνικών σχεδίων τους, κυρίως από πλανημένους έλληνες υπερ-πατριώτες. Η "δεξαμενή" των υπερ-πατριωτών ήταν πολύ μεγάλη. Απέμενε, γιά τις μυστικές υπηρεσίες των ξένων, να επιλέξουν τους θρασύτερους και αποφασιστικότερους εξ αυτών και να τους χρησιμοποιήσουν ως αιχμή του δόρατος για την πραγμάτωση των σατανικών, ύπουλων και ανθελληνικών σχεδίων τους. Κατέφεραν και τους έπεισαν ότι η δράσις των θα ήτο "πατριωτική" και "εθνική". Έτσι, η ποικιλοτρόπως προωθούμενη άγνοια της ιστορίας, έπαιξε πρωταρχικό ρόλο και στο Κυπριακό δημιουργώντας, επί 15ετία, γεγονότα τα οποία οδήγησαν στο απαράδεκτο 1974. Επέισθη ο πλανήτης ότι η το Κυπριακό είναι απλώς μια ελληνοτουρκική διένεξις με τις δύο πλευρές αδιάλλακτες. Σήμερα, με μια υπερδύναμη **φαινομενικά** "αφεντικό" του κόσμου, η σκόπιμα επιβληθείσα άγνοια της ιστορίας, κρύβει επιμελώς την **πραγματική** υπερδύναμη, η οποία, ολιγομελής και επιμελώς καλυμμένη, ουσιαστικά έχει απλώσει την κυριαρχία της στον πλανήτη. Η κατάσταση αυτή είναι συνεπέστατη με την διακήρυξη του "άγγλου" πρωθυπουργού Μπέντζαμιν Ντισραέλι, ότι δηλαδή **"η ιστορία γράφεται από τις επιτυχημένες μειονότητες"**. Στην υπόθεση της Κύπρου λοιπόν οι μάσκες πέφτουν. Η σχετικά πρόσφατη αποτυχημένη προσπάθεια θωρακίσεως της άμυνας της νήσου με τους περίφημους πλέον αντιαεροπορικούς πυραύλους S-300, είχε δημιουργήσει σάλο στους ιθύνοντες κύκλους της "επιτυχημένης μειονότητος", η οποία είχε δραστηριοποιηθή αμέσως και με τους ανθρώπους της, τα έμμισθα όργανά της και άμισθα φερέφονά της προσπάθησε να επιβάλλη τα τετελεσμένα. Είναι γνωστές οι κοινές πτήσεις Τουρκικών-Ισραηλινών μαχητικών υπεράνω της Κύπρου προς εξουδετέρωσιν πιθανών S-

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

300. Πράγματι, ο "πρόεδρος" των ΗΠΑ, Κλίντον, στην διμηνιαία έκθεσή του στο κογκρέσσο τότε θα δηλώσει ότι "η διακοινοτική βία έφθασε στο **χειρότερο επίπεδο** σε διάστημα πολλών ετών". Εννοεί βέβαια τις ανανδρες δολοφονίες των Ισαάκ, Σολωμού και Κακούλη. Στην έκθεσή του ο (κατα φαντασία των πολλών) πλανητάρχης, δεν καταδικάζει ούτε επιρρίπτει όποια δήποτε ευθύνη στην Τουρκία. **"Μόνο το παρελθόν** συνεχίζει να κακοδαιμονίζει τις σχέσεις Ελλάδος-Τουρκίας", αναφέρει στην ίδια έκθεση ο Κλίντον. Δεν κάνει όμως καμία αναφορά στον στρατό κατοχής στην Κύπρο και την προκλητική στάση της Τουρκίας σε Αιγαίο και Θράκη. Πάντως προσπαθούν ώστε το κυπριακό να φαίνεται σαν διαμάχη Ελλήνων-Τούρκων. Στην έκθεσή του, ο απελθών πρόεδρος του ΟΗΕ, Μπούτρος Γκάλι, είχε προτείνει "και στις δύο πλευρές να δείξουν αποφασιστικότητα για **επανάληψη των διαπραγματεύσεων** για συνολική λύση" μιά και όπως λέει "η κατάσταση στην Κύπρο έχει επιδεινωθή σοβαρότατα το τελευταίο εξάμηνο". Δεν λέει όμως από ποιούς επιδεινώθηκε και γιατί. Ελληνο-τουρκική διαφορά λοιπόν προτείνει και αυτός. Συνεπώς κι αυτός στους γνωστούς-άγνωστους προϊσταμένους του. Όμως παρόμοιες δηλώσεις έκαναν και οι "ηγετίσκοι" της Ε.Ε. Στην Σύνοδο κορυφής στο Δουβλίνο η τελική ανακοίνωση αναφέρει κατά λέξη ότι "το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο καλεί την Τουρκία **να χρησιμοποιήσει την επιρροή της για να συνεισφέρει** σε μία λύση στην Κύπρο σύμφωνα με τις αποφάσεις του ΟΗΕ". Δηλαδή η Τουρκία δεν είναι ο **εισβολέας και κατακτητής** αλλά ο καλός διαμεσολαβητής. Και η Ε.Ε. βλέπει σαν πρόβλημα της Κύπρου την Τουρκία και την Ελλάδα. Κανένας ευρωπαίος ή αμερικανός δεν αναφέρει πλέον την λέξη κατοχή και εισβολή, ούτε κανείς μιλά για αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής. **Όμως και κανένας Έλληνας δεν αναφέρεται στο παρασκήνιο αυτής της συνομιλίας.** Αχνά μόνο, κάποιες εφημερίδες έγραψαν, χωρίς να επιμείνουν, ότι το Ισραήλ αντιδρά στους εξοπλισμούς της Κύπρου. Το να αναλύσει κάποιος σε βάθος αυτή την Ισραηλινή αντίδραση, απαιτεί τεράστια ιστορική γνώση, μεγάλο θάρρος αλλά και εκδότες Έλληνες στην ψυχή. Αυτές οι τρεις παράμετροι αποκλείουν τους Έλληνες δημοσιογράφους και τις ελληνικές εφημερίδες από το να ενημερώσουν τον ελληνικό λαό. Απομένει το υπουργείο εξωτερικών το οποίο όμως "οθωμανίζει". Ρητορικά λοιπόν θέτουμε τα ερωτήματα: γιατί συμβαίνουν αυτά; γιατί υποφέρει η Κύπρος; Είναι καιρός όμως να αναφερθούμε στην υπόθεση της Κύπρου, σαν Έλληνες, λέγοντας την αλήθεια. Το πρόβλημα της Κύπρου ήταν, είναι και θα είναι το ότι γειτνιάζει με το Ισραήλ. Σήμερα ειδικά, η Κύπρος ανήκει στην σφαίρα επιρροής του Ισραήλ. Τα συμφέροντα του σιωνισμού σήμερα είναι να κρατήσουν την Κύπρο διχοτομημένη. Πρέπει όλοι οι Έλληνες να συνειδητοποιήσουν ότι ο παγκόσμιος εξουσιασμός εργάστηκε πολύ σκληρά επί πολλές δεκαετίες για επιτύχει το συγκεκριμένο στάτους-κβό στην Κύπρο. Μόνο οι αφελείς και αδιάβαστοι θα ισχυρισθούν ότι αυτό το στάτους-κβό θα αλλάξει εύκολα χωρίς τεράστιες θυσίες. Απαιτείται άριστη ενημέρωση, ανύψωση του ηθικού του λαού, αποτελεσματικότερη λειτουργία των κρατικών υπηρεσιών, επαγγελματικό πνεύμα στην εκπαίδευση και απόδοση των ενόπλων δυνάμεων, σύμπνοια λαού-κράτους-στρατού, εθνική διαπαιδαγώγηση των (ήδη βαρβαριζόντων) νέων και **επάνοδος στις αξίες του ελληνισμού.** Εφ' όσον λοιπόν δεν γίνονται θυσίες θα υφιστάμεθα ως ευρωπαϊζόντες ραγιάδες τις συνέπειες του ξεπουλήματος του ήθους και των αξιών μας. Το μεγάλο δημοσιογραφικό όργανο του σιωνισμού, η εφημερίδα TIMES της Νέας Υόρκης, εκφράζει

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ωμά την θέση του στο Κυπριακό. Σε παλαιότερο δημοσίευμά τους τον Δεκέμβριο '96 λένε ότι "θα μπορούσε να ειπωθεί στους Ελληνοκύπριους ότι δεν θα γίνουν δεκτοί στην Ε.Ε. αν δεν κάνουν ειρήνη με τους Τουρκοκύπριους γείτονές τους". Σε άλλο δημοσίευμα, την εβδομάδα της 20ης Δεκ. 1996, σε ανάλυση για το κυπριακό διδάσκουν ότι "το 1974, φοβούμενοι ότι η στρατιωτική δικτατορία της Ελλάδας σχεδίαζε να απορροφήσει την νήσο και να την μετατρέψει σε ελληνικό έδαφος, οι Τούρκοι ηγέτες **έστειλαν** εκεί στρατό. **Περίπου 35.000 στρατιώτες παραμένουν....**". Έτσι απλά "**έστειλαν**" στρατό ο οποίος "**παραμένει**". Δηλαδή ούτε εισέβαλε ούτε κατέχει. Η αλήθεια βέβαια έπρεπε να ήταν λίγο διαφορετικά διατυπωμένη. Δηλαδή "**δεν επιτρέπουμε ούτε στην Τουρκία αλλά ούτε στην Ελλάδα να καταλάβουν την Κύπρο. Την θέλουμε διχοτομημένη και με ισορροπία στρατιωτικών δυνάμεων ώστε ο ένας να εκφοβίζει τον άλλο**". Ακριβώς αυτό επιδιώκει για την Κύπρο ο σιωνισμός. Εξ ου και η αντίδρασις σε μια στρατιωτική προετοιμασία σαν τους S-300 εκ μέρους των ελληνοκυπρίων η οποία θα ανέτρεπε το στατους-κβό. Μεγάλη σημασία πρέπει να δώσουμε σε μία δήλωση. Σε άρθρο του γνωστού ελληνοφώνου Τάκη Μίχα στην "Ελευθεροτυπία" στις 25-11-1996 σελ 14. γράφει ότι ο πρέσβυς της Κύπρου στο Τέλ-Αβίβ, κ. Πέτρος Ευτυχίου, σε μια δεξίωση που έδινε, είπε: "**όλοι όσοι ασχολούνται με το Κυπριακό σήμερα είναι Εβραίοι. Ο υπουργός εξωτερικών της Αγγλίας κ. Ρίφκιντ είναι Εβραίος, ο ειδικός απεσταλμένος του Ο.Η.Ε. Φαϊσάλ είναι Εβραίος, ο Χόλμπρουκ είναι Εβραίος ακόμη και ο έλληνας υφυπουργός εξωτερικών (κ. Ροζεστάιν-Ροζάκης) είναι Εβραίος**". Εμείς θα προσθέσουμε ότι όλοι εξ ΗΠΑ όσοι ασχολήθηκαν με την Κύπρο από το 1973 και εντεύθεν ήσαν όργανα του σιωνισμού (Εβραίοι οι Κίσινγκερ, Σίσκο, Λέντσκι, Χάας, Κόρνμπλουμ, Όλμπράιτ κ.ά.). Στην Ελλάδα ο σιωνισμός δεν είναι ανάγκη να στεναχωρείται. Τα ανδράποδα των ελλαδικών υπουργείων, υπηρεσιών, ΜΜΕ κλπ θα φανούν αντάξιοι ραγιάδες και θα αγωνισθούν υπέρ των σιωνιστικών επιδιώξεων. Προ 4ετίας, όταν οι Κύπριοι θέλησαν να δημιουργήσουν ναυτικό και αεροπορία, ζήτησαν από την Ελλάδα βοήθεια. Δηλαδή την εκπαίδευση πάρα πολλών Κυπρίων σε παραγωγικές σχολές ναυτικού και αεροπορίας. Η απάντηση του Έλληνα(;) υπουργού άμυνας ήταν οτι "**είναι περιορισμένες οι θέσεις και αδυνατούμε να αποδεχθούμε το αίτημα**"!!! Όσοι λοιπόν ασχολούνται με το Κυπριακό είναι όργανα του σιωνισμού. "Όλως συμπτωματικώς" θα πουν οι ανοήτοι, όλως "προγραμματισμένως" θα τους απαντήσουμε. Η Κύπρος αποτελεί "χώρα βάθους ή ενδοχώρα" (hinterland) για το Ισραήλ. Αν δούμε τον χάρτη του Ισραήλ σήμερα θα αντιληφθούμε τον λόγο που νομίζει ότι χρειάζεται τέτοιο βάθος προς δυσμάς. Ο σιωνισμός λοιπόν απεφάσισε ερήμην ημών ότι η Κύπρος του είναι απαραίτητη για την επιβίωσή του και την επιβίωση του Ισραήλ. Έτσι, μεθοδικά, οδήγησαν την Ελλάδα σε μειονεκτική θέση σε ότι αφορά την Ένωση, κάνοντάς την ανέφικτη. Έβαλαν έντεχνα την Τουρκία πάλι στην Κύπρο και τώρα μεθοδεύουν την συνέχεια. Διζωνική ομοσπονδία η κάτι παρόμοιο. Ούτε ελληνικός ούτε τουρκικός έλεγχος στο νησί. Και ο λόγος που ΘΕΛΟΥΝ την Κύπρο διχοτομημένη είναι ιστορικός. **ΘΕΛΟΥΝ ΚΑΠΟΤΕ ΝΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΟΥΝ ΣΤΟ ΙΣΡΑΗΛ**. Πάντοτε ο εβραϊσμός ήθελε την Κύπρο σαν ζωτικό του χώρο. Εδώ και 2.000 χρόνια. Τότε που οι εβραίοι άποικοι, εκδιωχθέντες εξ Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους το 70 μ.Χ., έσφαξαν σε μια νύκτα 250.000 Κυπρίους. Ας μην αναμένουμε λοιπόν ευνοϊκή λύση για το Κυπριακό εφ' όσον δεν δυνάμεθα να αγωνισθούμε για το καλύτερο. Χώρα που δεν έχει δικαίωμα να

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

εξοπλισθή όπως νομίζει είναι ΥΠΟ ΚΑΤΟΧΗ. Απομένει σε εμας να αποδείξουμε ιστορικά τους τους παραπάνω ισχυρισμούς Τα στοιχεία είναι συγκλονιστικά. Σχεδόν απίστευτα. Αυτός όμως είναι και ο λόγος που τα κρατούν καλά κρυμμένα. Η αποκάλυψη τους είναι χρέος απέναντι στους μάρτυρες των αγώνων της Κύπρου και απέναντι στους εν ζωή αγνοούμενους που σαπίζουν στα τούρκικα στρατόπεδα.... Όλοι αυτοί πίστεψαν ότι εμάχοντο εναντίον Τούρκων. Επλανήθησαν.... Και επλανήθησαν διότι η τραγωδία της Κύπρου διαιωνίζεται. Οι "πολιτικοί" και οι "ειδήμονες", εξαρτημένοι από τα περίφημα σκοτεινά "ξένα κέντρα αποφάσεων" με συμβόλαια "τιμής" (δηλ. ουσιαστικά ατιμίας και εθνοπροδοσίας), προσπαθούν να μας πείσουν περί "κινητικότητας" στο κυπριακό και περί "εντίμου συμβιβασμού". Τα "ξένα κέντρα αποφάσεων", δηλαδή τα διάφορα παραρτήματα του σιωνισμού (τριμερής, κυβέρνησις των ΗΠΑ, ΣΙΑ, ΝΑΤΟ, ΟΗΕ, Ε.Ε. κλπ) δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου, σε καμία μεταπολεμική περίοδο να επιβάλλουν την απόλυτη θέλησή τους στο ψευδοκράτος που ονομάζεται (δυστυχώς) Ελλάδα. Όταν ο σιωνισμός κατακτούσε κομμάτι-κομμάτι τον κόσμο, οι ανεύθυνοι, ανιστόρητοι, ανίκανοι και αναίσχυντοι πολιτικοί του κρατιδίου Ελλάς, χάνοντας μοναδικές ιστορικές ευκαιρίες, αγωνιζόντουσαν να αποδείξουν εις τους αφέντες τους πόσο καλοί υπηρέται ήσαν. Αγωνιζόντουσαν να αποδείξουν, ξεπουλώντας την τιμή του ελληνικού λαού, ότι θα υπηρετήσουν πιστά την έξωθεν εξουσία με κάθε κόστος. Έτσι, κατήντησαν την Ελλάδα έρμαιο των διαφόρων αρπακτικών και τους Έλληνες έναν εσμό ανοήτων, ανευθύνων χαζο-ρωμηών ανικάνων να συλλάβουν τα όποια νοήματα και να ασχοληθούν με τα όποια ζητήματα απαιτούνται για την ομαλή εξελικτική πορεία του Έθνους στον Απολλώνειο δρόμο. Το κυπριακό αποτελεί ένα ζήτημα που θα εδίδασκε στον λαό πολλά αν είχε αναλυθή σωστά. Δεν πρόκειται όμως οι μεγαλόσχημοι της ελλαδικής πολιτικής, κοινωνικής και δημοσιογραφικής σκηνής να ασχοληθούν σε βάθος με ένα τέτοιο θέμα. Αφ' ενός διότι σαν ρωμηοί δεν δύνανται να συλλάβουν τα πολλά επίπεδα της κυπριακής τραγωδίας και αφ' ετέρου διότι η οικονομική τους επιτυχία, τούς έχει δέσει γερά στο άρμα των εξαρτήσεων και η **"πολιτική ορθότητα"** έγινε σημαία του ανθελληνικού αγώνα τους. Ο σιωνισμός είναι πανίσχυρος, ελέγχει την ηγεσία μας μέσω πολιτικών και τον λαό μας μέσω ΜΜΕ. Έχουμε σαν μοναδικό όπλο την ελληνική συνείδηση (έστω κι αν είναι βαθιά κρυμμένη) και την ιστορία μας (έστω κι αν εξαφανίζονται σωρηδών ελληνικά βιβλία από τις βιβλιοθήκες.). Με αυτά τα όπλα οφείλουμε να πορευτούμε στον δύσβατο **νέο μεσαίωνα** που ανατέλλει...

*Ως Έλληνες, με συνείδησι μη εξαγορασμένη και μη εξαγοράσιμη, έχουμε χρέος έναντι των θυμάτων και ηρώων των Κυπριακών πολέμων να αναλύσουμε ενδελεχώς την ιστορική σχέση Κύπρου-σιωνισμού μήπως και συντελέσουμε στην αφύπνιση της ιστορικής μνήμης. Οφείλουμε να διερευνήσουμε αυτές τις παραμέτρους έστω κι αν γνωρίζουμε εκ των προτέρων ότι ο αγών δίδεται για **"την τιμή των όπλων"** μια και ο σιωνισμός αποτελεί το **"ταμπού"** της ιστοριογραφίας-δημοσιογραφίας από τον Β' Π.Π. και εντεύθεν. Στον κατάλογο των διαπιστευμένων **"Αμερικανών"** **"διαμεσολαβητών"** για την **"λύσι"** του Κυπριακού, όπως τον καταγράψαμε στο τεύχος 10, τώρα προστίθεται ένα ακόμη όνομα το οποίο έρχεται να δικαιώσει τα επιχειρήματά μας. Στις αρχές Σεπτεμβρίου 1999, με μία απλή ανακοίνωση, η κυβέρνηση των ΗΠΑ*

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ανεκοίνωσε ότι ο γνωστός δικηγόρος της Ουάσιγκτον και σύμβουλος του προέδρου Κλίντον, Άλφρεντ Μόουζες, θα είναι ο νέος διαμεσολαβητής για την "επίλυση" του Κυπριακού. Ο Άλφρεντ Μόουζες ήταν πρέσβης των ΗΠΑ στην Ρουμανία αλλά και πρώην πρόεδρος του Αμερικανο-εβραϊκού Συμβουλίου. Το να υπάρχει διαμεσολαβητής χωρίς αντικείμενο όμως είναι απαράδεκτο. Έτσι, όταν στο τέλος Σεπτεμβρίου ο Ετζεβίτ επεσκέφθη την Ουάσιγκτον, όλες οι προσπάθειες προσεγγίσεως δεν καρποφόρησαν αλλά ο εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου μας πληροφόρησε πως ΚΑΤΙ "θετικό" προέκυψε από τις συνομιλίες. Το θετικό ήταν ότι ο κ. Ετζεβίτ "δέχθηκε" την διαμεσολάβηση των ΗΠΑ για την Κύπρο μέσω του κ. Μόουζες. (Τάιμς Νέας Υόρκης 29/9/99). Για να ολοκληρωθεί ο εμπαιγμός πρέπει να συμφωνή στην διαμεσολάβηση και η Ελλάς. Η οποία ως καλός εταίρος (ή μάλλον εταίρα) δεν πρόκειται να στενοχωρήσει τα αφεντικά. Στις 6 Οκτωβρίου "1999" στην Ουάσιγκτον, ο υφυπουργός Εξωτερικών, Γρηγόρης Νιώτης έχει "διαδοχικές συναντήσεις με τον ειδικό απεσταλμένο του Προέδρου Κλίντον για το κυπριακό, πρέσβη Αλ Μόουζες και τον αναπληρωτή σύμβουλο εθνικής ασφαλείας, Τζέιμς Στάινμπεργκ". Όπως ανακοινώθηκε, στο επίκεντρο των συνομιλιών ήταν η εξέλιξη της αμερικανικής διαμεσολάβησης στο κυπριακό και η επικείμενη επίσκεψη του Προέδρου των ΗΠΑ στην Αθήνα. Ο κ. Νιώτης ανέφερε ότι ο κ. Μόουζες συμφώνησε να επιδιώξει να απευθύνει ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ πρόσκληση προς τις ενδιαφερόμενες πλευρές, στις αρχές του Νοεμβρίου. Ο κ. Νιώτης σημείωσε ωστόσο ότι πρόκειται για μια προσπάθεια που ασφαλώς συναντά εμπόδια, λόγω της αδιαλλαξίας που συνεχίζει να επιδεικνύει ο Ραούφ Ντενκτάς αλλά και της ελλείψεως θετικής πολιτικής βουλήσεως από την Άγκυρα. "Ζήτησα από τους συνομιλητές μου, οι οποίοι είναι στενοί συνεργάτες του Προέδρου Κλίντον, να πιέσουν περισσότερο για να καμφθεί αυτή η αδιαλλαξία", πρόσθεσε. Με τέτοιου είδους δηλώσεις, οι πολιτικάντηδες του τόπου μας, πισωγυρίζουν τα εθνικά θέματα και διαιωνίζουν τις πλεκτάνες, παραπληροφορώντας μας για την ουσία των θεμάτων. Και η ουσία εδώ είναι ότι ο Στάινμπεργκ και ο Μόουζες, καθώς και ο υπεύθυνος εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ κ. Σάμι Μπέργκερ, συζήτησαν τα περί φαιδρών δηλώσεων Νιώτη το επόμενο Σαββάτο πίνοντας καφέ στην ίδια συναγωγή. Εκεί που η Όλμπράιτ, ο Κοέν και ο Ρούμπιν κανονίζουν την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ και αναθέτουν στην Αμανπούρ -σύζυγο του Ρούμπιν- να παρουσιάσει εξωραϊσμένες τις απόψεις τους, στο CNN. Έτσι λοιπόν η κωμωδία του δράματος της Κύπρου θα συνεχιστεί αλλά θα συνεχίζουμε κι εμείς να κατηγορούμε ευθέως τον σιωνισμό για το θέατρο αυτό του παραλόγου. Και οι "δικοί" μας δεν θέλουν να ξέρουν τίποτα. Εξ άλλου τα θέματα "ταμπού" δεν ήταν ποτέ η αδυναμία των ρωμηών. Οι οποίοι, ως ραγιαδες, δεν επιθυμούν να ασχοληθούν με περιπέτειες απελευθερώσεως.....

Η "σιωπή της ανοχής" πρέπει να παύσει.

Μετά την εισαγωγή θα αναφερθούμε στην πρώτη καταστροφή της Κύπρου από το πρώτο στην ιστορία σιωνιστικό κίνημα.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ΣΤΑΘΜΟΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

1. 1878 Η Τουρκία ηττάται κατά κράτος από την Ρωσσία. Η Μεγάλη Βρετανία εκβιάζει την Τουρκία προσφέροντάς της τερματισμό του Ρωσσο-τουρκικού πολέμου με αντάλλαγμα την Κύπρο. Ο Βενιαμίν Ντισραέλι στα εβραϊκά ή "εξαγνισθέν" Λόρδος Μπίκοσφιλντ στα Αγγλικά, επιθυμεί Αγγλική κατοχή της Κύπρου ώστε αυτή να γίνη ευκολότερα, τμήμα της Ισραηλινής επικρατείας. Έτσι, από τον Ιούλιο του 1878, οι Άγγλοι κυβερνούν την Νήσο. Ένας πρώην χριστιανός κρυφο-εβραίος που στο τέλος ξαναέγινε εβραίος λοιπόν, που ήταν και ο πλουσιότερος άνθρωπος της Ευρώπης, ο Ιωσήφ Νάσι το 1571, έδωσε την Κύπρο στους Τούρκους και ένας άλλος πρώην όμως εβραίος που έγινε χριστιανός κρυφο-εβραίος., ο Ντισραέλι, τον οποίον στηρίζουν οι πλουσιότεροι άνθρωποι της Ευρώπης οι εβραίοι Ρότσιλντς, τώρα τους την παίρνει. Όλοι βέβαια λειτούργησαν με στόχο την Ισραηλοποίηση της Νήσου.
2. 1880-1881 Αναχώρησις Κυπρίων εθελοντών για την Ελλάδα. Επιθυμούν να αγωνισθούν για την απελευθέρωση Ηπείρου-Θεσσαλίας. Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Σωφρόνιος στέλνει για ενίσχυση στην Ελλάδα μεγάλο αριθμό μεταγωγικών ζώων, τους περιζήτητους Κυπριακούς ημιόνους ή γαϊδάρους.
3. 1895-1897 Μικρός αριθμός Κυπρίων, κυρίως φοιτητών, συμμετέχουν στην Κρητική Επανάσταση.
4. 1897 Περισσότεροι από 1000 Κύπριοι εθελονταί κατατάσσονται στον Ελληνικό Στρατό και συμμετέχουν στον άτυχο πόλεμο του 1897, αψηφώντας τις αντίθετες διαταγές της Αγγλικής Αρμοστείας. Οι περισσότεροι συμμετέχουν στο μόνο νικηφόρο τμήμα του πολέμου με διοικητή τον Σμολένσκη.
5. 1903 Το Νομοθετικό Συμβούλιο Κύπρου (6 κυβερνητικοί υπάλληλοι, και αιρετοί 6 χριστιανοί και 3 μουσουλμάνοι) επιτυγχάνει την ψήφιση του πρώτου ΕΝΩΤΙΚΟΥ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ.
6. 1904-1906 Ο Στερεοελλαδίτης "εθνικός" ποιητής Σπύρος Μαρσούκας διατρέχει την Κύπρο συλλέγοντας 6000 λίρες υπέρ του Εθνικού Στόλου.
7. 1904-1908 Τουλάχιστον 8 Κύπριοι εθελοντές μετέχουν στα ανταρτικά Ελληνικά Σώματα στον ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΑΓΩΝΑ.
8. 1912 Παραιτούνται οι χριστιανοί βουλευταί του Νομοθετικού Συμβουλίου. Διεξάγονται μεγάλα συλλαλητήρια υπέρ της ΕΝΩΣΕΩΣ. Στις χριστιανο-μουσουλμανικές συγκρούσεις που ακολουθούν, φονεύονται 5 στην Λεμεσό. 1800 εθελονταί κατατάσσονται στον Ελληνικό Στρατό και παίρνουν μέρος στους

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

νικηφόρους Βαλκανικούς πολέμους. Στο Μπιζάνι σκοτώνεται πολεμώντας ο 40χρονος δήμαρχος Λεμεσού Χριστόδουλος Σώζος.

9. 1915 Η Αγγλία προσφέρει την Κύπρο στην Ελλάδα ως αντάλλαγμα για την έξοδο της στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο στο στρατόπεδο των συμμάχων της ANΤΑΤ. Η πρόταση απορρίπτεται από την Βασιλική κυβέρνηση Ζαΐμη.
10. 1916-1919 Περίπου 16.000 Κύπριοι (χριστιανοί και μουσουλμάνοι) κατατάσσονται τον Αγγλικό στρατό και πολεμούν στο Μακεδονικό μέτωπο με βάση την Θεσσαλονίκη. Μερικές εκατοντάδες κατατάσσονται στον στρατό της Εθνικής Άμυνας του Βενιζέλου.
11. 1923 Με την συνθήκη της Λωζάνης η Τουρκία παραιτείται κάθε δικαιώματος στην Κύπρο.
12. 1925 Ανακήρυξης της Κύπρου σε Αγγλική Αποικία.
13. 1931 Οκτώβριος: Παγκύπρια λαϊκή εξέγερσις (Οκτωβριανά) που εκτονώνεται με τον εμπρησμό του Αγγλικού Κυβερνείου και λεηλασίες των κυβερνητικών αποθηκών και γραφείων. Οι Άγγλοι τότε εξορίζουν τις κορυφαίες εκκλησιαστικές και πολιτικές προσωπικότητες και καταλύουν τις συνταγματικές ελευθερίες επιβάλλοντας δικτατορία. (Παλμεροκρατία). Αρχίζει η προσπάθεια των Άγγλων για δημιουργία ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ.
14. 1940 Ο ελληνοϊταλικός πόλεμος καταλύει εκ των πραγμάτων την Παλμεροκρατία. Με το δέλεαρ της ΕΝΩΣΕΩΣ 37.000 Κύπριοι (χριστιανοί και μουσουλμάνοι) κατατάσσονται και πολεμούν τον Άξονα. 6.000 άνδρες του Κυπριακού συντάγματος πολεμούν το 1941 στην Ελλάδα και 2.300 αιχμαλωτίζονται από τους Γερμανούς.
15. 1950 ΕΝΩΤΙΚΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ. Το 95.71% των Κυπρίων (χριστιανών και μουσουλμάνων) ψηφίζουν υπέρ της ΕΝΩΣΕΩΣ με την Ελλάδα. Εκλέγεται αρχιεπίσκοπος ο Μακάριος ο Γ'.
16. 1953 Ορκωμοσία στις Αθήνας Μακαρίου-Γρίβα υπέρ του ΕΝΩΤΙΚΟΥ αγώνος.
18. 1955 Έναρξις του ενόπλου ενωτικού αγώνος της ΕΟΚΑ. Οι Άγγλοι συγκαλούν στο Λονδίνο την "Τριμερή Διάσκεψη" με συμμετοχή Ελλάδος-Τουρκίας. Λίγο πριν την λήξη της Τριμερούς ξεσπούν στην Κωνσταντινούπολη τα "Σεπτεμβριανά".
19. 1956 Εξορία Μακαρίου στις Σεϋχέλλες. Οι Άγγλοι απαγχονίζουν τον Καραολή και τον Δημητρίου. Σε όλη την Ελλάδα πραγματοποιούνται πρωτοφανείς σε αγριότητα και πάθος αντιβρετανικές φιλοκυπριακές διαδηλώσεις.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

20. 1957 Μάρτιος: Ηρωικός θάνατος του Γρηγόρη Αυξεντίου. Απαγχονισμός του Ευαγόρα Παλληκαρίδη.
21. 1958 Σχέδιο Μακμίλλαν για τριπλή συγκυριαρχία στην Κύπρο. Ο Μακάριος αποδέχεται λύση Ανεξαρτησίας με εγγύηση του ΟΗΕ. Οι Άγγλοι εφαρμόζουν το σιωνιστικό σχέδιο επαναφοράς των Τούρκων στην Κύπρο με σκοπό την ενδυνάμωσή τους και την τελική διχοτόμηση. Ηρωικός θάνατος του Κυρριάκου Μάτση.
22. 1959 Το σιωνιστικό σχέδιο της Κυπριακής Ανεξαρτησίας υπό την εγγύηση της ΤΟΥΡΚΙΑΣ, δηλαδή η συμφωνία Ζυρίχης-Λονδίνου, προσυπογράφεται από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή ο οποίος μετά την προδοτική υπογραφή του, δηλώνει δουλικά ότι ήταν η πιό όμορφη μέρα της ζωής του. Τον Δεκέμβριο εκλέγεται πρόεδρος ο Μακάριος και αντιπρόεδρος ο Φαζίλ Κουτσούκ.
23. 1960 Επίσημη ανακήρυξις, στις 16 Αυγούστου, της Κυπριακής Ανεξαρτησίας.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Με τον όρο Σιωνισμός εννοούμε την διαχρονική προσπάθεια της εβραϊκής τεχνητής και φυσικής διασποράς προς δημιουργία του κράτους του Ισραήλ. Επειδή ο ναός του Σολομώντα προς τιμή του Γιαχβέ ήταν κτισμένος στο όρος Σιών, και επειδή το ιερατείο επέβαλε σε κάθε εβραίο την προσκύνηση εκεί έστω άπαξ του βίου του, το κίνημα προς επαναπατρισμό αποκαλείται σιωνιστικό. Η λέξη Σιών πιθανότατα είναι ελληνική. Οι Δωριείς, το Δ το επρόφεραν και Σ και έτσι απεκάλουν τον Δία Σία κατά το Διός Βουλαί=Σιός Βουλαί=Σίβυλλαι. Έτσι, και επειδή οι κάτοικοι της Παλαιστίνης ήσαν ανέκαθεν και Έλληνες πριν έλθουν οι εβραίοι, και επειδή οι Έλληνες έκτιζαν τα ιερά στα υψώματα, ο λόφος του Ναού του Διός ήταν το Διον και Δωριστί Σίον=Σιών, Δωρική αποικία στην Παλαιστίνη πιθανολογείται ότι ήτο η πόλις Ντορ ή Δόρ. Μετά την κατάκτηση της Παλαιστίνης και σφαγή ή αφομοίωση των Ελλήνων από τους εβραίους, (όπως φαίνεται στην Π. Διαθήκη), διετηρήθη το όνομα Σιών. Γιά κάποιους λόγους, οι εβραίοι άφησαν τον κόσμο να εννοήση ότι ο σιωνισμός ξεκίνησε το 1896 από τον Θεόδωρο Χέρτζλ με την πρώτη σιωνιστική διεθνή στην Βασιλεία της Ελβετίας. Η αλήθεια είναι ότι αυτό ήταν το πολλοστό σιωνιστικό κίνημα και ΟΧΙ το μόνο επιτυχές..... Η φυσική διασπορά των εβραίων, δηλαδή, η προερχομένη από την εκούσια μετανάστευση εβραίων, δημιουργήθηκε κατά τα κλασσικά χρόνια στην Ανατολή και κατά τα

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ελληνιστικά χρόνια στην Δύση. Στα πλαίσια αυτής της εκούσιας μετανάστευσης, παρουσιάζονται και εγκαθίστανται οι εβραίοι, για πρώτη φορά, και στον Αιγιακό-Ελλαδικό χώρο. Η εγκατάστασις αυτή έλαβε χώρα μετά την κατάκτηση της Ελλάδος από τους Ρωμαίους. Πολλοί εβραίοι ιστορικοί έγραψαν για αρχαιότερη εγκατάσταση εβραίων στην Ελλάδα, κάτι που όμως ούτε μπορεί να αποδειχθεί ιστορικά, ούτε σε κάποιον μύθο ή παράδοση αναφέρεται. Εβραίοι ιστορικοί της Θεσσαλονίκης, σε μία "ρομαντική" περισσότερο προσπάθειά τους να υποστηρίξουν το δόγμα "Θεσσαλονίκη, εβραϊκή πόλη", μιλούν για εβραϊκή συναγωγή στην Πόλη μας το 148 π. Χ. Αυτό δεν έχει ιστορική βάση αλλά αναφέρεται γενικά και αόριστα "στην παράδοση". Ο διάσημος ακαδημαϊκός, υπεύθυνος ιουδαϊκών σπουδών στο πανεπιστήμιο Σινσινάτι των ΗΠΑ, ελληνομαθής εβραίος Ραβίνος, Στήβεν Μπάουμαν (Steven Bowman), στο βιβλίο του "Οι Ιουδαίοι στο Βυζάντιο", εκδόσεις πανεπιστημίου Αλαμπάμα, στην σελίδα 133, δίνει την πιο υπεύθυνη απάντηση επί του θέματος. ***"ο πρώτος εβραίος που απαντάται στην Ελλάδα είναι ένας δούλος στον Ωρωπό ονόματι Μόσχος (από το Μοσέ) Μοσχίωνος το έτος 129 π. Χ."*** Στα πρώτα χριστιανικά χρόνια όμως, ήδη υπάρχουν οργανωμένες εβραϊκές κοινότητες σε όλη την Δύση και Β. Αφρική. Το έτος 70 μ.Χ., μετά από ιουδαϊκή επανάσταση, οι ρωμαϊκές λεγεώνες ισοπεδώνουν την Ιερουσαλήμ και υποχρεώνουν τους κατοίκους της Ιουδαίας να εγκαταλείψουν τις προγονικές εστίες τους και να μεταναστεύσουν. Αυτή η υποχρεωτική μετανάστευση δημιούργησε την τεχνητή εβραϊκή διασπορά. Σύντομα, σε κάθε εβραϊκή κοινότητα του εξωτερικού, οι διωχθέντες, ανεμίχθησαν με τους προϋπάρχοντες. Μετά λίγα χρόνια, σε πλήρη αρμονία, οι μικτές εβραϊκές κοινότητες θεώρησαν εαυτούς διωχθέντες και έτσι δημιουργήθηκε το όραμα της επιστροφής στο Ισραήλ, δηλαδή το σιωνιστικό όραμα.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οι απανταχού εβραίοι, ζούσαν ειρηνικά με τους ιθαγενείς κάθε τόπου και είχαν εξασφάλιση ήδη τα προνόμια που απαιτεί η ιδιαιτερότητα του δόγματός των. Οι διωχθέντες το 70 μ.χ. συνετέλεσαν καταλυτικά στον ήδη υπάρχοντα "δηλητηριασμό" των εβραϊκών κοινοτήτων. Ο "δηλητηριασμός" αυτός είχε αρχίσει ήδη από τα χρόνια του Χριστού. Λέμε "δηλητηριασμός" διότι το μίσος των εβραίων κατά των Ρωμαίων και στυγνών κατακτητών, ξεσπούσε, όλως περιέργως, κατά των ...Ελλήνων. Έτσι, το 38 μ.χ. στην Αλεξάνδρεια, δεκάδες χιλιάδες Ελλήνων υπήρξαν θύματα εβραϊκής εξεγέρσεως. Πιθανώς οι εξεγερθέντες δεν πίστευαν ότι τελικά θα τιμωρηθούν, μιά και διεδίδετο ότι ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος ήταν εβραίος από την μητέρα του. Και είχαν δίκιο. Αν και πέρασαν 2.000 χρόνια από τότε, όχι μόνον οι ιστορικοί δεν μας έδωσαν μια ικανοποιητική απάντηση για αυτό το περίεργο μίσος κατά των Ελλήνων, αλλά αντίθετα έκαναν κάθε προσπάθεια να το αποκρύψουν. Τελικά, οι εβραϊκές κοινότητες, από το 70 μ.χ. έως το 115 μ.χ. ανασυντάσσονται, οργανώνονται και περιμένουν την κατάλληλη ευκαιρία, δηλαδή μια αδυναμία της Ρώμης, για να πορευθούν προς τα πατρογονικά τους εδάφη. Ένα τέτοιου είδους κίνημα, απαιτεί ανοιχτές γραμμές επικοινωνίας της διασποράς, καλλιέργεια, εκ μέρους του ιερατείου, συνωμοτικού κλίματος, πολεμικής αρετής και υψηλού ηθικού, επί σειράν ετών. Επίσης απαιτεί ικανότατο "γραφείο πληροφοριών" ώστε

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

να γνωρίζουν οι ηγέτες του κινήματος τις κινήσεις και αδυναμίες του αντιπάλου. Μέσω των κοινοτήτων της διασποράς, και της οργανωμένης διεισδύσεως στα ανώτερα κλιμάκια, φαίνεται ότι οι στόχοι αυτοί θεωρήθηκαν εφικτοί και η ιστορία τους δικαίωσε. (Τέτοιου είδους άριστη εσω-κοινοτική και δια-κοινοτική οργάνωση και λειτουργία, θα αποτελέσει την πυξίδα και τον οπλισμό των εβραϊκών κοινοτήτων μέχρι της ημέρας μας. Μόνο που σήμερα, διαθέτοντας τελευταίου τύπου Τεχνολογία και καλολαδωμένους μηχανισμούς αυτοβελτιώσεως, έφθασαν στο σημείο να επηρεάζουν τις αποφάσεις όλων των δυτικών και ανατολικών κυβερνήσεων). Οι πληροφορίες της εποχής ήταν ότι, οι νεοκατακτηθείσες περιοχές της Παρθίας (Ιράκ, Περσία), επανεστάτησαν. Οι λαοί δυτικά της Μοσούλης, ήταν αδύνατον να νικηθούν. Ο ίδιος ο αυτοκράτωρ Τραϊανός, κουρασμένος και καθόλου υγιής, παίρνει μηνύματα ότι οι Βρεττανοί και οι Μαυριτανοί ετοιμάζονται για ξεσηκωμό. Τον χειμώνα του 116 μ.χ. τον περνά στα ερείπια της ανατολικής πρωτεύουσάς του, της Αντιοχείας η οποία, τον προηγούμενο χρόνο είχε ισοπεδωθεί από καταστρεπτικό σεισμό. Εκεί, ο αυτοκράτωρ έμαθε ότι οι εβραίοι είχαν εξεγερθεί. Τα νέα ήταν ότι, οι εβραίοι εξεγερθέντες, στην σημερινή Λιβύη (Κυρηναϊκή), στην Αλεξάνδρεια, στην Κύπρο και στην Μεσοποταμία, ξεσηκώθηκαν εναντίον της Ρώμης, σφάζοντας όμως περίπου 1.000.000 Έλληνες! Ο Τραϊανός, αποφάσισε να ανασυγκροτηθεί στην Ρώμη αλλά, στις ακτές της Κιλικίας, στην Σελινούντα, απέναντι από την Β. Κύπρο, στις 8 Αυγούστου του 116, πέθανε σε ηλικία 62 ετών. Τον διαδέχθη ο ικανότατος και φιλέλληνας, Αδριανός ο οποίος κατάφερε να βάλει σε τάξη την αυτοκρατορία.

Η ιστορία λέει ότι σε κάθε δύσκολη για τους εβραίους περίοδο, εμφανίζονται κάποιοι "περιεργοί" οι οποίοι δηλώνουν "Μεσσίες". Γεμάτη η ιστορία, από τα χρόνια του Ιησού και μετά, ως πριν 2-3 αιώνες από ιουδαίους "Μεσσίες", οι οποίοι παίζοντας με τον πόνο του λαού, και με την αφελή ανοχή ή σκοπιμότητα του ιερατείου, οδήγησαν τον ιουδαϊκό λαό σε ανείπωτες καταστροφές και εξευτελισμούς. (π.χ. Εσδρα εκ Βαβυλώνας, Δράχμα, Κοχέμπα, Μωυσή εκ Κρήτης, Σισίνης εκ Συρίας, Αββαδίας εκ Περσίας, Ιεζεκίας, Δαυίδ Ραμαρνέρ εκ Πόλης, Σολομών Μόλχο, Σαμπετάι Σεβή, Μανασε Ισραήλ κλπ κλπ). Η ιστορία λοιπόν λέει, ότι ένας τέτοιος "Μεσσίας", ονόματι Λουκούας ή Ανδρέας, ετέθη επικεφαλής του συντονισμένου κινήματος. Το κίνημα ξεκίνησε στην Κυρήνη της Λιβύης όπου οι εξεγερθέντες κατέσφαξαν τον ελληνικό πληθυσμό, ισοπέδωσαν την πόλη, γκρέμισαν τους Ναούς και έφθασαν μέχρι του σημείου να σκάψουν τον δρόμο που οδηγούσε στο επίνειο της πόλης, την Απολλωνία. Ο "Μεσσίας" υπεσχέθη ότι θα ηγηθή των εβραίων της Κυρήνης στον δρόμο προς την Σιών.... Οι δε εβραίοι της Κυρήνης θα ηγούντο των συμπατριωτών τους της Αιγύπτου. Οι εβραίοι της Μεσοποταμίας θα τους συναντούσαν εκεί... Τελικά, η εξέγερση κατεστάλη το 118 μ.χ. Στην ανατολική Μεσόγειο, την τάξη επέβαλλε ο στρατηγός Μάρκιος Τούρβων ενώ στην Μεσοποταμία, ήδη ο Λούσιος Κουίετος το είχε επιτύχει αφού και οι δύο επέβαλαν την τιμωρία των λεγεώνων, σφάζοντας δεκάδες χιλιάδες εβραίων, οπωσδήποτε όμως λιγότερους από όσους Έλληνες οι ίδιοι εξόντωσαν. Σαν αντίδραση στην καταστροφή τους, οι εβραίοισταμάτησαν να μαθαίνουν στα παιδιά τους ελληνικά!!! Αυτό το εθνικο-ψυχοπαθητικό φαινόμενο του **ανθελληνικού μένους** καλούνται να εξηγήσουν οι ιστορικοί οι οποίοι σέβονται την επιστήμη και την ιστορική Αλήθεια. Για την Κύπρο όμως, η καταστροφή

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ήταν ολοκληρωτική. Η αντιπαλότητα εβραίων-Κυπρίων ξεκίνησε από τα πρώτα χρόνια της υποδουλώσεως της Κύπρου στους Ρωμαίους. Ο Κάτων κατέλαβε την Κύπρο το 56 π.χ. και κυριολεκτικά την καταλεηλάτησε από κάθε είδος πλούτου οδηγώντας τους Κυπρίους σε πλήρη εξαθλίωση. Η εξαθλίωσις επί παραδείγματι, έφθασε μέχρι του σημείου, η άλλοτε πλουσία Σαλαμίς να αναγκασθή να συνάψη δάνειο από δύο ρωμαίους μεγαλεμπόρους, οι οποίοι λίγο αργότερα χρησιμοποίησαν τις λεγεώνες για να τους καταβληθούν οι υπέρογκοι τόκοι. Σώμα ρωμαίων ιππέων πολιορκήσε την γερουσία της Σαλαμίνας με αποτέλεσμα πέντε γερουσιαστές να πεθάνουν από πείνα. Σύμμαχοι των Ρωμαίων σ' αυτή την καταπίεση ήταν οι εβραίοι έμποροι, οι οποίοι, ως υπεργολαβία, ανέλαβαν να εκμεταλλεύονται, για λογαριασμό των Ρωμαίων, τα πλούσια ορυχεία χαλκού και κάθε άλλο πλουτοπαραγωγικό πόρο. Στα επόμενα χρόνια, και μετά το 70 μ.χ., ο εβραϊκός πληθυσμός της Κύπρου αυξήθηκε κατά πολύ. Έτσι, υπήρχε αρκετό πλήθος για την εφαρμογή στην Κύπρο των σιωνιστικών σχεδίων. Το 117 μ.χ λοιπόν, όταν ο σιωνισμός διέταξε, κάποιος εβραίος ονόματι Αρτεμίων ηγήθηκε των εβραίων εξεγερθέντων. Ο Βυζαντινός ιερομόναχος λόγιος και ιστορικός και μετέπειτα Πατριάρχης (1065-1075) Ιωάννης Ξιφιλίνος, ευτυχώς, διέσωσε το γεγονός ότι οι σφαγιασθέντες στο νησί έφθασαν τις 240.000 (απώλοντο μυριάδες τέτταρες και είκοσι.) αφού από αρχαίες πηγές μόνον ο Δίων ο Κάσιος αναφέρεται στην σφαγή στους "ΒΙΟΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ".

Αναλύοντας το γεγονός αυτής της σφαγής βλέπουμε ότι οι εβραίοι κατέσφαξαν χωρίς ιστορικό λόγο τους Έλληνες. Είχαν όμως εφαρμόση μια ρεαλ-πολιτικ έχοντας σκοπό να εξοντώσουν τους Έλληνες ολοκληρωτικά, και να μείνουν αυτοί, οι μόνοι κάτοικοι της νήσου. Εφήρμοσαν με μεθοδικότητα και ψυχρή λογική ένα σχέδιο εθνικής πολιτικής το οποίο θα αποτελέση από τότε ως τώρα το δόγμα εξωτερικής πολιτικής του σιωνισμού και του Ισραήλ σχεικά με την Κύπρο. Οτι δηλαδή **"Η ΚΥΠΡΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΖΩΤΙΚΟ ΧΩΡΟ ΓΙΑ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ"**. Όσο πιο γρήγορα οι ηγέτες μας κατανοήσουν αυτό το δόγμα τόσο πιο ευκολα θα οργανωθή η αποτελεσματική άμυνα του ελληνισμού. Η ιστορία τεκμηριώνει απόλυτα τους ισχυρισμούς μας όπως θα αποδείξουμε στο μέλλον. Οι πάντες σιωπούν σε ότι αφορά αυτό το συγκεκριμένα δόγμα.

Επανερχόμενοι στην ιστορία βλέπουμε ότι το μέγεθος της απώλειας, συνεκλόνησε τον φιλέλληνα Αδριανό τόσο πολύ, ώστε, διέταξε την ολοκληρωτική σφαγή των εβραίων της νήσου, και απηγόρευσε στο εξής, να εγκατασταθή έστω και ένας εβραίος στην Κύπρο. Φυσικά, οι εβραίοι έκαναν πολιτικούς αγώνες να επανεγκατασταθούν στην νήσο και έτσι στα πρωτοβυζαντινά χρόνια, βρίσκουμε ολιγομελείς εβραϊκές κοινότητες εκεί. Το σιωνιστικό σχέδιο θα είχε πιθανώς επιτύχη αν ο Αδριανός δεν ήτο φιλέλλην... Η μεγάλη σφαγή στην Κύπρο είχε απασχολήση τους ιστορικούς. Ο μεγάλος βρεττανός ιστορικός Γκίμπον, στα τέλη του 18 αι., αναφέρθηκε στην σφαγή. Η δράση του σιωνισμού όμως απέδωσε. Τα δικαιώματα εκδόσεως του τετράτομου έργου του Γκίμπον, αγοράσθηκαν από τον σιωνιστικό εκδοτικό οίκο Random House της Νέας Υόρκης περίπου το 1920. Από τότε ο Γκίμπον εκδίδεται τρίτομος, αφού πολύ μεθοδικά έχουν αφαιρεθή όσα καταγράφουν την αληθινή ιστορία σε σχέση με τον σιωνισμό. Πιθανώς κάτι ανάλογο

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

συνέβη με την εκδοτική εταιρεία 4Ε, η οποία εκδίδει την εγκυκλοπαίδεια ΥΔΡΙΑ-CAMBRIDGE-ΗΛΙΟΣ. (Ελπίζουμε να μην αληθεύει το ότι ο Όμιλος Βαρδινογιάννη αγόρασε τα δικαιώματα εκδόσεως της παλαιάς ελληνικότατης και ελληνολατρικής εγκυκλοπαίδειας "ΗΛΙΟΣ" με σκοπό την επιβολή της "σιωπής της ενοχής"). Ακατονόητες αυτές οι μεθοδεύσεις για μας τους ελληνικώς σκεπτομένους. Η Ελληνική σκέψις δεν είναι δυνατόν να θεωρήσει τους σημερινούς εβραίους υπεύθυνους για κάτι που έκαναν οι πρόγονοί τους πριν 2.000 χρόνια. Οι Έλληνες έχουν ευγένεια και αρετή που δεν θα τους επέτρεπε κάτι τέτοιο. Οι σιωνιστάι όμως, αν και γνωρίζουν τις αρετές (κατ' αυτούς μειονεκτήματα) των Ελλήνων, επιβάλλουν αδικαιολόγητα το ιστορικό σκότος. Έτσι, εμφανιζόμεθα εμείς και άλλοι σαν εμάς να "συνωμοσιολογούν και να αποκαλύπτουν" μόνο και μόνο επειδή προκαλείται η νοημοσύνη μας....

Η μεθοδευμένη και οργανωμένη καταστροφή της Κύπρου, με προφανή λόγο την προσάρτηση, είχε συνέχεια σε μελλοντικούς χρόνους. Εμείς θα καταδείξουμε αυτή την μεθόδευση. Πιστεύουμε όμως, ότι **οι Κύπριοι οφείλουν να αναγείρουν περικαλλές μνημείο το οποίο θα τιμά την μνήμη των προγόνων τους**, και θα θυμίζει στους νεωτέρους ότι ο εφησυχασμός και η εμπιστοσύνη χωρίς όρια, μπορεί να προξενήσει κι άλλα παρόμοια δεινά. Μια τέτοια προσπάθεια θα είχε σαν αποτέλεσμα το ξεσκεπάσμα των οργάνων του σιωνισμού, τα οποία αγωνίζονται με μέθοδο και αυταπάρνηση για να επιβάλλουν την **"σιωπή της ενοχής"**. Για να είσαι ελεύθερος πρέπει, όχι μόνο να είσαι ισχυρός και μάχιμος (τέτοιοι ήταν και οι αρχαίοι Έλληνες) αλλά να βρίσκεσαι σε διαρκή εγρήγορση και να επισημαίνεις εγκαίρως συγκαλυμμένες ή και απροκάλυπτες, συνωμοτικές, εναντίον όλου ή μέρους του έθνους, ενέργειες.

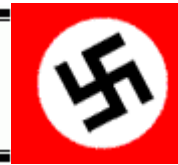

*Ανω, φαίνεται η σελίς 729 της παλαιάς Εγκυκλοπαίδειας *ΗΛΙΟΣ* η οποία αναφέρεται στην σφαγή του 115 μ.Χ. και κάτω, η νέα ΥΔΡΙΑ-ΚΑΙΜΠΡΙΤΖ-ΗΛΙΟΣ η οποία ή δεν θεώρησε την σφαγή αρκετά σημαντική ή εφαρμόζει την *Σιωπή της Ενοχής*.*

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Der Stürmer

που σωζεται σε πολυ καλη κατασταση.

325-50 π.Χ. Ελληνιστική περίοδος.
315-58 π.Χ. Η Κ. υπό τους Πτολεμαίους.
58 π.Χ. - 330 μ.Χ. Ρωμαϊκή περίοδος.
45 μ.Χ. Οι Απόστολος Παύλος και Βαρνάβας κηρύτ-
τουν το χριστιανισμό στην Κ. και ο Απ. Βαρνάβας ιδρύ-
ει την Εκκλησία της Κ.
330-1192 μ.Χ. Βυζαντινή Περίοδος
431 Αναγνώριση του αυτοκεφάλου της Εκκλησίας της
Κ.
692-8 Μετοικεσία Κυπρίων στη Νέα Ιουστινι-
νούπολη.
1185-91 Ο Ισαάκιος Κομνηνός αυτοανακηρύσσεται
δεσπότης της Κ.
1191 Κύριος της Κύπρου ο σταυροφόρος 'Αγγλος βα-
σιλιάς Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος, που την πουλά
πρώτα στους Ναΐτες ιππότες κι ύστερα στους Λουζι-
νιάν (1192).
1192-1489 Περίοδος Φραγκοκρατίας.
1489-1571 Περίοδος Ενετοκρατίας.
1571-1878 Περίοδος Τουρκοκρατίας.
1812 'Ιδρυση Ελληνικής Σχολής Αρχιεπισκόπου Κυ-
πριανού (με τον καιρό μετεξελίχθηκε στο Παγκύπριο
Γυμνάσιο).
1821 Εκτέλεση Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και λοιπών
αρχιερέων - σφαγή εκατοντάδων προκρίτων.

Λι
197
197

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Στο παρόν κείμενο, θα ασχοληθούμε με το πάθημα της μεσαιωνικής Κύπρου. Η ιστορία που θα μελετήσουμε είναι παντελώς άγνωστη στον ελλαδικό λαό και λόγω της εμπλοκής σ' αυτήν πάλι ισραήλ-σιωνισμού, οι ανθέλληνες και ελλαδικοί ιστορικοί-δημοσιογράφοι δεν πρόκειται ποτέ να την μελετήσουν. Ο μηχανισμός αποδόσεως γελοίων χαρακτηρισμών όπως "αντισιμίτης" είναι πλήρως αναπτυγμένος και караδοκεί.... Και δεν είναι ο χαρακτηρισμός που τρομάζει τον εσμό των ανεγκεφάλων αλλά η στέρησης των οικονομικών οφελειμάτων που θα επακολουθήσει καθώς και η απομόνωσή τους από τα "κανάλια"..... και η οικονομική στενότητα δεν βοηθά στην προβολή της ματαιοδοξίας των ουδαίων ρωμηών άρα δεν υποφέρεται..... έτσι στρέφονται με πείσμα εναντίον της Φυλής και της Πατρίδος.... Και αυτό το γνωρίζουν καλά τα "ξένα κέντρα".

Ο εβραϊκός λαός πάντα στα ιστορικά χρόνια είχε καλές σχέσεις με την Ισπανία, το βιβλικό Σεφαράδ. Πολλές χιλιάδες εβραίων είχαν εγκατασταθεί εκεί και γνώρισαν την μεγαλύτερη από όλη την διασπορά οικονομική και πολιτιστική πρόοδο. Αλλά και σε κάθε αυλή ευγενούς, Ισπανού ή Άραβα, υπήρχαν εβραίοι σύμβουλοι, διπλωμάτες, χρηματιστές και γιατροί. Ακόμη και το προξενιό των βασιλέων Φερδινάνδου και Ισαβέλλας

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

πραγματοποιήθηκε από τον μεγαλο-χρηματιστή Αβραάμ Σενιόρ, που ήταν και αρχираββίνος της Καστίλης. Στην Ισπανία βέβαια είχαν εγκατασταθεί και πολλοί Άραβες οι οποίοι προσπάθησαν να κυριαρχήσουν. Ο πόλεμος Ισπανών-Αράβων έληξε με την νίκη των Ισπανών στην Γρανάδα και με την συνειδητή απόφαση των Ισπανών καθολικών για **ένα αμιγώς καθολικό κράτος**. Έτσι, στην Αλάμπρα στις 31 Μαρτίου 1492 υπεγράφη το έγγραφο **διωγμού των μη καθολικών από την Ισπανία. Οι Εβραίοι είχαν συμμαχήση με τους Άραβες** κι όταν επεκράτησαν οι καθολικοί έπεσαν σε δυσμένεια. Οι καθολικοί διέταξαν τους **μη καθολικούς** να βαπτισθούν χριστιανοί ή εντός τετραμήνου να αποχωρήσουν από την Ισπανία δημιουργώντας έτσι το απόλυτα καθολικό κράτος. Αναγκαστικά τότε πολλοί εβραίοι βαπτίσθηκαν χριστιανοί **διατηρώντας** όμως στα σπίτια τους με **φανατισμό** την εβραϊκή πίστη και απετέλεσαν την κοινότητα των "μαράνους". Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο ο γνωστός ζωγράφος Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, ο επονομαζόμενος Ελ Γκρέκο, αναγκάστηκε να γίνη καθολικός για να μπορέσει να εγκατασταθή στο Τολέδο όπου και μεγαλούργησε. Είναι τελείως λάθος να λέμε ότι οι Ισπανοί εξεδίωξαν τους εβραίους από την Ισπανία. Το σωστό είναι ότι οι Ισπανοί **έδιωξαν όλους τους μη καθολικούς** από την Ισπανία. Σήμερα οι εβραίοι, λόγω του ότι κατέχουν τα ΜΜΕ και ελέγχουν πολιτικούς και ακαδημαϊκούς παγκοσμίως, προωθούν εντέχνως την ανιστόριτη άποψη ότι οι Ισπανοί κατεφέρθησαν ειδικά εναντίον των εβραίων και τους εξεδίωξαν. Φυσικά αυτό ισχυρίστηκαν και εδώ σε χαζο-φιέστες τύπου "Θεσσαλονίκη-πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης" και το 1992 σε παγκόσμιες εκδηλώσεις για τα "400 χρόνια από τον διωγμό από την Ισπανία". (πρόεδρος του συντονιστικού οργάνου των παγκοσμίων εκδηλώσεων για τα 400 χρόνια του "διωγμού" ήταν ο ελληνο-αμερικανός πρώην βουλευτής Τζων Μπραδέμας ο οποίος εξαργύρωσε έτσι τον διωρισμό του σαν πρόεδρος στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης το οποίο είναι απόλυτο όργανο του σιωνισμού).

Το γεγονός βέβαια παρέμεινε ότι πολλές χιλιάδες εβραίων της Ισπανίας, οι οποίοι λόγω βαθείας θρησκευτικής πίστης δεν εδέχθησαν να χριστιανοποιηθούν έστω και στα ψέμματα, οδηγήθηκαν στην εντός τετραμήνου απέλασή τους από την Ισπανία. Αυτός ο ξεριζωμός ήταν οδυνηρός αν μπορούμε να φαντασθούμε φάλαγγες προσφύγων με την κινητή τους περιουσία μόνο να οδεύουν προς έναν πιθανά φιλόξενο άγνωστο κόσμο, ο οποίος κατέληξε (όχι τυχαία) ευτυχώς γι' αυτούς να είναι η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Είναι ευνόητο ότι αυτοί οι άνθρωποι ξεπούλησαν όσο-όσο την ακίνητη περιουσία τους σε χαμηλή τιμή. Είναι εκπληκτικό όμως το ότι οι πλούσιοι εβραίοι με επιρροή σε κράτη και κυρίως στον Σουλτάνο, δημιούργησαν ευνοϊκό κλίμα για την ασφαλή μετεγκατάσταση των προσφύγων με προϋποθέσεις οικονομικής και πολιτιστικής αναπτύξεως. Ανεπτύχθη ένα εκπληκτικό δίκτυο, σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης, καθοδηγήσεως των εβραίων προσφύγων σε ασφαλείς περιοχές. Μέχρι το καλοκαίρι του 1492, περίπου εκατό χιλιάδες εβραίων πέρασαν στην γειτονική Πορτογαλία με "εισητήριο" οκτώ κρουσάδα για κάθε ενήλικα αλλά με την συμφωνία ότι θα παραμείνουν μόνο οκτώ μήνες και ακολούθως η κυβέρνηση θα τους βρή πλοία για να μεταβούν όπου επιθυμούν. Με διάφορες μεθοδεύσεις και "φιλοδωρήματα" όμως η οκτάμηνη άδεια παραμονής έγινε απεριόριστη και η κατάσταση βελτιώθηκε με την άνοδο στον θρόνο του νεαρού βασιλέα

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Μανοέλ το 1495. Τον Νοέμβριο του 1496, υπεγράφη συμφωνία γάμου ανάμεσα στην κόρη των Ισπανών βασιλέων και τον Πορτογάλο με ειδική όμως παράγραφο περί διωγμού των **ΜΗ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ** από την Πορτογαλία εντός δέκα μηνών, κατ' απαίτηση των γονέων της νύφης. Το 1497 τον Μάρτιο έγινε στην Πορτογαλία υποχρεωτική βάπτισμα 20.000 εβραίων ώστε να μην απελαθούν. Δεκάδες χιλιάδες άλλοι πλούσιοι εβραίοι έγιναν χριστιανοί διατηρώντας όμως κρυφά την πίστη τους.

Τα κύρια πρόσωπα της εξιστορήσεώς μας είναι οι, εκχριστιανισμένοι θεωρητικά αλλά **συνειδητά εβραίοι**, απόγονοι κάποιας μεγάλης οικογένειας που έδωσε γιατρό και χρηματιστή στον βασιλέα της Αραγωνίας τον 12ο αι., σύμβουλο στον Αλφόνσο XI της Καστίλης τον 14ο αι., οικονομικό σύμβουλο στον βασιλέα της Αραγωνίας μέχρι το 1452. Πρόκειται για απογόνους της οικογενείας Μπενβενίστε. Ο Σεμά και ο Μαΐρ Μπενβενίστε, και σαν χριστιανοί **Φρανσίσκο και Ντιόγκο Μεντές**, βρίσκονται στην Πορτογαλία. Τό 1497, ο Βάσκο Ντε Γκάμα, χρηματοδοτούμενος, καθοδηγούμενος και υποστηριζόμενος υλικά και τεχνικά **μόνο από εβραίους**, ανοίγει τον εμπορικό δρόμο μέσω ακρωτηρίου Καλής Ελπίδας από Αφρική, δημιουργώντας τεράστιες ευκαιρίες κέρδους σε επιχειρηματίες της Πορτογαλίας για διανομή σ' όλη την Ευρώπη των μπαχαρικών, πολυτίμων λίθων και άλλων αγαθών της Ασίας τα οποία τώρα δεν έρχονται με καραβάνια από Ερυθρά θάλασσα, μέσω Αιγύπτου στην Βενετία. Για τους μορφωμένους εβραίους, το κέρδος που μπορεί να έρθει από την Ινδία είναι δεδομένο αφού περιγράφεται και στο ιερό τους βιβλίο της παλαιάς διαθήκης 1 ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ κεφ 10 εδάφια 10-11-12 κλπ. Και πράγματι, ακολουθεί τεράστια οικονομική πρόοδος για την Πορτογαλία και οικονομικός μαρασμός για την Βενετία. Οι "Πορτογάλοι" έμποροι που εκμεταλλεύονται αυτή την τεράστια νέα ευκαιρία, είναι οι εβραίοι. Κυρίως όμως οι αδελφοί Μεντές ή Μπενβενίστε, οι οποίοι ήσαν έμποροι πολυτίμων λίθων και τώρα ιδρύουν "τραπεζικό οίκο" και είναι οι σχεδόν αποκλειστικοί εισαγωγείς των αγαθών τα οποία καταφθάνουν από την Ασία, από το 1503 και μετά, με ξέφρενους ρυθμούς. (μέχρι και τριάντα πλοία σε μία ημέρα). Ο πρώτος σταθμός των πλοίων είναι η Λισαβώνα, η οποία, εκεί που ήταν έτοιμη να καταρεύσει οικονομικά, ξαφνικά άρχισε να αποκτά απίστευτο πλούτο. Οι αδελφοί Μεντές βρήκαν καταλληλότερο σταθμό εισαγωγής αγαθών στην κεντρική Ευρώπη, το λιμάνι της Αμβέρσας, το οποίο, με ούριο άνεμο απείχε μόνο δέκα μέρες από την Λισαβώνα. Μία πόλη που φυτοζωούσε, ξαφνικά κι αυτή δεν πιστεύει τον πλούτο που την περιτριγυρίζει. Απίστευτη οικονομική άνοδος και εμπορικός οργανισμός δημιουργείται από τους εβραίους κυρίως και ταυτόχρονα αδυνατίζει και μαραζώνει η ωραία Μπρυζ, άλλοτε εμπορικό κέντρο της Φλάνδρας αλλά αδυνατίζει και η άλλοτε κραταιοτάτη Βενετία. Έχουμε την θλιβερή, ίσως και λίγο υπερβολική, διαπίστωση του Βενετού πρέσβη, ότι, όση εμπορική κίνηση έχουμε εμείς (οι Βενετοί) σε ένα χρόνο την έχει η Αμβέρσα σε μία ημέρα....

Οι Βενετοί, αντιλαμβανόμενοι αμέσως την δραματική θέση στην οποία περιήλθαν, αποφασίζουν να προτείνουν συμφωνία στον βασιλέα της Πορτογαλίας σχετικά με την διακίνηση των αγαθών από Καλκούτα. Σαν διαπραγματευτή επιλέγουν κάποιον εξόριστο κάτοικο Πορτογαλίας, πολύ μορφωμένο και ικανό, ο οποίος τώρα ζει στην Ιταλία. "Όπως συμπτωματικός" είναι ο πολυταξιδεμένος εβραίος Δόγης Ισαάκ Αμπραβανέλ. Παρά τις

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

"προσπάθειές" του, για τις οποίες τιμήθηκε από την Βενετική ηγεσία, δεν κατάφερε τίποτε. Ο Εβραϊσμός της Πορτογαλίας γνωρίζει τεράστια οικονομική άνθιση ώστε αρχίζουν, για πρώτη φορά μετά από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70μ.χ., σκέψεις για εκπλήρωση των ονείρων του παγκόσμιου εβραϊσμού και οι Βενετοί είχαν την αφέλεια να πιστεύσουν ότι ήταν δυνατόν ένας ιδεολόγος-μορφωμένος συνειδητός Εβραίος θα μπορούσε να λειτουργήσει κατά των συμφερόντων του λαού του. Αυτές είναι καλοστημένες παγίδες στις οποίες οι εβραίοι έχουν γίνει ειδικοί πλέον. Έχουν την μοναδική ικανότητα να πείθουν ότι είναι αναντικατάστατοι διαμεσολαβητές αλλά λειτουργούν πρωτίστως για τα απόλυτα συμφέροντα του λαού τους και μετά για οτιδήποτε άλλο.

Όπου υπάρχει έστω υποθετική σύγκρουσις συμφερόντων εβραϊσμού-άλλου κράτους, οι εβραίοι διαμεσολαβητές έχουν την ικανότητα να πείθουν ότι προσπάθησαν συνειδητά αλλά δεν τα κατάφεραν. (Η μήπως έχουμε την αφέλεια να πιστεύουμε κι εμείς ότι όταν κάνουν "πηγαδάκι" η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ, ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, ο υπεύθυνος του συμβουλίου ασφαλείας των ΗΠΑ και ο διαμεσολαβητής των ΗΠΑ για την Κύπρο, που είναι όλοι εβραίοι, συζητούν για το καλό της Κύπρου; Όχι βέβαια, τα συμφέροντα του Ισραήλ στην περιοχή κοιτούν να προασπίσουν και να πείσουν τους ανοήτους ότι δουλεύουν για το καλό της νήσου. Η ιστορία δίνει τις απαντήσεις σ' αυτό το θέμα).

Όσο κι αν ήταν απίστευτα προσοδοφόρα η νέα αυτή οικονομική κατάσταση για τους εβραίους, δεν συνέβαινε το ίδιο με την ασφαλή διαβίωσή τους. Αντίθετα, σ' αυτόν τον τομέα διαρκώς χειρότερευαν τα πράγματα ώσπου το 1506, ξεσπούν ταραχές στην Λισσαβόνα εναντίον των νεο-χριστιανών κρυφο-εβραίων με αποτέλεσμα την δολοφονία εκατοντάδων απ' αυτούς. Ακόμη χειρότερα, ο βασιλέας ζητά από τον Πάπα το 1515, να δημιουργηθούν ιεροεξεταστήρια στην Πορτογαλία. Όμως, οι κρυφο-εβραίοι, με άψογη συνέπεια, απόλυτο συντονισμό κινήσεων, διαρκή επαγρύπνηση και σκληρές διαπραγματεύσεις, δωροδοκούν διαρκώς και με πλούσια δώρα τους Παπικούς και μεταθέτουν συνεχώς την εφαρμογή της Ιεράς εξετάσεως. Κύριος μοχλός των κινητοποιήσεων των εβραίων είναι ο οίκος Μεντέζ. Ο οίκος Μεντέζ, λόγω των εμπορικών του δραστηριοτήτων δημιουργεί αντιπροσωπείες σε πολλές μεγάλες πόλεις της Ευρώπης όπως, Λυών, Φερράρα, Βενετία κ.ά. Αυτό το εμπορικό δίκτυο αρχίζει να βοηθά στην διαφυγή κυνηγημένων εβραίων στέλνοντάς τους από τον ένα εμπορικό σταθμό στον άλλο. Σε λίγο, η εμπειρία αυτών των κινήσεων αποδεικνύεται σωτήρια ακόμη και για τους πρωταγωνιστές. Εν τω μεταξύ, η εμπορική κίνηση στην Αμβέρσα ξεπερνά κάθε προσδοκία. Τα κέρδη είναι απίστευτα μεγάλα και οι συνθήκες διαβιώσεως των νεο-χριστιανών κρυφο-εβραίων είναι ικανοποιητικές. Η διοίκηση της πόλεως, αναγνωρίζοντας το ότι ο ξαφνικός πλούτος τους προέρχεται από τους κρυφο-εβραίους, τους χαρίζουν, το 1511, ακόμη και πολιτιστικά κέντρα. Η ανάπτυξη αυτή απαιτεί άριστη διαχείριση του εμπορικού οίκου Μεντέζ. Γι' αυτό ο Φρανσίσκο Μεντέζ στέλνει, το 1512, τον αδελφό του Ντιόγκο για μόνιμη εγκατάσταση στην Αμβέρσα. Σύντομα δε, το υποκατάστημα της Αμβέρσας αποκτά μεγαλύτερη οικονομική ευρωστία κι απ' αυτό το κεντρικό κατάστημα της Λισσαβώνας. Αυτό δεν είναι παράδοξο. Σίγουρα οι Μεντέζ θέλουν να αυξήσουν τις εργασίες του κύκλου τους έξω από την Ισπανία και Πορτογαλία,

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

"τιμωρώντας" κατ' αυτό τον τρόπο τους ανηλεείς διώκτες του λαού των. Ως γνωστόν η εκδίκηση με οποιονδήποτε τρόπο και οποιαδήποτε στιγμή αποτελεί κύριο άξονα της εβραϊκής σκέψεως.... Ήδη, το 1525, το κατάστημα της Αμβέρσας έχει την αποκλειστικότητα στο πιπέρι και τα μπαχαρικά. Επίσης, το ίδιο κατάστημα είναι επικεφαλής του μεγάλου συνδικάτου εισαγωγέων Ευρώπης, το οποίο σε συνεργασία με τον αποκλειστικό εισαγωγέα από Ασία, βασιλιά Μανοέλ της Πορτογαλίας, κανονίζει τις αγορές ολοκληρώνων φορτίων. Η συμφωνία με τον βασιλιά γίνεται με ετήσιο διακανονισμό υπολογίζοντας περίπου τα φορτία και την τιμή τους. Ο βασιλιάς εισπράττει έτοιμο χρήμα που το έχει ανάγκη, και οι εβραίοι μεταπωλούν το εμπόρευμα σε πολλαπλάσια τιμή εισπράτωντας αστρονομικά ποσά. Ο βασιλιάς έτσι, δεν έχει τρόπους και μηχανισμούς διανομής και πώλησεως των αγαθών και πλέον εξαρτάται απόλυτα από τους Μεντέζ διότι έχει συνηθίσει στο έτοιμο χρήμα. Κατ' αυτόν τον τρόπο άρχισε η οικονομική εξάρτηση του βασιλικού οίκου από τους διωκομένους. Η εκδίκηση αρχίζει.... Το κατάστημα της Αμβέρσας, υπό την διεύθυνση του ικανότατου Ντιόγκο, μετατρέπεται σε κεντρικό της Ευρώπης και απλώνει τις δραστηριότητές του σε Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία και Ιταλία, επανδρώνοντας τις αντιπροσωπείες κυρίως με κρυφο-εβραίους από την Πορτογαλία-Ισπανία ενώ σύντομα ο Ντιόγκο αναγορεύεται σε βασιλιά των μπαχαρικών. Ο μυθικός πλούτος που αποκομίζει ο οίκος Μεντέζ, επιτρέπει δραστηριότητες όπως αυτή της αναλήψεως της ευθύνης της μεταφοράς 200.000 φιορινιών από τον βασιλέα της Πορτογαλίας προς τον Γερμανό αυτοκράτορα προς αντιμετώπισιν των Τούρκων. Να σημειώσουμε εδώ ότι τα χρήματα αυτά έδωσαν την νίκη στους Αυστριακούς επί των Τούρκων έξω από την Βιέννη, αλλά την ίδια ακριβώς εποχή οι Μεντέζ πείθουν τους Τούρκους να δέχονται εβραίους πρόσφυγες με δικαιώματα και φοροαπαλλαγές. Διπλό παιχνίδι λοιπόν. Επίσης, δανείζουν στον βασιλέα της Αγγλίας Ερρίκο τον 8ο, ο οποίος μετέφερε την οικονομική του έδρα στην ...Αμβέρσα αντί της Φλωρεντίας, με αποτέλεσμα την καταράκωση της Φλωρεντιανής οικονομίας. Το κέρδος των Μεντέζ υπολογίζεται γύρω στα 400.000 φιορίνια. Μετά το 1525 η Αμβέρσα αποκτά τόσο κρυφο-εβραϊκό πληθυσμό που την μετατρέπει σε δική τους αποικία γεμάτη με εμπόρους, ανθρώπους των γραμμάτων και κάθε είδους επαγγελματίες. Οι ντόπιοι, που έγιναν πλούσιοι λόγω των δραστηριοτήτων και των επιλογών των Μεντέζ, θα κάνουν τα αδύνατα δυνατά για να μην θιγούν οι νεο-χριστιανοί συμπολίτες τους. Το 1528 ο Φρανσίσκο Μεντέζ, στα φανερά χριστιανός αλλά μυστικά ραββίνος και μιας κάποιας ηλικίας, παντρεύεται την δεκαοκτάχρονη Βεατρίκη Ντε Λούνα στα φανερά, ή **Γρασία Νάσι** στα εβραϊκά (Γκρασία στα ισπανικά--> Άννα στα εβραϊκά--> Χαρά στα ελληνικά), αδελφή του πρώην γιατρού των ανακτόρων Δόκτωρα Μιγκέζ. Το όνομα **Νάσι** δεν είναι τυχαίο αλλά σημαίνει **πρίγκηπας**. Νάσι υπήρξαν αρκετοί στην εβραϊκή ιστορία. Τον τίτλο έπαιρναν όσοι έπειθαν ότι ήταν άξιοι ηγέτες και μερικές φορές ο τίτλος ανεγνωρίσθη από χριστιανούς κυβερνήτες. Στην Ισπανία, τον 11ο μ.χ. αιώνα, Νάσι ήταν ο ραββίνος Σολομών και ο γιός του Σεσέτ. Αυτή είναι καταγωγή της Ντόνα Γρασία η οποία θα καθιερωθή ως η ηρωικότερη εβραία της σύγχρονης ιστορίας. Απ' αυτό τον γάμο βλέπουμε ότι ενώνονται δύο ιδιαίτερα προικισμένοι και ικανοί άνθρωποι, εκπρόσωποι δύο μεγάλων καταξιωμένων οικογενειών, με τίτλους, με ιστορία αλλά κυρίως με βαθύτατη εβραϊκή κουλτούρα και γνώση του εβραϊσμού και των πεπρωμένων του αλλά κυρίως με γνώση

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

της αποστολής της δικής των και του λαού των αλλά και με οικονομική αφθονία προς πραγμάτωση αυτών που οι ίδιοι θεωρούν **αποστολή**. Για την ώρα έθεσαν ως στόχο τον απεγκλωβισμό του λαού τους από την ιερά εξέταση και σταδιακή μεταφορά τους στην Οθωμανική γή (**όπου και το Ισραήλ**).

Το μέγα ζήτημα της ιεράς εξετάσεως απασχολεί έντονα τους Μεντέζ, οι οποίοι μπορούν να κατανοήσουν ότι τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα για τους εβραίους στην χριστιανική Ευρώπη. Η κατάσταση στην Ισπανία και Πορτογαλία μπορεί να επακολουθήσει παντού. Ήδη, ο νεοδιορισθής, το 1530, από τον βασιλιά περιφερειάρχης στην Αμβέρσα, συλλαμβάνει τον Φεβρουάριο του 1531, σαν αιρετικούς, τον Ντιόγκο και άλλους δύο συνεργάτες τους. Δείχνοντας όμως τις εγγυητικές επιστολές που είχαν καταφέρει προνοούντες να πάρουν από τον αυτοκράτορα προ πενταετίας, αφέθησαν την ίδια μέρα ελεύθεροι. Ένα χρόνο αργότερα όμως, το 1532 τον Ιούλιο, ένας εβραίος που κατέληξε στην Θεσσαλονίκη και ο οποίος ευεργετήθηκε από τους Μεντέζ, γυρίζει στην Αμβέρσα και προδίδει με κάθε λεπτομέρεια τις δραστηριότητες του Ντιόγκο. Όταν ο αυτοκράτωρ μαθαίνει τι ακριβώς συμβαίνει, σκανδαλίζεται και εξοργίζεται διατάσσοντας την άμεση σύλληψη του Ντιόγκο ο οποίος δέσμιος μεταφέρεται στις φυλακές των Βρυξελλών και εκδίδει οδηγία απαγορεύουσα την είσοδο νεο-χριστιανών κρυφο-εβραίων στις Κάτω Χώρες. Τότε είναι που η παγκόσμια συντονισμένη δράση των απανταχού εβραίων γυρίζει κυριολεκτικά τον κόσμο ανάποδα. Ποτέ τόσοι επίσημοι μαζί δεν υποστήριζαν την αθωότητα ενός ανθρώπου. Πρώτα-πρώτα οι κυβερνώντες την Αμβέρσα ούτε λίγο ούτε πολύ κατηγορούν τον αυτοκράτορα ότι παρανόμησε και ότι μόνο αυτοί και κανείς άλλος δεν μπορεί να κρίνει τον Ντιόγκο. Συντονισμένα οι πρέβεις της Ισπανίας, της Γένοβας και της Φλωρεντίας απευθύνουν διαμαρτυρίες. Φυσικά δωροδοκήθηκαν αδρά. Οι Πορτογάλοι διαμαρτύρονται στον αυτοκράτορα ότι χωρίς τις δραστηριότητες του Ντιόγκο δεν θα μπορούσαν να εξοφλήσουν τους Αψβούργους από τα 200.000 δουκάτα που χρωστούν. (Η οικονομική εξάρτηση της Πορτογαλίας που είδαμε πριν...). Δύο επιφανείς εβραίοι ξεσηκώνουν και την βασίλισσα Μαρία της Ουγγαρίας. Ο βασιλιάς Ερρίκος ο 8ος της Αγγλίας κατέθεσε επίσημα υπέρ της αθωότητας του Ντιόγκο!!! Μέσα στην γενική, ενορχηστρωμένη άριστα από τους εβραίους κατακραυγή, τον Σεπτέμβριο του 1532 και μετά δίμηνη φυλάκιση, αθώνεται πανηγυρικά ο Ντιόγκο πληρώνοντας κάποιο "πρόστιμο". Επιβεβαιώνεται λοιπόν η δύναμη των Μεντέζ αφού ο αυτοκράτωρ υπέκυψε και μάλιστα η ειδική οδηγία που είχε εκδόσει παύει να ισχύει.

Ατυχώς για τους Μεντέζ, το 1536 ο Φρανσίσκο Μεντέζ πεθαίνει αφήνοντας χήρα την εικοσιεξάχρονη Ντόνα Γκρασία και βρέφος την κόρη του με το φανερό χριστιανικό όνομα Μπριάντα και για "εσωτερική" χρήση το όνομα Ρεϊνά (βασίλισσα). Σύμφωνα με την διαθήκη του, η τεράστια περιουσία του μοιράζεται ανάμεσα στην σύζυγό του Ντόνα Γκρασία Νάσι ή Βεατρίκη Ντε Λούνα και στον αδελφό και συνεταίρο του, Ντιόγκο. Με τον θάνατο του Φρανσίσκο όμως, αδυνατίζει ο άψογος συντονισμός αποτροπής της ιεράς εξετάσεως στην Πορτογαλία με αποτέλεσμα στις 23 Μαΐου 1536, αυτός ο εφιάλτης να πραγματοποιηθεί. Έτσι, μη βλέποντας συμφέρουσα την παραμονή της οικογένειας στην Πορτογαλία, η Ντόνα Γκρασία παίρνει την οικογένειά της, δηλ. την κόρη της Μπριάντα ή

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ρεϊνά, την αδελφή της και τα ανήψια της περιλαμβανομένου και του ανηψιού **Ζοάο Μιγκέζ ή Ιωσήφ Νάσι**, ο οποίος θα **πρωταγωνιστήσει** στο μέλλον. Η οικογένεια, με όλη την κινητή περιουσία της, επιβιβάζεται σε πλοίο στην Λισαβόνα και κατευθύνεται στην Αγγλία όπου υπήρχαν εμπορικοί σταθμοί του οίκου Μεντέζ και που οι αντιπρόσωποι αναλαμβάνουν την ασφαλή διαβίωσή τους. Εκεί κάθεται κάποιο χρονικό διάστημα και καταλήγει στην Αμβέρσα όπου και το κέντρο των επιχειρήσεών τους. Ο πλούτος της Ντόνα Γκρασία προστίθεται σε αυτόν του Ντιόγκο, δίπλα στον οποίο η ίδια αποκτά εμπορικές εμπειρίες ενώ έχει την δυνατότητα να αναπτύξει τις δικές της μεγάλες ικανότητες. Παντρεύει την λίγο μικρότερη αδελφή της με τον Ντιόγκο κι έτσι οι άριστες σχέσεις της οικογένειας συσφίγγονται ακόμη περισσότερο. Στην Αμβέρσα ζουν σαν πολύ καλοί χριστιανοί στα φανερά, ακολουθώντας όλα τα τελετουργικά της καθολικής εκκλησίας, αλλά και σαν άριστοι εβραίοι στα σπίτια τους μέσα, όπου ακολουθούν όσο περισσότερο μπορούν, τα τελετουργικά της θρησκείας τους. Με τον πλούτο τους και την συμπεριφορά τους γίνονται πλέον σωτήρες των απανταχού διωκόμενων εβραίων που μέσω των εμπορικών σταθμών τους τους κατευθύνουν μέσω των Άλπεων προς την Ιταλία ή την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Το 1537 καταφέρνουν να εκδοθεί αυτοκρατορική οδηγία η οποία εγγυάται την ασφαλή διαβίωση των νεο-χριστιανών στην Αμβέρσα ακόμη κι αν κατηγορούνται σε άλλα μέρη. Θα τους κόστισε βέβαια αρκετά. Ο οίκος Μεντέζ, με τον περίπλοκο αυτό μηχανισμό, της μεταφοράς προσφύγων από την Ισπανία ή Πορτογαλία με τα πλοία της εταιρείας, τα οποία σταδιακά και κυρίως μέσω Αγγλίας, με την βοήθεια των τοπικών αντιπροσώπων, μεταφέρουν τους εβραίους στην Αμβέρσα, έχει και την δυνατότητα χρηματοδοτήσεως των ξεριζωμένων αφού, μέσω του οίκου, μπορούν να παραλάβουν τα χρήματά τους σε όποιο σημείο θέλουν. Επίσης οι αντιπρόσωποι του οίκου έχουν τις πολιτικές γνώσεις να συμβουλεύουν τους πρόσφυγες, ανά πάσα στιγμή, για την ασφαλέστερη διαδρομή και τους κινδύνους που εγκυμονεί η κάθε περιοχή. Με αυτόν τον τρόπο, το ταξίδι είναι ασφαλές. Ο εγκέφαλος ο οποίος οργανώνει και συντονίζει αυτό το τεράστιο δίκτυο το οποίο λειτουργεί σαν καλολαδωμένη μηχανή, είναι η ικανότατη νεαρή Ντόνα Γκρασία Νάσι.

Το 1540, είναι τόσο το πλήθος των προσφύγων, ώστε στο υπό Ισπανική διοίκηση Μιλάνο στήνεται επιτροπή ελέγχου των νεοεισερχομένων με κατεύθυνση την Αγκώνα ή την Θεσσαλονίκη. Αυτό θορυβεί τους Μεντέζ οι οποίοι στέλνουν 2000 δουκάτα για εξαγορά των υπευθύνων. Κάποιος εβραίος αντιπρόσωπός τους όμως τους προδίδει και τον Δεκέμβριο του 1540 αρχίζουν στην Αμβέρσα νέες διώξεις κατά των προσφύγων. Με την κτηθείσα εμπειρία καταφέρνουν και ανατρέπουν πάλι την κατάσταση αλλά συνειδητοποιούν ότι ήρθε η ώρα να αποσυρθούν οριστικά απ' την Αμβέρσα και να εγκατασταθούν στην Γερμανία ή την Ιταλία. Αποφασίζουν ότι θα εξασφαλίσουν και τακτοποιήσουν σε μερικούς μήνες τις επιχειρήσεις και την περιουσία τους αλλά η τύχη πάλι τους παίζει ένα άσχημο παιγνίδι αφού αρχές του 1543 ο Ντιόγκο πεθαίνει αφήνοντας και ένα κοριτσάκι νεογέννητο. Στην διαθήκη του, αναγνωρίζοντας τις τεράστιες δυνατότητες της Ντόνα Γκρασίας Νάσι, την καθιστά γενική κληρονόμο του και θέτει την σύζυγο και την κόρη του υπό την προστασία τους. Έτσι λοιπόν η Βεατρίκη Ντε Λούνα Μεντέζ ή Γκρασία Νάσι γίνεται η πλουσιότερη γυναίκα της Ευρώπης και γενική

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

διαχειρίστρια του μεγαλυτέρου και πλουσιωτέρου εμπορικού και τραπεζικού οίκου της Ευρώπης. Έχει λοιπόν την ευκαιρία να ξεδιπλώσει τις ικανότητές της και να φανή ικανότερη του άνδρα της και του κουνιάδου της. Ο αιφνίδιος θάνατος του κουνιάδου και συνεταίρου της Ντιόγκο, ανατρέπει τα σχέδια της Ντόνα Γκρασίας προσωρινά τουλάχιστον.

Σαν γενική κληρονόμος της τεράστιας περιουσίας του εμπορικού και τραπεζικού οίκου Μεντέζ και επιπροσθέτως προστάτης επισήμως όλων των μελών της οικογενείας, έχει νέες τεράστιες υποχρεώσεις και διακανονισμούς προς ολοκλήρωσι πριν διανοηθή να εγκαταλείψει την Αμβέρσα. Σ' αυτή την δύσκολη περίοδο, ο ανιψιός της Ζοάο Μιγκές ή Ιωσήφ Νάσι αναλαμβάνει μεγάλες εμπορικές υποχρεώσεις και γίνεται το "δεξί χέρι" και σύμβουλος της Ντόνα Γκρασίας. Σε ηλικία 23 περίπου ετών, ο Ζοάο-Ιωσήφ, έχει καλλιεργήσει τις αρετές του ή μάλλον τις ικανότητές του αποκτώντας τα απαραίτητα εφόδια για εκπλήρωσι του σκοπού των Νάσι, που αποδεικνύεται ότι είναι η **ανασύστασι του Ισραήλ**. Ο Νάσι μεγάλωσε σαν καλός χριστιανός αφού ήταν υποχρεωμένος να παρουσιάζεται σαν τέτοιος. Στο σπίτι όμως κυριαρχούσε απόλυτα ο ιουδαϊσμός κι έτσι ανετράφη γνωρίζοντας άψογα και τους δύο κόσμους. Κυρίως όμως η οικογένειά του είχε την απαραίτητη οικονομική δύναμι να τον αναθρέψει πραγματικά σαν εβραίο πρίγκιπα όπως δηλώνει και το όνομά του. Ο πατέρας του -βασιλικός γιατρός- πέθανε όταν ο Ζοάο αλλά και ο αδελφός του Σαμουήλ ήταν μικρά παιδιά. Την ανατροφή τους ανέλαβε η θεία τους Βεατρίκη Ντε Λούννα-Μεντέζ ή Γκρασία Νάσι. Η εξαιρετικά προικισμένη αυτή γυναίκα διέγινωσε τις εξαιρετικές έμφυτες ικανότητες του ανεψιού της και τον καλλιεργήσε κατάλληλα. Ο Ζοάο-Ιωσήφ διδάσκεται πολλές ξένες γλώσσες, πολεμικές τέχνες όπως ξιφομαχία, οπλομαχία, μονομαχία και οι επιδόσεις του ήταν άριστες. Από τα 15 του, η θεία του τον ανέμιξε με τα εμπορικά θέματα δίδοντάς του την ευκαιρία να αποκτήσει εμπειρίες μέσω των γραφείων της εταιρείας. Έφηβος ακόμη, κάνει εμπορικά ταξίδια, δικτυώνεται και γνωρίζεται με ανθρώπους της αγοράς και των γραμμάτων. Γνωρίζεται απ' ευθείας με τους αρχηγούς των **χριστιανών μεταρρυθμιστών**, πράγμα που θα φανή χρήσιμο στο μέλλον. Λόγω των ικανοτήτων του αλλά και του αμύθητου πλούτου του **χρίζεται ιππότης** από τον Κάρολο τον 5ο της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (προσβλέποντας ο βασιλεύς σε μελλοντικά οικονομικά συμφέροντα) και γίνεται δεκτός από την βασίλισσα Μαρία στις Βρυξέλες (για τον ίδιο λόγο). Μάλιστα, γίνεται **συνοδός του βασιλικού διαδόχου**, μελλοντικού αυτοκράτορα **Μαξιμιλιανού** με τον οποίο ασκούνται μαζί στις πολεμικές τέχνες. **Γίνεται έτσι μέλος της βασιλικής αυλής**. Μέχρι τα 20 χρόνια του αναπτύσσει το εμπορικό του δαιμόνιο σε τέτοιο βαθμό ώστε να εδραιώσει το υποκατάστημα της Λυών και να δημιουργήσει **οικονομική εξάρτησι στον βασιλιά της Γαλλίας** μέσω σημαντικών **δανείων**. Η Λυών τότε ήταν το κέντρο της Ευρωπαϊκής μεταξουργικής βιομηχανίας. Αυτός τώρα οργώνει την Ευρώπη, οργανώνοντας τα εμπορικά τους γραφεία σε διάφορες πόλεις και προωθεί τα συμφέροντα της εταιρείας. Σαν τέτοιου μεγέθους έμπορος γίνεται γνωστός σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Οι εργασίες του οίκου συνεχίζουν να αποφέρουν μεγάλα κέρδη και ο οίκος συνεχίζει να δανείζει στους ηγεμόνες της Ευρώπης. Ταυτοχρόνως όμως αρχίζει κι ένα θλιβερό θέατρο του παραλόγου. Τα "αρπακτικά" των ανακτόρων έχουν εντοπίσει ότι ο οίκος Μεντέζ

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

προσφέρεται για έτοιμο χρήμα. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κατηγορήσης κάποιον, να τον περάσης από Ιερά Εξέταση, να κανονίσης να βρεθή ένοχος και να ξεκοκκαλίσης την περιουσία του. Βολεύει αρκετά αν ο κάποιος είναι ήδη νεκρός... Τα γεράκια των ανακτόρων κατηγορούν μετά θάνατον, τον Ντιόγκο για αιρετικό γνωρίζοντας από προηγούμενη εμπειρία ότι άσχετα με την τελική έκβαση της υποθέσεως θα έχει μείνει αρκετό χρήμα από "λαδώματα". Η Ντόνα Γκρασία υπεραμύνεται σθεναρά της μνήμης του κουνιάδου της, γνωρίζοντας ότι τυχόν αρνητική έκβασις της υποθέσεως θα εσήμαινε και την οικονομική καταστροφή του οίκου Μεντέζ. Ταυτοχρόνως όμως γνωρίζει ότι μοιράζοντας γενναία φιλοδωρήματα σε διαφόρους υπευθύνους η υπόθεσις θα έχει αίσιον τέλος. Όπερ και εγένετο. Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα ο Κάρολος ο 5ος **απέσυρε** τις κατηγορίες **δεχόμενος δάνειο** 100.000 δουκάτων άτοκο για δύο χρόνια.

Τοιουτοτρόπως, η επιτυχία αυτή έχει πολλές όψεις διότι, αφ' ενός εδραιώθηκε και **επισφραγίσθηκε** κατηγορηματικά πλέον η "χριστιανικότητα" της οικογενείας αφ' ετέρου δε απεδείχθη το πόσο **ανίσχυροι είναι οι βασιλείς όταν πρόκειται για οικονομικές απολαβές**. Είναι πλέον φανερό ότι ένας πλούσιος τους εξαγοράζει σχετικά εύκολα. Αφού κερδίσθηκε η υπόθεσις στο τυπικό μέρος αποδεικνύοντας το **πόσο καλοί χριστιανοί είναι**, αρχίζει να παίζεται ένα διαφορετικό παιγνίδι. Είδαμε ότι ο ανιψιός Νάσι γίνεται συνοδός του Μαξιμιλιανού. Η χήρα Γκρασία όμως έχει μια κόρη και μια ανιψιά, μοναδικές κληρονόμους μιας τεράστιας περιουσίας. Τέτοιου είδους γυναίκες ασφαλώς είναι περιζήτητες νύφες στους κύκλους των "ευγενών" και γαλαζοαίματων. Μετά την άκαρπη προσπάθεια των βασιλικών κύκλων να υφαρπάξουν την περιουσία της οικογένειας Μεντέζ μέσω Ιεράς Εξετάσεως, αρχίζει το παζάρεμα για την προίκα. Οι επίσημοι αυτοί κύκλοι, γελοιοποιούν κάθε έννοια σοβαρότητος αφού κάνουν "ουρά" φλερτάροντας ουσιαστικά δύο παιδιά.

Κυριολεκτικά αρχίζει ένα ακόμη θέατρο του παραλόγου με πρωταγωνιστές διάφορους "γαλαζο-αίματους" να κανονίζουν γάμους από την μία και την Ντόνα Γκρασία από την άλλη να προσπαθή να κερδίση χρόνο μέχρι να τακτοποιήση τα οικονομικά της και να "δραπετεύση". Πιεστικός "μνηστήρ" είναι ο δόγης Φραγκίσκος της Αραγωνίας, ευνοούμενος του βασιλικού οίκου Ισπανίας. Ήταν γενικός επιθεωρητής των υποθέσεων εξετάσεως των κρυφο-εβραίων χριστιανών. Από αυτή την θέσι μπόρεσε να μάθη τα περί οίκου Μεντέζ και του πλούτου τους. Προξενητή έβαλε τον αυτοκράτορα Κάρολο στον οποίο υπεσχέθη δάνειο 200.000 δουκάτων από την προίκα της γυναίκας του σε περίπτωση γάμου του. Ο Κάρολος κοινοποίησε το προξενίο στην αδελφή του Μαρία υποσχόμενός της 25% από τα "λάφυρα" του γάμου. Η Μαρία, που ήδη είχε αντιμετωπίση ανεπιτυχώς την Ντόνα Γκρασία, απήντησε ψυχρά για την δυσκολία του εγχειρήματος. Υπεσχέθη όμως να μιλήση στην χήρα η οποία όμως διαρκώς ανέβαλε τις συναντήσεις προφασιζόμενη την άρρωστη. Ο Κάρολος, κατά προτροπή του Φραγκίσκου, έφθασε να προτείνει "κλείσιμο" της συμφωνίας ερήμην της μητρός. Η βασίλισσα Μαρία όμως, γνωρίζοντας από πριν **τον τρόπο αντιδράσεως των εμπόρων** της Αμβέρσας, δεν ήθελε ούτε να ονειρεύεται τέτοιο ενδεχόμενο. Τελικά, **η ίδια η βασίλισσα αναγκάσθηκε** να μεταβή στην Αμβέρσα προς συνάντησι της Ντόνας Γκρασίας και η οποία ξερά δήλωσε ότι προτιμά **την κόρη της νεκρή** παρά παντρεμένη με τον δόγη Φραγκίσκο. Αυτά τα

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

εξευτελιστικά συνέβαιναν (και συμβαίνουν;) στους βασιλικούς οίκους. Οι υποτιθέμενοι ευγενείς, στην ουσία ήταν (και είναι;) δούλοι του εύκολου κέρδους, μωροφιλόδοξοι και τιποτένιοι, έτοιμοι για κάθε εξευτελισμό προκειμένου για στενά οικονομικά οφέλη. Αυτοί οι βασιλικοί οίκοι δυστυχώς προδιέγραψαν το μέλλον της Ευρώπης και των Ευρωπαίων, **οδηγώντας τους στο άρμα της εξάρτισης από τραπεζίτες σαν την Ντονα Γκρασία και τους Ρότσιλντς αργότερα**, με αποτέλεσμα σήμερα να υφιστάμεθα την μονοφυλετική δικτατορία των αργυρόδουλων αντανθρώπων...

Οι πιέσεις προς την Μαρία συνεχίζονται, οι αλληλογραφίες πηγαиноέρχονται και τελικά η βασίλισσα προτείνει την σύναψη δανείου αφήνοντας να λησμονηθή το ζήτημα του γάμου. Όσπου το πλήρωμα του χρόνου έφθασε και μία ημέρα, περί τα τέλη του 1544, ανακαλύφθη ότι η χήρα με την οικογένειά της και την περιουσία της είχαν εγκαταλείψει την Αμβέρσα αφήνοντας πίσω μόνο τον Ζοάο-Ιωσήφ να ξεκαθαρίσει την κατάσταση. Άφησαν να διαρρεύσει η φήμη ότι έφυγαν εξ αιτίας ενός ειδυλλίου μεταξύ Ζοάο και της πρώτης του εξαδέλφης. Η αλήθεια όμως ήταν ότι η Ντόνα Γκρασία **είχε άψογη συνεργασία με τον ανεψιό της** και όλα ήταν **συμφωνημένα και προχαρασμένα** από πριν. Οι γελοίοι "ευγενείς" ξαφνιασμένοι, δεν ξέρουν πως να αντιδράσουν. Η Ιερά Εξέτασις φαίνεται σαν μοναδική τους διέξοδο. Εγκαλούν την Ντονα Γκρασία, σε συγκεκριμένη ημερομηνία να παρουσιασθή για εξέτασι και όταν η προθεσμία περνά, δεσμεύουν στην περιουσία του Οίκου Μεντέζ. Στην περίπτωση αυτή οι ικανότητες, οι γνωριμίες και οι γνώσεις του Ζοάο θα αντιπαρατεθούν στην βασιλική φιλαργυρία. Πράγματι επιτυγχάνει επιστρατεύοντας κάθε επιχείρημα και με την **απειλή γενικής φυγής όλων των εμπορών** από την Αμβέρσα. Αυτό ήταν αρκετό επιχείρημα για να υποχωρήσει άτακτα ο Κάρολος και να **δεχθή ως "δώρο"** 30.000 κορώνες **για να αποσύρει κάθε κατηγορία**. Τότε, **έχρισε και τον Ζοάο Μιγκέζ ή Ιωσήφ Νάσι ιππότη** ενώ εν τω μεταξύ, η Ντόνα Γκρασία, εν έτει 1546, καταλήγει μέσω Λυών, με την περιουσία της, στην Βενετία αφού **ήδη είχε καταφέρει να έχη άδεια εγκαταστάσεως** εκεί. Η ειρωνία σ' αυτή την υπόθεσι είναι ότι εγκαθίστανται στην πόλη την οποία οι δραστηριότητες της οικογενείας οδήγησαν σε σταδιακό οικονομικό μαρασμό. Φυσικά το όνομα Μεντέζ θα ήταν σαν κόκκινο πανί στους Βενετούς γι' αυτό χρησιμοποίησαν το πατρικό Ντε Λούννα. Και φυσικά δεν εγκατεστάθησαν στο εβραϊκό γκέττο της πόλεως αλλά, στο αριστοκρατικό κέντρο της μιά και παρουσιαζόταν σαν καλοί χριστιανοί. Για τον Ζοάο η περιπέτεια δεν τελειώνει μετά την συμφωνία με τον Κάρολο διότι η αδελφή του η Μαρία ζητά μερίδιο της περιουσίας μιά και δεν έχει να πληρώσει τους λογαριασμούς της. Θυμίζει "αδιάκριτα" στον αδελφό της το **δάνειο** των 100.000 δουκάτων που αυτός **συνήψε από τον Οίκο Μεντέζ** το 1543 και ότι δεν μπορεί πλέον να τον βοηθήσει στην αποπληρωμή. Ο βασιλιάς, θορυβημένος μπροστά στην υπενθύμιση της **οικονομικής του εξαρτήσεως** από τους Μεντέζ υπαναχωρεί και ζητά από τον ιππότη του κι άλλα χρήματα. Επιστολές πηγαиноέρχονται πάλι, δίνοντας πολύτιμο χρόνο στον Ζοάο Μιγκέζ να υλοποιήσει και να εξαφανίσει την περιουσία του μέσω των πρακτόρων του στα διάφορα υποκαταστήματα της Ευρώπης. Κάνει μια προσφορά 200.000 λιβρών στον Κάρολο, εκείνος την απορρίπτει και μία των ημερών και εν έτει 1546, ανακαλύπτει ότι και Ζοάο-Ιωσήφ εγκατέλειψε το βασίλειό του.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Η Βενετία δεν είχε καταρρεύσει ακόμη κι έτσι είχαν την ευκαιρία και την οικονομική δυνατότητα να απολαύσουν την μεγαλειώδη κοσμοπολίτικη ζωή της πλούσιας και όμορφης πόλεως στον τότε κόσμο. Για την Ντόνα Γκρασία, υπεύθυνη για την οικογένεια του κουνιάδου της και την κόρη της αλλά και της εταιρείας, η ζωή κυλούσε με γρήγορους και κουραστικούς ρυθμούς. Το μερίδιό της στην καλοπέραση και τις απολαύσεις στον κύκλο των ευγενών της κραταιοτάτης Γαληνοτάτης Δημοκρατίας, ανέλαβε να διεκπεραιώσει η αδελφή της και χήρα του κουνιάδου της, η Μαντόνα Μπριάντα. Η γυναίκα αυτή, δεν άργησε να καταλάβει ότι το νόημα της ζωής της ήταν πολύ διαφορετικό από της αδελφής της. Εκνευρισμένη με την απόφαση του μακαρίτη άντρα της να αφήσει την Γκρασία διαχειρίστρια της τεράστιας περιουσίας, προσπαθεί να βρή ευκαιρία να απαλλαγή από αυτή την οικονομική κηδεμονία. Συνεχώς δημιουργεί τριβές στην σχέση τους και επιθυμεί μόνο να απολαύσει την καλή ζωή. Έτσι, κάποτε απαιτεί την μισή περιουσία. Η σκληροτράχηλη Ντόνα Γκρασία όμως που δεν υπέκυψε σε πιέσεις μοναρχών και αυτοκρατόρων, πάντα **αφοσιωμένη στην υπηρεσία του σιωνισμού**, δεν ήταν διατεθειμένη να κάνει υποχωρήσεις. Μία απείρου κάλους ιστορία αρχίζει τώρα διότι η **Μπριάντα καταφεύγει στις αρχές της Βενετίας, καταδίδει την αδελφή της** ως κρυφή εβραία, φανερώνει το όνομα της οικογενείας, αποκαλύπτει την πρόθεσι της οικογενείας **να εγκατασταθούν μόνιμα στην Τουρκία στο εγγύς μέλλον** και ζητά την μισή περιουσία της εν ονόματι της κόρης της. Οι κατάπληκτοι από την προδοσία Βενετοί, όταν πληροφορούνται ότι μπροστά τους είναι η μεγαλύτερη ίσως περιουσία της Ευρώπης κινητοποιούνται αμέσως, τοποθετούν τις κόρες της Μπριάντας και της Γκρασίας σε μοναστήρι ώστε να ανατραφούν χριστιανικά και ασκούν εμπάργκο στην περιουσία. Θεωρούν αδιανόητο το χάσιμο για την Βενετία τέτοιας περιουσίας αφ' ενός και την μεταφορά αυτής της περιουσίας σε εχθρούς αφ' ετέρου. Η Ντόνα Γκρασία φυλακίζεται κατ' οίκον. Η Μπριάντα όμως δεν σταματά εδώ. Γνωρίζοντας την άνηση των καταστημάτων τους στην Γαλλία, προσλαμβάνει κάποιον συνεργάτη μέσω του οποίου προδίδει τις δραστηριότητες του Οίκου στον βασιλιά της Γαλλίας, ο οποίος είχε **ήδη συνάψει σημαντικά δάνεια** με τους Μεντέζ. Ζητά πάλι την μισή περιουσία και ο έκπληκτος βασιλιάς ασκεί αμέσως εμπάργκο στην περιουσία του Οίκου στην Γαλλία. Η πιθανότητα εύκολου κέρους είναι η παντοτινή επιδίωξη τέτοιων μοναρχών. Επειδή όμως το εύκολο κέρδος όπως φαίνεται αποκτηνώνει τους ανθρώπους, ο συνεργάτης της Μπριάντας αντιλαμβάνεται ότι και αυτή θα είναι εύκολος στόχος αν κατηγορηθεί ως κρυφο-εβραία σαν την αδελφή της και την καταδίδει στους Γάλλους. Κατ' αυτόν τον τρόπο παύει η διεκδίκησή της και οι μονάρχες διεκδικούν τώρα το σύνολο της περιουσίας χωρίς "αποζημιώσεις". Με αυτό τον τρόπο η μοίρα εκδικήθηκε την Μπριάντα η οποία πλέον θα ακολουθή πιστά την αδελφή της.

Για άλλη μία φορά, με τις ίδιες κατηγορίες και προ του φάσματος ολικής καταστροφής, η οικογένεια Μεντέζ έρχεται αντιμέτωπη με την **τεράστια πλέον εμπειρία της** στους "ιεροεξεταστές". Ο τρόπος αντιδράσεως **είναι πλέον γνωστός** και εγγυάται επιτυχία μιάς και τα κίνητρα των διώξεων εναντίον τους είναι το **εύκολο κέρδος και η απληστία** των ευγενών. Αρχίζουν αμέσως οι **χρονοβόρες ανταλλαγές επιστολών**, οι πολλές **παρασκηνιακές** ενέργειες και **πολλές δωροδοκίες**. Γιά την οικογένεια, είναι σχετικά

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

εύκολο να πείσουν γιά το πόσο καλοί χριστιανοί είναι αρκεί να ξέρουν **ποιούς δωροδοκούν**. Είναι σε θέση να **εξαγοράσουν συστατικές επιστολές** μέσω **δωροδοκιών και ακριβών δώρων**. Πάντα λειτουργώντας κυρίως **παρασκηνιακά**, όπως συνιστά **η διαχρονική κρατούσα εβραϊκή σκέψις**, εξασφαλίζουν όχι μόνο συμμάχους εντός επικρατείας αλλά και άλλους στο εξωτερικό. Αυτό που δεν μπορούσαν να γνωρίζουν οι Βενετοί ήταν το ότι ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας των Μεντέζ, **είχε ήδη καταλήξει στην Κωνσταντινούπολη** μέσω των αντιπροσώπων του Οίκου. Ο σουλτάνος Σελήμ Α' και ο διάδοχός του Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής είχαν ως γιατρό έναν ισπανοεβραίο, τον Μοσέ Χαμόν. Ο Μοσέ, ήδη είχε συνεννοηθεί με τους Μεντέζ, αφού αλληλογραφούσε με τον Ζοάο-Ιωσήφ και γνώριζε ότι απώτερος σκοπός τους ήτο η εγκατάσταση στην Κωνσταντινούπολη. Επιπροσθέτως, υπελόγιζε σε μελλοντικό γάμο του υιού του, του Ιωσήφ, με την κόρη της Ντόνα Γκρασίας, πράγμα που θα του ήταν ωφέλιμο οικονομικά. Με την επιρροή του στον σουλτάνο, ο Μοσέ, δεν έχει δυσκολία να τον πείση για την μοναδική ευκαιρία να έχη ως υπηκόους τους πλουσιότερους Ευρωπαίους. Η **απληστία του σουλτάνου** τον οδηγεί κι αυτόν να λειτουργήση άμεσα, θεωρώντας **ήδη υπηκόους του** τους Μεντέζ και **στέλνει μαντατοφόρο** στην οινωεί εχθρική του Βενετία με σκοπό να **απαιτήση** την έλευση της οικογενείας στην Τουρκία **μαζί με την περιουσία της**. Ο Σουλεϊμάν βέβαια δεν γνωρίζει ότι **ήδη σκάβει τον λάκκο του όπως θα δούμε αργότερα**.

Η Τουρκική απειλή λειτουργεί ως καταλύτης εξελίξεων γιά τους Μεντέζ αφού οι πολιτικές συγκυρίες τους βοηθούν. Οι Βενετοί, ήδη αδυνατισμένοι από την δραματική μείωση των εσόδων τους λόγω δραστηριότητας των Μεντέζ, δεν διανοούνται πόλεμο με την Τουρκία. Οι Γάλλοι, σε διαρκή πόλεμο με τον Κάρολο Α', έχουν συμμάχους τους Τούρκους και δεν τολμούν να σκεφθούν διάλυση της συμμαχίας. Στην μέση αυτής της διαπάλης, η Ντόνα Γκρασία και ο ανηψιός της Ζοάο-Ιωσήφ παίζουν παρασκηνιακά με όλους, στον συνηθισμένο τους ρόλο, **δίχως να συμφωνούν αλλά και να διαφωνούν με κανέναν** προκειμένου να επιτύχουν τον σκοπό τους. Το να μετακομίσουν τώρα στην Τουρκία, με συνοδεία του Τούρκου αγγελιοφόρου, σήμαινε ότι θα έπρεπε να δηλώσουν την περιουσία τους πράγμα που θα άνοιγε την όρεξη του Σουλτάνου. **Αποφασίζουν** λοιπόν ότι **δεν ήλθε η ώρα για μετακόμιση στην Τουρκία**, πριν επενδύσουν το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας τους. Έτσι, ψύχραιμα, με πολλές δωροδοκίες, στις αρχές του 1549 επιτυγχάνουν την **απόλυση** των κοριτσιών από το μοναστήρι και έναν μήνα διορία από την ηγεσία της Βενετίας να αποφασίσουν ότι ή γίνονται πιστοί χριστιανοί ή φεύγουν. Οι Βενετοί ευγενείς, αντιλαμβάνονται ότι δωροδοκήθηκαν αρκετά και αφού δεν οσμίζονται άλλο κέρδος, **εγκαταλείπουν την δίωξη**. Η οικογένεια, γιά άλλη μία φορά, παίζει τους **ευρωπαίους ηγεμόνες στα δάκτυλα**, δείχνοντας τον τρόπο με τον οποίο μπορεί κανείς, **χωρίς να φαίνεται, να είναι κυρίαρχος του παιγνιδιού**. **Πράγμα που οι συμπατριώτες της αξιοποίησαν στο έπακρο στο μέλλον**.

Μη επιθυμώντας την παραμονή τους στην Βενετία κάτω από αυτούς τους όρους, η οικογένεια εξασφαλίζει άδεια εγκαταστάσεως στην Φερράρα, της οποίας ο ηγεμών έχει διακηρύξει ανεξιθρησκία στην επικράτειά του και που τους διαβεβαιώνει εγγράφως ότι

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

δεν θα διωχθούν βάσει θρησκευματος. Από τις αρχές του 1549, όλα τα μέλη της οικογένειας είναι μόνιμοι κάτοικοι Φερράρας. **Η Βενετία έχει εισέλθει πλέον από τους Νάσι, στην μαύρη λίστα των προς εκδίκηση πόλεων.** Γιά να εκνευρίσουν τους Βενετούς περισσότερο, κάποια στιγμή το καλοκαίρι, η Ντόνα Γκρασία μεταβαίνει στην Βενετία όπου συναντάται μετά του Τούρκου απεσταλμένου μαντατοφόρου τον οποίον **έντεχνα αποπέμπει** διότι ως ελέχθη δεν είναι έτοιμοι ακόμη για μετάβαση στην Τουρκία. Η Βενετοί δεν τολμούν να την θίξουν διότι πλέον αυτή τελεί υπό την προστασία τόσο του δούκα της Φερράρας όσο και του σουλτάνου. Στις 8 Ιουλίου του επομένου έτους όμως απαγορεύουν οποιοσδήποτε εμπορικές συναλλαγές με τους νεοχριστιανούς τους οποίους διατάσσουν να εγκαταλείψουν την πόλη εντός δύο μηνών. Η οικογένεια παρακολουθεί το δράμα των υπό διωγμό κρυφοεβραίων από την Βενετία και τους συμπαραστέκεται με κάθε τρόπο. Εν τω μεταξύ στην Φερράρα έχουν εξασφαλίσει σημαντικά προνόμια εξασφαλίζοντας την περιουσία τους ακόμη και για την περίπτωση διαδοχής του θρόνου. Ακόμη, λόγω της υφισταμένης ανεξιθρησκίας, είναι εγκατεστημένοι πλέον ως εβραίοι χρησιμοποιώντας μόνο τα εβραϊκά ονόματα αλλά επιλέγοντας το παλαιό πριγκιπικό επώνυμο Νάσι αντί του οικογενειακού Μπενβενίστε.

Πρέπει να τονίσουμε ότι από τα τέλη του 1544, οπότε η οικογένεια Μεντέζ-Νάσι εγκατέλειψε την Αμβέρσα, ο Ζοάο Μιγκέζ ή Ιωσήφ Νάσι δεν έχει μόνιμη κατοικία αλλά, συμπεριφερόμενος ως "πολίτης του κόσμου", κατοικεί εκεί που τον καλούν τα οικονομικά και οικογενειακά του συμφέροντα, δίχως να γνωρίζει διώξεις ή έστω ενοχλήσεις λόγω των υψηλών γνωριμιών και του πλούτου του. Με την δραστηριότητα αυτή του Ιωσήφ Νάσι μπορούμε να πούμε ότι ορίζεται πλέον ως κοσμοπολίτης αυτός ο οποίος κινείται παντού με σκοπό το κέρδος που είναι πολύ διαφορετικός από τον ορισμό του κοσμοπολίτη που δόθηκε από τον Διογένη που είχε ως στόχο την ελαχιστοποίηση του κέρδους υπέρ αποκτήσεως αρετής. **Αυτή φυσικά είναι και μία θεμελιακή διαφορά ελληνισμού και ιουδαϊσμού** Φαίνεται λοιπόν πόσο **πλανεμένοι είναι οι αριστεροί Έλληνες** οι οποίοι καλοπροαίρετα δηλώνουν απλοϊκά κοσμοπολίτες. Γνωρίζει πλέον να εκμεταλλεύεται τις πολιτικές καταστάσεις προς όφελός του μιάς και **έχει δημιουργήσει πλήθος οικονομικών εξαρτήσεων** σε όλους σχεδόν τους μονάρχες και τιμάτε από τις αυλές της Ευρώπης. Είναι σε θέση και πολέμους να ξεκινήσει όπως όπως θα δούμε αργότερα.

Η επιλογή της Φερράρα, σαν τόπος μόνιμου κατοικίας των Νάσι μέχρι να έλθει η ώρα οριστικής εγκαταστάσεως στην Κωνσταντινούπολη, δεν έγινε καθόλου τυχαία. Η πόλις αυτή διοικείται από τον δούκα Ερκολε ΙΙ του Οίκου Έστε. Αυτός αντιλαμβάνεται ότι ευημερία του τόπου του σημαίνει καλή οικονομία και γι' αυτό ενθαρρύνει την μετανάστευση στην περιοχή του εύπορων ανθρώπων ασχέτου θρησκείας ή εθνικότητας. Έτσι η "πολυπολιτισμική" πόλη αποκτά ενδιαφέρον για τους νεο-χριστιανούς **κρυφοεβραίους διότι αυτό το περιβάλλον λειτουργίας αποτελεί διαχρονικά το όνειρό τους.** Πάντοτε οι εβραίοι προσπαθούσαν να διαμένουν σε "μικτά" εθνικά μέρη διότι ήταν σε θέση να απομυζούν τον πλούτο των αλλοεθνών προς όφελός τους. Οι αμιγώς εβραϊκές πόλεις ήταν καταδικασμένες σε αυτοκαταστροφή όπως μας διδάσκει και η ιστορία της εβραϊκής κοινότητας Θεσσαλονίκης.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Η Φερράρα, γίνεται πόλος έλξεως πλουσίων και μορφωμένων εβραίων οι οποίοι προστίθενται στους λιγοστούς ήδη υπάρχοντες εβραίους. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει σχεδόν ταυτόχρονα και στην Θεσσαλονίκη. Το 1538 ο Έρκολε διεκήρυξε ότι προσφέρει άσυλο στους διωκόμενους εβραίους της Ισπανίας και Πορτογαλίας. Εδώ λοιπόν βρίσκονται διάσημοι εβραίοι με πολλά χρήματα και μόρφωση και οι οποίοι είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν οποιαδήποτε προσπάθεια για το καλό του λαού τους. Άριστο περιβάλλον λοιπόν για τους Μεντέζ. Με την άφιξή τους εδώ οι Μεντέζ είναι ελεύθεροι να είναι και φανερά πλέον Ιουδαίοι. Αλλάζουν ονόματα και κρατούν μόνο τα εβραϊκά. Από εδώ και πέρα η Βεατρίκη Ντε Λούνα λέγεται Ντόνα Γκρασία Νάσι και η κόρη της Ρεϊνά Νάσι. Η Μπριάντα ονομάζεται Ρεϊνά και η κόρη της Γκρασία (γιά να ξεχωρίζει απ' την θεία της την φωνάζουν λα τσικά που σημαίνει η μικρή). Οι εμπορικές δραστηριότητες της οικογένειας Νάσι συνεχίζονται έντονα αλλά ταυτόχρονα αρχίζει και σημαντική κοινοτική δράσις τους με φιλανθρωπίες, με ιδρύματα μελετών ιουδαϊσμού και με υποστήριξη εβραϊκών εκδόσεων. Ταυτόχρονη είναι πάντα και η λειτουργία οργανώσεων διαφυγών των κυνηγημένων κρυφοεβραίων από την ιερά εξέτασι μέσω των πολλών υποκαταστημάτων του Οίκου σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Αγγλίας, της Γερμανίας, των κάτω χωρών, της Γαλλίας και της Ιβηρικής. Αυτούς τους κατευθύνουν με μαεστρία κυρίως στην Τουρκία και μερικούς στην Φερράρα. Η ήρεμη και χωρίς διώξεις κατάσταση αυτή συνεχίζεται γιά δύο περίπου χρόνια ως το 1551. Τότε ξεσπά επιδημία πανώλης στην Φερράρα Η κοινή γνώμη πιστεύει ότι η πανώλη ήλθε από την Γερμανία ή την Ελβετία μέσω των κρυφοεβραίων νεοεισελθόντων στην πόλη. Όσο η επιδημία εξηπλώνετο τόσο περισσότερο οι κάτοικοι της Φερράρα εγένοντο εχθρικοί προς τους νέους κατοίκους. Τοιουτοτρόπως, αναγκάσθηκε ο δούκας Έρκολε να εκδιώξη τους νεοαφιχθέντες από την Ιβηρική κρυφοεβραίους για λόγους υγιεινής. Οι Νάσι, όπως πάντα βοοηθώντας τον λαό τους, οργανώνουν την πορεία των διωχθέντων προς Τουρκία δίδοντάς τους χρήματα και εφόδια. Όμως και οι Νάσι διώχνονται από την πόλη για τον ίδιο λόγο και εγκαθίστανται για λίγο καιρό στην Βενετία. **Η πρόθεσίς τους να εκνευρίσουν και να εξευτελίσουν τους Βενετούς είναι προφανής.** Εξ άλλου, γιά τους εβραίους ζωή χωρίς εκδίκηση δεν είναι αποδεκτή. Με την άφιξή τους στην Βενετία, σαν ιουδαίοι πλέον, περιορίζονται κατ' οίκον αλλά και ειδοποιούν τον Μοσέ Χαμόν στην Κωνσταντινούπολη να προκαλέσει την επέμβαση του σουλτάνου. Πράγματι, ο οθωμανός αγγελιοφόρος σύντομα καταπλέει στην Βενετία ενώ η πολύ εκνευρισμένη οθωμανική κυβέρνηση απειλεί με πόλεμο. Γιά άλλη μία φορά η Ευρώπη κρατά την αναπνοή της και γι' άλλη μία φορά οι Βενετοί αναγκάζονται να υποχωρήσουν. Ο Βενετός αγγελιοφόρος που αποστέλλεται στην Πόλη γιά να ηρεμήσει τα πράγματα αλλά δεν καταφέρνει τίποτε. Η κρίσις συνεχίζεται. Σύντομα οι Νάσι απελευθερώνονται, έχοντας εξευτελίσει τους εξαγριωμένους Βενετούς ενώ υπεχώρησε η επιδημία στην Φερράρα και επετράπη εις όλους τους διωχθέντας να επιστρέψουν. Με τον χρόνο να δουλεύουν γι' αυτούς, οι Νάσι τελικά -πλην του διαρκώς σε κίνησι Ζοάο-Ιωσήφ-τον Αύγουστο του 1552 ξεκινούν γιά την Κωνσταντινούπολη στην οποία θα προκαλέσουν τέτοια διεθνή επεισόδια που θα αναταράξουν την Ευρώπη. Με την επιροή τους όμως, ήδη έχουν δρομολογήσει απίστευτες καταστάσεις στην Τουρκία, προς όφελός τους. Γνωρίζουν από πρώτο χέρι επακριβώς τι συμβαίνει εκεί, και στην συνέχεια εξετάσουμε το πως επέβαλαν την πολιτική τους. Πρώτος σταθμός είναι η Ανγκόνα (η οποία σε λίγο καιρό θα

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

γίνη θύμα τους) από όπου επιβιβάζονται σε πλοίο και καταπλέουν στην όμορφη Ραγκούσα ή σημερινό Ντουμπρόβνικ που θυμίζει Βενετία. Είναι τώρα αρχές του 1553.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΕΙΜΑΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΟΥΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΑΤΕΛΗΦΘΗ Η ΚΥΠΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΘΩΜΑΝΟΥΣ

Ενώ η οικογένεια Νάσι, εκτός του Ιωσήφ ή Ζοάο, βρίσκεται ήδη στην Ραγκούσα (Ντουμπρόβνικ), το παγκόσμιο εμπορικό-κατασκοπευτικό δίκτυο πληροφοριών του Ζοάο Μιγκέζ ή Ιωσήφ Νάσι, λειτουργεί νυχθημερόν, κομίζοντας πληροφορίες, τις οποίες ο ίδιος αξιολογεί, και, κανονίζει αναλόγως την πορεία του. Εφ' όσον η απόφασις της οικογενείας ήτο η μετακόμισις εις την Οθωμανική Αυτοκρατορία και μάλιστα στην Κωνσταντινούπολη, το δίκτυο πληροφοριών ήτο και εκεί σε πλήρη ανάπτυξη. Οι Νάσι θέλουν να έχουν έγγυρη πληροφόρηση, για την Οθωμανική κυβέρνησι, τον Σουλτάνο, την οικονομία, τον στρατό και κυρίως την κατάστασι του εβραϊσμού της Αυτοκρατορίας. Από τα χρόνια της διαμονής τους στην Αμβέρσα, όπως είδαμε, είχαν ήδη ανοίξει τον δρόμο των εβραίων προσφύγων προς την οθωμανική επικράτεια. Αυτό φυσικά, δεν έγινε τυχαία. Έγινε με πολύ προσεκτική πολιτική σκέψη και ανάλυσι των εθνικοκοινωνικών δεδομένων της Υψηλής Πύλης. Οι πληροφορίες εμπιστων πρακτόρων, ήταν καθοριστικές. Οι έμπιστοι αυτοί πράκτορες, σε αγαστή συνεργασία με τους Νάσι, έχουν την δύναμη να προκαθορίσουν τις πολιτικές εξελίξεις στην οθωμανική αυτοκρατορία. Γνωρίσαμε ήδη έναν τέτοιο έμπιστο πράκτορα της οικογενείας Νάσι, ο οποίος ταυτόχρονα ήτο ιατρός του Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπούς. Πρόκειται για τον γιατρό Μοσέ Χαμόν. Ουσιαστικά, η οικογένεια Χαμόν είναι αυτοκρατορικοί γιατροί για τρεις τουλάχιστον γενεές. Ο Μοσέ Χαμόν βέβαια, έχει κι άλλο λόγο να είναι έμπιστος των Νάσι, αφού όπως είδαμε, θέλει να παντρεύη τον γιό του με την κόρη της Ντόνα Γκρασίας. Πάντως, σαν έμπιστος του Σουλτάνου, είχε πρόσβασι σε υψηλού επιπέδου πληροφόρησι αλλά και την δυνατότητα να επηρεάζη τον Σουλτάνο υπέρ του λαού του.

Η ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΕΙΜΑΝ

Τα χρόνια που οι Νάσι ασχολούνται με τους Οθωμανούς, είναι χρόνια ακμής των Τούρκων. Υπό την ηγεσία του ικανού και μεγαλωμένου στα στρατόπεδα Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπούς, τα όρια της αυτοκρατορίας επεξετάθησαν σε τρεις ηπείρους, και με την κατάληψη του Βελιγραδίου, το 1521 και της Ρόδου το 1522, άνοιξε ο δρόμος για μεγαλύτερες κατακτήσεις, επιβεβαιώνοντας την ισχύ των Οθωμανών στους Δυτικούς και καθιερώνοντας την οθωμανική αυτοκρατορία σαν μεγάλη δύναμη και εφιάλτη των δυτικών. Μετά την άλωση της Ρόδου θα αρχίσουν και τελικά θα καρποφορήσουν οι τουρκικές προσπάθειες γιά έλεγχο του Αιγαίου. Κατακτώντας δε το μεγαλύτερο τμήμα της Ουγγαρίας, θα φθάσουν ως την Βιέννη. Εκτός όμως από τις στρατιωτικές επιτυχίες, ο Σουλεϊμάν κατάφερε να περιβάλη την αυτοκρατορία με ενιαίο διοικητικό σύστημα και δημιούργησε νομικό-δικαιικό σύστημα. Στο διοικητικό αυτό σύστημα, οι Τούρκοι είναι στρατιωτικοί και γαιοκτήμονες αλλά υστερούν στο εμπόριο. Δεν επιθυμούν να διακινείται το εμπόριο από χριστιανούς ραγιάδες και έτσι δημιουργείται πρόσφορο έδαφος γιά

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

εβραίους. Οι Τούρκοι γνωρίζουν ότι η Δύση κυνηγά τους εβραίους και ότι οι ίδιοι τους προσφέρουν άσυλο. Για αντάλλαγμα, οι εβραίοι θα βοηθήσουν την οικονομία και τις τέχνες, δημιουργώντας μια απαραίτητη, στην μοντέρνα αυτοκρατορία, αστική τάξη και ζούν στην Τουρκία με ασφάλεια, αφού είναι πολύ δύσκολο να ευημερήσουν στην Δύση. Το εβραϊκό αδιέξοδο, (δηλ. ή ζωή στην Οθωμανική Αυτοκρατορία ή ιερά εξέταση στην Δύση), και οι γνώσεις και ικανότητές τους, τους καθιστούν απαραίτητους στους Οθωμανούς οι οποίοι προτιμούν την φιλία και συνεργασία των εβραίων έναντι των χριστιανών θεωρώντας ότι υπάρχει καλύτερη σχέση εμπιστοσύνης. Φυσικά, οι Οθωμανοί δεν μπορούσαν να έχουν καμμία εμπιστοσύνη στους κατακτημένους Έλληνες ή Σέρβους. Οι εβραίοι τελικά προσφέρονται και παρουσιάζονται σαν μια πιο αξιόπιστη και αξιόλογη επένδυση.

Βασιζόμενοι, οι Οθωμανοί, σε τέτοιες συμβατικές και απλοϊκές σκέψεις, δείχνοντας απεριόριστη εμπιστοσύνη στους Εβραίους, δημιουργούν την πολιτική τους αλλά θα το πληρώσουν ακριβά, όπως θα δούμε.

Ο παγκόσμιος εβραϊσμός, υπό την καθοδήγηση των Νάσι, μετακινείται στην Οθωμανική αυτοκρατορία και για έναν άλλο λόγο. Διότι, θα είναι πιο κοντά στο Ισραήλ, όπου τελικά καταλήγει ο σιωνιστικός σχεδιασμός των Νάσι. Η δημιουργία εβραϊκού κράτους κυριαρχεί στην σκέψη των εβραίων όπου τώρα, υπό την αρχηγία των Νάσι, υπάρχουν πιθανότητες επιτυχίας. Εξ άλλου, από τους 160.000 εβραίους που εδιώχθησαν από την Ισπανία, πάνω απ' τους μισούς κατέληξαν στην Τουρκία και περίπου 18.000 στην Θεσσαλονίκη. Θεωρούν την εγκατάστασή τους σ' αυτά τα εδάφη σαν διάδρομο και πύλη προς Παλαιστίνη.

Οι εβραίοι λοιπόν, αποκτούν οικονομική δύναμη, ελέγχοντας τις διάφορες τέχνες και διακινώντας αγαθά. Διορίζονται σύμβουλοι και γιατροί και μεταφραστές. Με αυτές τις δυνατότητες, αφού έχουν επιρροή, κερδίζουν φορολογικές ελαφρύνσεις και απαλλαγές και δημιουργούν το γνωστό πλέγμα εξαρτήσεως σε όλη την αυτοκρατορία. Δηλαδή, κάνουν την Αυτοκρατορία και τον Σουλτάνο να νομίζουν ότι δεν υπάρχει μέλλον χωρίς αυτούς. Πείθουν τελικά, ότι είναι απολύτως απαραίτητοι και «δώρο Θεού» στους Τούρκους. Ακριβώς ότι προσπαθούν να κάνουν παγκοσμίως και σήμερα!!!!

Ιδού οι ρίζες της «μεγάλης» Τουρκο-ισραηλινής φιλίας!!!!

ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ Ο ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ.

Περιγράφοντας τον Σουλεϊμαν τον Α' τον Μεγαλοπρεπή, βλέπουμε έναν υψηλόσωμο άνδρα, σεβάσμιο και επιβλητικό, με πρόσωπο που βλέποντάς το, δημιουργούσε δέος. Εστέφη αυτοκράτωρ το 1520, σε ηλικία 26 ετών, διαδεχόμενος τον πατέρα του Σελήμ Α'. Μεγάλωσε στα στρατόπεδα, όπως είπαμε, και είχε τις ικανότητες να επιλέγει ικανούς συνεργάτες και να αξιολογεί σωστά τις πληροφορίες των συμβούλων του. Ήταν ευνοημένος από την μοίρα διότι εκκληρονόμησε από τον πατέρα του, γεμάτο θησαυροφυλάκιο, μία πειθαρχημένη χώρα και έναν ικανό, έμπειρο, αήττητο και αξιόμαχο στρατό. Είχε την ικανότητα, αυτά τα δώρα να τα αξιοποιήσει προς όφελος της

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

αυτοκρατορίας, οδηγώντας την στην ακμή της δόξας και της δυνάμεώς της. Διπλασίασε το χρήμα του με απάνθρωπη όμως φορολογία. Έκτισε πολλά δημόσια κτήρια και κοινωφελή έργα όπως υδραγωγεία, γέφυρες και δρόμους. Στην εξωτερική πολιτική, σαν πολέμιος της Αυστροουγγαρίας, συνήψε συμμαχία με την Γαλλία. Μια απαραίτητη συμμαχία και για τις δύο μεγάλες αυτές δυνάμεις. Την συμμαχία αυτή ενεπνεύσθη και εφήρμοσε ο ελληνικής καταγωγής, εκ Πάργας, μεγάλος βεζύρης του, ο γλωσσομαθέστατος και ικανότατος στην διοίκηση στρατού και κράτους, Ιμπραήμ Πασάς. Μερικούς μήνες μετά την σημαντικότερη αυτή συμφωνία, το 1536, ο Ιμπραήμ δολοφονείται και την θέση του καταλαμβάνει ο γαμπρός και ευνοούμενος της σουλτάνας Ροξυλάνης, ο Ρουστάμ Πασάς. Η Ντόνα Γκρασία δεν θα ήθελε έναν βεζύρη σαν τον Ιμπραήμ, και εδώ βλέπουμε ταύτιση συμφερόντων της σουλτάνας και της οικογενείας Νάσι, η οποία ταύτιση οδήγησε στο να χάσει η αυτοκρατορία έναν μοναδικό ηγέτη σαν τον Ιμπραήμ.

Παρακάτω θα δούμε ποιοί καθοδηγούν την φιλόδοξη σουλτάνα.

Κάθε άνθρωπος, όσο ικανός και να είναι, έχει και ελαττώματα. Άλλα ελαττώματα κοστίζουν ακριβά και άλλα όχι. Το ελάττωμα του Σουλεμάν, κόστισε στους Οθωμανούς πανάκριβα, και έγινε αίτιο της παρακμής και των απωλειών τους. Το ελάττωμά του ήταν η μεγάλη αδυναμία του στο χαρέμι. Στον ποδόγυρο, όπως θα λέγαμε σήμερα.

Στα χρόνια του και εξ αιτίας του, το χαρέμι απέκτησε λόγο στα πολιτικά ζητήματα. Οι ευνοούμενες χανούμισες, έφθασαν στο σημείο να διορίζουν κρατικούς λειτουργούς αλλά και να επιτυγχάνουν διάφορα «ρουσφέτια». Αυτή η αδυναμία του, μέσω του δικτύου πρακτόρων, έγινε αμέσως γνωστή στους Νάσι οι οποίοι ήξεραν τα πάντα από πρώτο χέρι. Κυρίως για την Ρωσσίδα Χουρέμ ή Ρωζαλάνη ή Ρωξυλάνη, η οποία ήτο η ευνοούμενη και η οποία ασκούσε τεράστια επιρροή στον σουλτάνο και μέσω αυτού στα πολιτικά πράγματα και επενέβαινε στις αυτοκρατορικές υποθέσεις. Ήταν η πρώτη φορά που Οθωμανός αυτοκράτωρ εδέχετο επιδράσεις και επιρροές από γυναίκα. Και από τότε τους έγινε συνήθεια!!!

Αξίζει να διερευνήσουμε το κατά πόσο οι εβραίοι χρησιμοποίησαν αυτό το ελάττωμα και επηρέσαν τον σουλτάνο μέσω του χαρεμιού.

Η κυρα-Εστέρ

Πολλές εβραίες κυκλοφορούσαν στην αυτοκρατορική αυλή με σκοπό να διδάξουν και να εμπορευθούν. Έκαναν κάθε δουλειά, από μοιρολογήτρες ως οτιδήποτε μπορεί να πουλήσει μια γυναίκα.

Οι χανούμισες τις χρησιμοποιούσαν για να μάθουν να κεντούν και να υφαίνουν, να μακιγιάρονται, να χρησιμοποιούν και να αγοράζουν αρώματα κλπ. Σταδιακά, οι γυναίκες αυτές έγιναν τελείως απαραίτητες στις χανούμισες και δωροδοκούσαν τους ευνούχους φύλακες για άμεση πρόσβαση στα άδυτα του χαρεμιού. Όπως γράφουν οι ιστορικοί εκείνης της εποχής, οι εβραίες αυτές, τις έκαναν ότι ήθελαν αφού μπορούσαν να ικανοποιήσουν κάθε επιθυμία των χανουμισών που ήταν φυλακισμένες σε χρυσό κλουβί. Επίσης, μεταπουλούσαν κοσμήματα και τιμαλφή, τα οποία αγόραζαν από τις χανούμισες

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

σε χαμηλές τιμές. Φυσικά, οι αιχμάλωτες δεν ήξεραν ποτέ τις τρέχουσες τιμές! Στα χρόνια αυτά, η πιά διάσημη εβραία που μπαινόβγαίνει στο χαρέμι με σκοπό το κέρδος ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ, ήταν η περίφημη κυρά-Εστέρ. Άνδρας της ήταν ο ραββίνος Ελία Χανδαλί, ο οποίος την άφησε χήρα στα 25 περίπου χρόνια της. Κατάφερε και έγινε δεκτή στο χαρέμι και απαραίτητη στις χανούμισες. Τις προμήθευε ότι επιθυμούσαν, τις βοηθούσε στους τοκετούς, μετέφερε κάθε είδους μηνύματα και εθεωρείτο τελείως έμπιστη των γυναικών του χαρεμιού. Χρησιμοποιώντας αυτές τις κοπέλλες, αποσπά πλήρη φορολογική απαλλαγή και εύφημο μνεία από τον ίδιο τον Σουλτάνο, ο οποίος επηρεάζετο από τις γυναίκες του. Το σουλτανικό φερμάνι του 1539 απαλλάσσει ακόμη και τους απογόνους της (3 αγόρια) από φορολογία, αλλά, της δίνει το δικαίωμα να έχει απόλυτη νόμιμη πρόσβαση στο χαρέμι. Γνωρίζοντας πολύ καλά την αδυναμία αυτή του σουλτάνου, η κυρά-Εστέρ, δέχεται πλούσια δώρα, διορίζοντας διάφορους σε διάφορες δημόσιες θέσεις, χρησιμοποιώντας την επιρροή των χανουμισών. Έτσι, αποκτά τεράστια οικονομική αλλά κυρίως πολιτική δύναμη, αφού όλοι οι επίσημοι υποκλίνονται μπροστά της, επιζητώντας την εύνοιά της, καθώς όλοι γνωρίζουν πως εναντίωση μαζί της μπορεί να σημαίνει το τέλος τους. Γίνεται χρήσιμη για πολλούς και κυρίως για τον λαό της αλλά και τους Νάσι. Ο μεγάλος πλούτος της την καθιστά ρυθμιστικό παράγοντα των εβραϊκών κοινοτήτων και οι ραββίνοι χρησιμοποιούν τον νόμο όπως αυτή θέλει...

Ανάμεσα στην κυρά-Εστέρ, τον γιατρό του σουλτάνου και άλλους παρατρεχάμενους της σουλτανικής αυλής, οι Νάσι έχουν πληροφόρηση άριστη σχετικά με ότι θέμα κινείται στην Υψηλή Πύλη. Με αυτό τον τρόπο, διαθέτοντας και πλούσια εμπειρία, καταφέρνουν να σχεδιάσουν με μεγάλη ακρίβεια και ικανότητα, τον τρόπο και χρόνο μεταβίβασής τους στην Κωνσταντινούπολη. Οι μετακινήσεις της οικογενείας συνοδεύονταιόπωςσυμπτωματικώς- με γεγονότα υψίστης σημασίας.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΕΙΜΑΝ

Ο Μωάμεθ Β' ο Πολιορκητής, θεμελιωτής ουσιαστικά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, όρισε σαφέστατα τον τρόπο ανακηρύξεως σουλτάνων από τους διαδόχους. Συγκεκριμένα, η υποθήκη ή εντολή του έλεγε: «οιοσδήποτε από τους γιούς μου ή εγγονούς μου έρθει στην εξουσία μπορεί να θυσιάσει τα αδέλφια του για να εξασφαλίσει την ηρεμία του κόσμου». Ο Σουλεϊμάν είχε τρία παιδιά, τον Μουσταφά, τον Βαγιαζήτ και τον Σελήμ. Αυτά τα παιδιά μεγάλωναν σε ένα περιβάλλον το οποίο διαρκώς τα αξιολογούσε όσον αφορούσε τις ικανότητές τους. Ο αυτοκρατορικός γιατρός και η κυρά-Εστέρ, τα εγνώριζαν άριστα και επίσης τα αξιολογούσαν... Ο πρωτότοκος, ο Μουσταφά, κληρονομικώ δικαίωματι, θα κυβερνούσε και μάλλον θα «θυσιάζε» τ' αδέρφια του. Ο Μουσταφά, γεννημένος το 1516, ήταν γιός της πρώτης σουλτάνας, της Γκιούλμπαχάρ (Ανοιξιάτικο Ρόδο). Επροοριζετο να διαδεχθή τον πατέρα του. Δεν ήτο ένας τυχαίος άνδρας. Είχε ισχυρότατη προσωπικότητα, ήτο αξιοσέβαστος, πολεμικότατος, και, κατά τα λεγόμενα της εποχής εκείνης, είχε όλα τα προτερήματα του πατρός του χωρίς όμως τα ελαττώματά του. Είχε επιβληθεί στον στρατό, και ελατρεύετο από τον στρατό και τους γενιτάρους. Το μέλλον της αυτοκρατορίας προεβλέπετο λαμπρότατο, υπό την ηγεσία

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

του.

Ο Σουλτάνος Μουσταφά όμως, δεν θα ήταν το άβουλο πιόνι στα χέρια των δολοπλόκων Νάσι και αυτοί, μέσω του γνωστού κυκλώματος, το ε γνώριζαν καλά. Το πρόβλημα θα το μεταφέρουν στην φιλόδοξη και ανόητη Ρωξυλάνη. Η οποία, προφανώς επηρεασμένη από τους γνωστούς κύκλους, επείσθη ότι ένα τα δικά της παιδιά έπρεπε να γίνη σουλτάνος. Ένας σουλτάνος βολικός για τις σιωνιστικές επιδιώξεις των Νάσι. Καταφέρνει και πείθει τον ηδυπαθή Σουλεϊμάν ότι ο Μουσταφά συνωμοτεί εναντίον του. Στην προσπάθειά της συμμετέχει και ο Ρουστάμ Πασάς, τον οποίο αντιπαθούσε ο Μουσταφά και θα τον «απέλυε». Σε μία εκστρατεία κατά των Περσών, το μοιραίο 1553, ο Μουσταφά καλείται στο αυτοκρατορικό κατάλυμα στο Εργελή. Εκεί δολοφονείται, και αμέσως στασιάζουν οι γενίτσαροι, εξαγριωμένοι από την άνανδρη και άδικη δολοφονία. Θαρρεί κανείς ότι διαισθάνθηκαν την τεράστια απώλεια για την αυτοκρατορία.

Με τεράστια δυσκολία και δωροδοκίες καταστέλεται η εξέγερση των γενιτσάρων, αφού όμως στην θέση του Ρουστάμ διορίζεται ο Αχμέτ Πασάς. Ένα από τα δύο παιδιά της Ρωξυλάνης θα γίνη σουλτάνος. Και μετά την έλευση της οικογενείας, το 1533, θα αποφασισθή ποιός από τους δύο που απέμειναν.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΚΑΙ ΑΦΙΕΙΣ ΤΩΝ ΝΑΣΙ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Ενώ αυτά συμβαίνουν στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, η οικογένεια, πλήν του Ιωσήφ ή Ζοάο, στις αρχές του 1533 βρίσκεται στην Ραγκούσα (Ντουμπρόβνικ), όπως είδαμε στο προηγούμενο τεύχος. Εκεί γίνονται δεκτοί με τιμές από την τοπική εξουσία. Το έδαφος είχαν προλειάνει οι τοπικοί αντιπρόσωποι του εμπορικού οίκου των. Ο λόγος της μεγαλοπρεπούς υποδοχής ήτο μόνο οικονομικός. Η Ντόνα Γκρασία είχε εκμισθώσει μια ολόκληρη περιοχή του λιμένος, στην οποία αυτή και πράκτορές της φορτωεκφόρτωναν τεράστιες ποσότητες εμπορευμάτων, αφήνοντας μεγάλα ποσά φόρων εκτελωνισμού και ενοικίων στην πόλη. Το αντάλλαγμα ήταν η συμφωνία για μη κατασχέσεις για κανένα λόγο (π.χ. Ιερά Εξέτασις) και η πληρωμή με δμνηνη εξόφληση. Οι αρχές της Ραγκούσας τίμησαν την συμφωνία τους. Και μάλιστα επέτρεψαν στους αντιπροσώπους της να κατοικούν εκτός της εβραϊκής συνοικίας.

Από την Ραγκούσα, η οικογένεια κατηφορίζει με μεγαλοπρέπεια, στην Θεσσαλονίκη. Η Θεσσαλονίκη, αποτελεί τώρα έναν εβραϊκό μικρόκοσμο, μιάς και υπάρχουν συναγωγές και πρόσφυγες από παντού. Κανείς δεν δούλευε το Σάββατο, τηρώντας τον νόμο. Ούτε και στο λιμάνι κανείς ξεφόρτωνε πλοία αυτή την ημέρα. Υπήρχε εβραϊκή κυριαρχία στην πόλη. Η οικογένεια δημιούργησε συναγωγή στην πόλη και αγόρασε ακίνητα. Στην Θεσσαλονίκη ξεκουράστηκαν αλλά και χρησιμοποίησαν τον χρόνο τους για να προετοιμάσουν την φαντασμαγορική και εντυπωσιακή τους είσοδο στην Κωνσταντινούπολη. Την είχαν ανάγκη τέτοιου είδους υποδοχή, για να κάνουν αισθητή την παρουσία τους, να εντυπωσιάσουν τους απολίτιστους Τούρκους, να δώσουν στους εβραίους το μήνυμα ότι ήρθαν οι ηγέτες τους και να γίνουν δεκτοί από τον Σουλτάνο,

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

περίπου σαν αρχηγοί κράτους. Ήταν ένα καλοστημένο παιχνίδι. Και όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη ανταποκρίθηκαν όπως όριζε το σχέδιο. Ακόμη και ο Σουλτάνος, παραμυθιασμένος από τον γιατρό του, πίστευε ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι δέχεται θείο δώρο. Την άνοιξη λοιπόν, η οικογένεια Νάσι, εισέρχεται θριαμβευτικά στην Πόλη. Τέσσερεις καλοδουλεμένες και πανέμορφες άμαξες κουβαλούν τα μέλη της οικογενείας. Ακολουθούν πολλά κάρα με την συνοδεία και τις οικοσκευές. 40 έφιπποι οπλισμένοι άνδρες προστατεύουν την περιουσία. Οι εβραίοι της Κωνσταντινουπόλεως, παρακολουθούν την «παρέλαση» εκστατικοί. Ήδη η οικογένεια είχε ξοδεύσει αρκετά χρήματα για φιλανθρωπίες, απαραίτητες για την δημιουργία καταλλήλου θετικού κλίματος. Δημιουργήθηκε λοιπόν «αυθόρμητα» κλίμα γιορταστικό εκείνη την ημέρα....Η παρέλαση τερματίστηκε στην κατοικία-ανάκτορο που πλέον θα αποτελούσε την μόνιμη κατοικία της οικογένειας και ήταν στον Γαλατά ή στο Πέρα. Η κατοικία ήταν σαν ένα μικρό ανάκτορο με μεγάλο κήπο και μαγευτική θέα στην θάλασσα. Σ' αυτή την επιβλητική έπαυλη εδέχοντο υψηλούς ξένους, αξιωματούχους, επισήμους, αντιπροσώπους κλπ και έδιδαν καθημερινώς τροφή σε 80 ζητιάνους. Μπορεί να ήταν ένα σπίτι σε οθωμανικό έδαφος, με κλειστούς δεσμούς με την υψηλή Πύλη, αλλά, οι κάτοικοι του ζούσαν σαν να ήταν δυτικοί και οι υπηρέτες εντύνοντο και εφέροντο αναλόγως. Μιλούσαν μεταξύ τους Ισπανικά και ζούσαν σαν Ιταλοί ή Ισπανοί. Φυσικό επόμενο, διότι δεν ήρθαν εδώ για ποιοτική ζωή αλλά εξ ανάγκης αφ' ενός και λόγω σιωνισμού αφ' ετέρου. Απλώς, έπειθαν τους Τούρκους για το αντίθετο.

Αμέσως επεβλήθησαν ως αρχηγοί των πολυπληθών εβραίων και άρχισαν την σιωνιστική δράση. Επέστρεψαν επισήμως στον ιουδαϊσμό και πήραν πλέον τα εβραϊκά ονόματα Νάσι. Συμπεριεφέροντο περίπου ως αρχηγοί κράτους και συνεχώς περιεβάλοντο από σοφούς, γιατρούς, επισκέπτες, υπηρέτες, συμβούλους κλπ δημιουργώντας την Αυλή τους. Ενισχύουν τις ραβινικές σχολές και τις Ιουδαϊκές σχολές. Ακολουθώντας, η Ντόνα Γκρασία ξεκαθαρίζει το θέμα της περιουσίας της με την ανηψιά της, την Γκρασία σύζυγο Σαμουήλ Νάσι και την μητέρα της. Μετά αρκετές χρονοβόρες προσεγγίσεις, οι ραβίνοι αποφασίζουν να λύσουν την διαφορά υπέρ της Ντόνας Γκρασίας. Όποιος κατέχει χρήματα, όπως φαίνεται, κερδίζει τον νόμο.

Η Οθωμανική Αυλή είχε κάθε συμφέρον να λυθεί ευνοϊκά υπέρ της το ζήτημα αυτό, διότι προσέβλεπαν ΑΦΕΛΩΣ στην τεράστια περιουσία της. Ούτε μπορούσαν να διανοηθούν το μέγεθος της ικανότητας και εμπειρίας της οικογενείας στο να επενδύει και να «εξαφανίζει» τα χρήματα. Πάντως, για αρκετό διάστημα μετά την άφιξη της Γκρασίας, τεράστιες ποσότητες ειδών διεκινούνται, μάλλον επιδεικτικά, για να ηρεμήσουν οι αχόρταγοι, αδηφάγοι και άπληστοι Τούρκοι Αξιωματούχοι. Ακόμη και δικά της πλοία είχε η οικογένεια για να μεταφέρει βαμβάκι, μαλλί, πιπέρι και σίτο στην Ευρώπη και κυνηγημένους εβραίους και ρούχα, υφάσματα και άλλα βιομηχανικά είδη στην Τουρκία. Το κέντρο των εμπορικών δραστηριοτήτων τους, προς ικανοποίηση των Οθωμανών, μεταφέρθηκε στην Πόλη και τα πρακτορεία τους, με αποκλειστικά εβραίους ως προσωπικό, ευρίσκονται σε όλες τις πόλεις του κόσμου. Φυσικό επόμενο, ο σουλτάνος να εγγυάται προσωπικά όλα τα φορτία. Ετσι, όταν φορτία εχάνοντο ή κάποιοι υπάλληλοί

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

τους ευρίσκοντο αιχμάλωτοι πειρατών, επενέβαινε ο ίδιος ο Σουλτάνος υπέρ αυτών...

Τοιουτοτρόπως, ο πλούτος τους ηύξανε με μεγάλους ρυθμούς.

ΙΩΣΗΦ ΝΑΣΙ Ο ΕΘΝΟΣΩΤΗΡ

Η οικογένεια λοιπόν συνεχίζει το έργο της με ασφάλεια. Ο Ζοάο Μιγκέζ ή Ιωσήφ Νάσι είχε παραμείνει για δουλειές στην Ευρώπη. Η απόφασίς του γιά εγκατάσταση στην Πόλη ήταν γνωστή. Απέμενε, η οικογένειά του να προλειάνη το έδαφος για την μεγαλοπρεπή και φαντασμαγορική έλευσή του, και την δημιουργία «θρύλου» γύρω απ' το όνομά του, για να πιστέψουν οι άξεστοι Οθωμανοί ότι έρχεται ο Σωτήρ.

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία ευρίσκετο στην επεκτατική της ακμή. Ο στρατός ήταν μάχιμος και ετοιμοπόλεμος, υποσχόμενος θριάμβους. Ο Σουλεϊμάν ήταν σε διαρκή πολεμική ετοιμότητα με τις χριστιανικές δυνάμεις της Δύσεως. Ήταν μία αντιπαλότητα που πιθανώς να είχε απρόβλεπτες συνέπειες και που επέβαλε συμμαχίες σαν αυτή με την Γαλλία. Σαφώς χρειζόταν έμπειρους και ικανούς συνεργάτες-πολιτικούς σαν τον άτυχο ελληνικής καταγωγής Ιμπραήμ. Εκλείποντας ο Ιμπραήμ, αφήνει χώρο σε κάποιον σαν τον Νάσι. Κάθε πληροφορία και γνώση περί των ικανοτήτων, δυνατοτήτων, αδυναμιών, πολιτικής καταστάσεως, εθνικών στόχων, οικονομικής βάσεως και στρατιωτικής ισχύος των αντιπάλων είναι απαραίτητη για τους Οθωμανούς. Οι Οθωμανοί γνωρίζουν την διαφορετικότητά τους απ' τους δυτικούς σε όλους τους τομείς και χρειάζονται έναν "δυτικότροπο", ο οποίος θα τους βοηθά να κατανοούν την δύση. Για όλα τα παραπάνω, παρουσιασμένα με δραματικούς τόνους και εμφατικά στον Σουλτάνο, πείθουν ότι ο Νάσι θα καλύψη όλα τα κενά. Πράγματι, φαίνεται ότι οι υπηρεσίες ενός ανδρός ο οποίος είναι φίλος του αυτοκράτορος των Γάλλων, ιππότης κεχρισμένος από τον ίδιο τον αυτοκράτορα των Αψβούργων, γνώστη όλων απολύτως των βασιλικών αυλών και των οίκων των ευγενών της Ευρώπης, με την μοναδική ικανότητα να ελίσσεται ανάμεσά τους και να τους έχει όλους δεμένους με εξαρτήσεις κυρίως οικονομικές, είναι σαν δώρο εξ ουρανού. Αν δε, σε όλα αυτά προσθέσουμε το ότι οι Νάσι παρουσιάζονται στην Κωνσταντινούπολη σαν κυνηγημένοι, η εμπιστοσύνη των Οθωμανών σε αυτούς είναι απόλυτη διότι θεωρούν δεδομένο τον πατιωτισμό των μια και δεν μπορούν να έχουν άλλη πατρίδα. Αυτές οι πεποιθήσεις των Οθωμανών όμως, εξυπηρετούν απόλυτα τις σιωνιστικές επιδιώξεις των ικανοτάτων ραδιούργων Νάσι. Οι οποίοι εξ άλλου, δεν θα αφήσουν καμμία ευκαιρία χαμένη για να εκδικηθούν τις χριστιανικές δυνάμεις για την συμπεριφορά τους έναντι των εβραίων. Η εκδικητική αυτή μανία, θα συντελέση σε ένα ποσοστό, στην καταστροφή τους.

Επομένως, με την έλευση του «εθνοςωτήρα» Νάσι, και οι Οθωμανοί αλλά και η οικογένεια, ο καθένας γιά δικούς του λόγους, είναι απόλυτα ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι. Οι πιθανοί ουσιαστικοί αντίπαλοί τους, οι οποίοι θα είχαν αντιληφθεί τις πραγματικές προθέσεις τους, ο Ιμπραήμ Πασά και ο πανάξιος διάδοχος Μουσταφά -όλωςσυμπτωματικώς!!!- είναι νεκροί. Ο δρόμος λοιπόν είναι ανοικτός

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ΟΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Δεν θα έφευγε όμως και το τελευταίο μέλος της οικογενείας από την Ευρώπη, πριν ρίξει τον σπόρο για ένα κανονικό ευρωπαϊκό ανακάτωμα. Όπως συμπτωματικώς, τα ευρωπαϊκά μεταρρυθμιστικά κινήματα, του Λουθήρου, του Ζβίγγλιου και του Καλβίνου, ανδρώνονται μετά το 1515, επί μεσουρανήματος των Νάσι. Ο Λούθηρος και ο Ζβίγγλιος εκλείπουν σχετικά νωρίς από το προσκήνιο. Ο πρώτος το 1546 και ανεκάτωσε την καρδιά της αυτοκρατορίας των Αψβούργων και ο δεύτερος το 1531 αφήνοντας έργο στην Ελβετία. Απομένει λοιπόν ο Καλβίνος, ο οποίος θα λειτουργήσει στην Ελβετία αρχικώς και αργότερα κυρίως στην πρωτεύουσα των χριστιανών κρυφο-εβραίων την Αμβέρσα, στον βορρά της Γαλλικής Αυτοκρατορίας. Παραμένει μυστήριο το πού βρέθηκε χρηματοδότηση για την εξάπλωση του Καλβινισμού μέσω μεγάλου αριθμού ιεροκηρύκων, σταλμένων απ' τον ίδιο σε όλον τον κόσμο.

Στο έργο των μεταρρυθμιστών, οι εβραίοι βρήκαν έναν σύμμαχο (ή ταύτιση συμφερόντων). Ως γνωστόν, οι μεταρρυθμισταί δημιουργήθηκαν και απέκτησαν οπαδούς, διότι ξεκίνησαν πολεμική κατά του Πάπα και της τελείως διεφθαρμένης Καθολικής Εξουσίας. Συγκεκριμένα, η αντίδρασίς τους ξεκίνησε από τα γελοιωδέστατα παπικά «συγχωροχάρτια». Με ενθουσιασμό λοιπόν οι εβραίοι, ταλανισμένοι από την μη ανοχή των καθολικών καθώς και την τραγική Ιερά Εξέταση, παρακολουθούν την χριστιανική διαμάχη.

Δεν είναι όμως η διαμάχη η οποία τους ενδιαφέρει πρωτίστως. Πολύ περισσότερο τους ενδιαφέρει το ίδιο το περιεχόμενο της μεταρρυθμιστικής διδασκαλίας. Όπως ήδη γνωρίζουμε, οι εβραίοι εξαναγκάστηκαν να γίνουν χριστιανοί στα φανερά για να μείνουν στην χριστιανική Ευρώπη. Στα σπίτια τους, όσο ήτο δυνατόν, διετήρουν την εβραϊκή πίστη.

Σαν χριστιανοί, ήταν υποχρεωμένοι, για να μην δίδουν υποψίες, να τηρούν με ευλάβεια και άψογη τυπικότητα το τελετουργικό της Καθολικής εκκλησίας. Αυτό το τελετουργικό περιελάμβανε πράγματα τελείως αντίθετα αλλά και βλάσφημα για τους Ιουδαίους. Για παράδειγμα, η αναπαράστασις φυσικών προσώπων, όπως εικόνες και αγάλματα, είναι τελείως απαγορευμένα στους Ιουδαίους. Γι' αυτό και δεν είχαν καμμία σχέση, σαν λαός, με τις εικαστικές τέχνες, (έως ότου ανεκάλυψαν την «μοντέρνα τέχνη», μέσω Γκούγκενχάιμ, για να μπορούν να εκφράζονται, έστω θολά).

Επίσης, σαν χριστιανούς, θα τους εξυπηρετούσε αν δεν υπήρχαν τα πατερικά κείμενα, οι βίοι των Αγίων κλπ. Ακριβώς όλα αυτά που έθιγαν τους κρυφο-εβραίους χριστιανούς ήρθαν να καταργήσουν οι μεταρρυθμίσεις. Σαφέστερα, καταργούν τις εικόνες-αγιογραφίες και τα αγάλματα, χρησιμοποιούν ΜΟΝΟ την παλαιά και κενή διαθήκη, «αποκαθλώνουν» τους Αγίους, καταργούν τα μυστήρια κρατώντας μόνο την βάπτιση και την κοινωνία, (όχι όμως με το νόημά της), δεν αποδέχονται «ιερά» λείψανα, δεν τηρούν τυπικά, όπως νηστείες κλπ αλλά, και καταδικάζουν τα καλογοερικά τάγματα και τον μοναχισμό. Επίσης καταργούν την ιερότητα της Κυριακής. Καταλήγουν δε σε έναν ιουδαιοχριστιανισμό ο οποίος είναι ουσιαστικά γνήσιος ιουδαϊσμός σύν κενή διαθήκη. Έτσι, οι κρυφο-εβραίοι χριστιανοί που θα τους υποστηρίξουν, θα είναι κοντά στη

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

επιθυμητή πίστη τους. Στην αρχή των μεταρρυθμιστικών κινημάτων, αρκεί και μόνον η χρηματοδότηση των μεταρρυθμιστών, πράγμα που αν επικρατούσε θα ανκούφιζε πραγματικά τους εβραίους. Και, όλως συμπτωματικώς, οι μεταρρυθμισταί επεκράτησαν. Πρέπει, έχοντας εμβαθύνει στα παραπάνω, να μελετήσουμε ένα χαρακτηριστικό φαινόμενο, το οποίον καθορίζει τον εβραϊκό τρόπο δράσεως.

Το 1992, «γιορτάστηκαν» παγκοσμίως, τα 500 έτη του διωγμού των εβραίων απ' την Ισπανία. Στην αρχή της σειράς των άρθρων είδαμε ότι ο διωγμός ήτο καθαρά θρησκευτικός. Πράγματι, όποιος εβαπτίζετο, ΔΕΝ ΕΔΙΩΚΕΤΟ. Οι εβραίοι υπέστησαν τα πάνδεινα για την διατήρηση της πίστεώς των. Έχουμε περιπτώσεις αυτοκτονιών και θυσιών για να αποφύγουν υποχρεωτική αλλαγή πίστεως. Εφθασαν στο σημείο να εξισώνουν τον γενιτσαρισμό των Οθωμανών, με την αρπαγή κάποιων παιδιών εβραϊκών οικογενειών, μόνο στην Πορτογαλία, με σκοπό να γαλουχηθούν χριστιανικά, γιά να τονίσουν την φρίκη του παιδομαζώματος.

Γεγονός είναι ότι εδιώχθησαν αμείλικτα και επεβίωσαν σαν εβραίοι, μόνο χάρις στην ικανότητα της φυλής τους. Χάρις δε στους Νάσι, οι διωγμένοι έβρισκαν δουλειές, μετανάστευαν στην Τουρκία και είχαν παντού στηρίγματα μέσω του πολιτικο-εμπορικού δικτύου του Οίκου Μεντέζ. Ένα μεγάλο μέρος των διωγμένων, είδαμε ότι εγκατεστάθη στην Αμβέρσα. Αργότερα, η Αμβέρσα γίνεται Καλβινικό κέντρο. Επικεφαλής του Καλβινικού κινήματος στις Κάτω Χώρες, με κατάπληξη βλέπουμε να είναι οι κρυφο-εβραίοι.

Ηγέτης είναι κάποιος Μάρκος Περέζ από Σαραγόσσα, του οποίου ο πατέρας, Λούης Περέζ, πρωτοστατούσε εξ αρχής. Γνωρίζουμε σαν ηγετική μορφή τον επίσης κρυφο-εβραίο Μαρτίν Λοπέζ ντε Βιλλανουέβα (θείος του μεγάλου «Γάλλου» λογοτέχνη Μισέλ ντε Μονταίν).

Ο προβληματισμός που προκύπτει αυθόρμητα είναι ότι άν ήθελαν να είναι χριστιανοί θα ζούσαν στην Ισπανία, χωρίς διωγμούς, προπηλακισμούς, εξευτελισμούς, μετακινήσεις, κυνηγητά και θα κρατούσαν τις περιουσίες τους και δεν θα τολμούσε να τους βλάβη κανείς. Όμως, χρηματοδότησαν αλλά και εστήριξαν με δικούς τους ανθρώπους μία νέα αίρεση-θρησκεία, ΘΥΣΙΑΖΟΝΤΑΣ στον βωμό του εθνικού συμφέροντος κάποιους δικούς τους ανθρώπους.

Δηλαδή, όταν απεφασίσθη ότι το εθνικό συμφέρον επέβαλε την υπέρτατη θυσία, της ΑΠΟΚΟΠΗΣ από τον εβραϊσμό, κάποιοι ΘΥΣΙΑΣΘΗΚΑΝ.

Αυτό είναι εκπληκτικό, και κάνει κάποιον να αναρωτηθή άν οι εβραίοι ξαναδημιούργησαν θρησκείες ή αιρέσεις και στο παρελθόν, ΘΥΣΙΑΖΟΝΤΑΣ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ εφ' όσον το επέβαλε το γενικό εθνικό συμφέρον.....

Τέλος πάντων, αυτό ήταν το κλίμα της εποχής που δημιούργησαν και εκμεταλλεύθηκαν οι Νάσι πριν εγκατασταθούν πλησίον του Ισραήλ. Όσπου ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, και, αφού τακτοποιήθηκαν όλες οι υποθέσεις κατά τον ευνοϊκότερο τρόπο, στις αρχές του 1554, ο Ζοάο Μιγκές ή Ιωσήφ Νάσι, εισέρχεται, ως αρχηγός κράτους, στην

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Κωνσταντινούπολη.

Μόνο οι εξ επαγγέλματος ιστορικοί αρνούνται να προβάλλουν αυτή την ιστορία. Διότι επάγγελμα σημαίνει εξάρτησις και το σιωνιστικό πλέγμα εξαρτήσεως απλώθηκε στην υδρόγειο σαν τεράστιο χταπόδι.....

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ (συνέχεια)

...σύνδεση με τα προηγούμενα...

Ο εμπαιγμός εξακολουθεί. Οι αδιάλλακτοι Τούρκοι, βιάζουν τις συμφωνίες δείχνοντας την ισχύ τους ενώ οι Ελλαδικοί συνεχώς υποχωρούν δείχνοντας τα ερείπια της ψυχής και των συνειδήσεών των. Οιπροσεγγίσεις ΤζέμΠαπανδρέου έφεραν τους Τούρκους ένα βήμα μπροστά στο Κυπριακό. Αν γίνουν πιά ...στενές οι σχέσεις ίσως να λυθή το κυπριακό γιατί θα καταλάβουν οι Τούρκοι το νησί. Αυτό βέβαια δεν πρόκειται να γίνη διότι ο σιωνισμός θέλει την Κύπρο να μην είναι ολόκληρη και δυνατή ώστε στο μέλλον να δημιουργήση τις ευκαιρίες που θέλει για κατάληψή της. Αυτό προσπαθούμε να καταδείξουμε σ' αυτή την σειρά των άρθρων. Οι ηγέτες οι δικοί μας βέβαια δεν είναι σε θέση ούτε να αντιληφθούν την ουσία κι ούτε να αντισταθούν. Το μέλλον προβλέπεται ζοφερό....

Στην προσπάθειά μας να διερευνήσουμε την κακοδαιμονία της Κύπρου, περιγράφουμε την ιστορία της καταλήψεώς της από τους Οθωμανούς το 1571. Η Κύπρος είχε ορισθή από τους τότε ηγέτες των εβραίων να γίνη μέρος του Ισραήλ. Από απρόβλεπτους παράγοντες αυτό δεν έγινε. Η συνεχής προσπάθεια όμως των εβραίων έφερε την τωρινή καταστροφή και το σιωνιστικό σχέδιο ψάχνει να δημιουργήση σήμερα την ευκαιρία να πραγματοποιήση τον αρχαίο τους σχεδιασμό (ο οποίος ξεκινά το 115μχ όπως είδαμε στο τεύχος 12). Από μέρους των σημερινών Ελλήνων επισήμων υπάρχουν μόνο άγνοια, ανικανότης, συμπλέγματα κατωτερότητας και πλήρης αδυναμία επαγρυπνήσεως. Αρα το μέλλον για τέτοιου είδους λαό θα είναι αποτέλεσμα του ραγιαδισμού των...

Εδώ και τρία τεύχη εξετάζουμε τον βίο και την πολιτεία της εβραϊκής οικογενείας Νάσι η οποία κυριαρχούσε στην πολιτική και οικονομική ζωή της Δύσεως και της Ανατολής τον 17ο αιώνα και η οποία τελικά έφερε τους Τούρκους στην Κύπρο. Ο πλούτος της οικογενείας ήτο μεγαλύτερος αυτού των Μεδίκων και η πολιτική τους επιρροή μεγαλύτερη. Αφού οι Νάσι έκαναν άνωκάτω την Δύση, τώρα βρίσκονται ασφαλείς στην Κωνσταντινούπολη και φθάνουν στο σημείο να καθορίζουν τις εξελίξεις...

ΟΙ ΝΑΣΙ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Η έκφρασις "σαν αρχηγός κράτους", κατά τη είσοδό του στην Κωνσταντινούπολη, είναι δύσκολο να περιγράψη την ηγεμονική επίδειξη του Ζοάο Μιγκέζ ή Ιωσήφ Νάσι. Επρόκειτο για μία μικρή παρέλαση, με σκοπό την δημιουργία εντυπώσεων, τις οποίες αργότερα θα ήτο δυνατόν να τις εκμεταλλευθή κατά τον αποδοτικότερο τρόπο.

Προηγούντο δύο έφιπποι γενίτσαροι, σαν προστασία, ακολουθούμενοι από τη άμαξα του Ζοάο, ο οποίος ήτο ενδεδυμένος σύμφωνα με τη τελευταία λέξη της δυτικής μόδας, και τον οποίο περιέβαλαν 20 υπηρέτες επίσημα ενδεδυμένοι με λιβρέες. Πιο πίσω ακολουθούσε ένα πλήθος από 500 κρυφοεβραίους εκ Πορτογαλίας και Ισπανίας. Η κουστωδία αυτή, αφού διέσχισε τους κεντρικούς δρόμους της Πόλεως με μεγαλοπρέπεια, κατέληξε στην έπαυλη της Ντόνας Γκρασίας.

Σε λίγο καιρό δε, τον Απρίλιο το 1554, όλος αυτός ο κόσμος περιτμήθηκε και ασπάσθηκε επίσημα τον Ιουδαϊσμό. Από εδώ και πέρα ο Ζοάο Μιγκέζ λέγεται πλέον επίσημα Ιωσήφ Νάσι. Και τον Αύγουστο του ιδίου έτους, εν μέσω πολυημέρων εορτασμών, φιλανθρωπικών δείπνων και δεξιώσεων και με μεγαλοπρέπεια, ο Ιωσήφ Νάσι παντρεύεται την πρώτη του εξαδέλφη Ρεϊνά, την κόρη της Ντόνα Γκρασίας. Εδώ κλείνει ο κύκλος της οικογενείας και αρχίζουν οι έντονες και πραγματικά πολυμέτρες οικονομικοπολιτικές δραστηριότητες και επιδιώξεις.

Από τις πρώτες ημέρες δράσεως, ο Ιωσήφ Νάσι, διορίζει και περιβάλλεται διαρκώς από επίσημο πληρεξούσιο, συμβούλους, γραμματείς, μεταφραστές (ποτέ δεν κατάφερε να μάθη καλά τουρκικά), οικονομικούς διευθυντές, βοηθούς και υπηρέτες. Έχει δηλαδή δημιουργήσει την επίσημη Αυλή του, σαν αρχηγός Κράτους. Πολλοί από τους αυλικούς τον συνοδεύουν σε κάθε μετακίνησή του και μερικοί παρίστανται σε επίσημες επισκέψεις στο Ανάκτορο.

Από τις πρώτες επιδιώξεις είναι η επίσκεψις στον Σουλτάνο. Ο Σουλεϊμάν, γνωρίζει από τον γιατρό του και άλλους τα περί Νάσι. Τίποτε από όσα του έχουν πει δεν είναι δυνατόν να είναι υπερβολικό. Ο Ιωσήφ είναι ένας άνθρωπος 35 ετών τώρα, μεγαλωμένος με την αριστοκρατία της Δύσεως, τιμημένος από αυτοκράτορες, φίλος με τους περισσότερους ηγεμόνες, γνώστης όλων των πολιτικών παρασκηνίων και των ζωτικών συμφερόντων όλων των Δυτικών ηγεμονιών, και ουσιαστικά, δεν υπάρχει άνθρωπος ηγεσίας στην Δύση που ο Νάσι να μην τον γνωρίζει. Εκτός αυτού, ήταν εύσωμος, καλοφτιαγμένος, επιβλητικός και άριστος χρήστης όλων των ειδών των όπλων. Αν σε αυτά προσθέσουμε την παιδεία, τους καλούς τρόπους, την οξυδέρκεια και παρατηρητικότητα, την αναλυτική ικανότητα και τον τεράστιο πλούτο, τον αναγάγουμε αυτομάτως στην καταπληκτικότερη φυσιογνωμία του 16ου αιώνας. Ήταν ο μόνος που ήξερε όλον τον κόσμο. Όντως, ήταν αρκετά προσοδοφόρο να του κάνει κανείς παρέα. Κι αυτός όμως κατάφερε, δανείζοντας σε όλους τεράστια ποσά, να δημιουργήσει οικονομικές εξαρτήσεις και μοχλούς πίεσεως κατά των σπουδαιότερων ηγεμόνων. Το ίδιο θα έκανε πολύ γρήγορα και στους Οθωμανούς.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Εκπληκτικότερο όλων όμως ήταν η "υπηρεσία πληροφοριών" που είχε ιδρύσει η θεία του κατ' αρχάς και που αυτός την τελειοποίησε. Ως γνωστόν, δεν υπήρχε ευρωπαϊκή πόλις στην οποία οι Νάσι να μην είχαν αντιπροσώπους. Αυτοί οι αντιπρόσωποι, εκτός από έμποροι, ήταν και κατάσκοποι. Μέσω τοπικών δικτύων τα οποία ανέπτυξαν οι έμποροι, μάθαιναν τα πάντα στην περιοχή τους και ιδίως τα απόρρητα των τοπικών αρχόντων (αφού δεν υπήρχε άρχων που να μην είχε και κάποιους εβραίους στην Αυλή του σαν γιατρούς ή γραμματείς ή μεταφραστές κλπ) και έστελναν συνεχώς λεπτομερείς αναφορές στον Ιωσήφ. Αυτός, έχοντας τις επιμέρους αναφορές, εγνώριζε το όλον και καθόριζε την πολιτική του. Γνώριζε αμέσως τα απόκρυφα όλων των Αυλών της Ευρώπης. Πολλές φορές ο Ιωσήφ γνώριζε τον λόγο για τον οποίο κάποιος πρέσβυς θα επεσκεπτετο τον Σουλτάνο και ελάμβανε τα μέτρα του. Πρέπει να πούμε ότι τέτοιο σύστημα κατασκοπείας ανέπτυξε ο εβραίος Καρβανχάλ για λογαριασμό του Κρόμβελ αλλά πολύ πιο εξελιγμένο και περίπλοκο ήταν αυτό που εγκατέστησε η σιωνιστική οικογένεια Ρότσιλντ, όταν τον προηγούμενο αιώνα είχε τον κόσμο στα πόδια της. Παρομοίως λειτουργεί η ΜΟΣΑΝΤ σήμερα, όπως μπορούμε να διαβάσουμε στο βιβλίο ΣΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΗΣ ΜΟΣΑΝΤ εκδόσεις ΠΟΝΤΙΚΙ.

Η Οθωμανική αυτοκρατορία ευρίσκετο στο απόγειο του επεκτατισμού της εις βάρος της χριστιανικής Δύσεως. Σε διαρκή πολεμική ετοιμότητα θα λέγαμε. Οι ισορροπίες ήταν πολύ λεπτές και κάθε είδους πληροφορία για την κατάσταση του αντιπάλου, στρατιωτική, οικονομική, και κοινωνική ήταν ανεκτίμητης αξίας. Εξ άλλου, οι Οθωμανοί, πάντα αγράμματοι και ακαλλιέργητοι, με κοινωνικές συνθήκες ανατολικές, δεν ήταν δυνατόν να αντιληφθούν καν τι εσήμαινε Δύση. Απ' την άλλη μεριά, δεν μπορούσαν να εμπιστευθούν κανένα δυτικό για πληροφορίες. Ο Ιωσήφ Νάσι έμοιαζε δώρο Αλλάχ διότι τα συμφέροντα των Οθωμανών (θεωρητικά) εταυτίζοντο με αυτά του Νάσι.

Πριν ο Σουλεϊμάν λάβει οποιαδήποτε απόφαση περί δυτικών, οπωσδήποτε τον συμβούλευε ο Ιωσήφ. Σχεδόν κάθε ημέρα ήταν στα ανάκτορα....

Τα ανάκτορα, μπορεί σαν χώρος να του ήταν άγνωστα στην αρχή, σαν Αυλή όμως, ήξερε τα πάντα. Ήξερε ποιοί ήταν εχθροί και φίλοι, ποιοί ήταν αξιοποιήσιμοι, ποιοί εκβιάσιμοι και ποιοί ενδοτικοί. Το γραφείο πληροφοριών του λειτουργούσε άψογα από χρόνια τώρα. Είδαμε ότι οι επικίνδυνοι για τα σχέδιά του αντίπαλοι, ο Ιμπραήμ Πασάς και ο ικανότατος διάδοχος Μουσταφά έχουν δολοφονηθεί πριν αυτός καταφθάσει και έτσι είναι υπεράνω υποψίας. Τώρα, υπάρχει ο μεγάλος βεζύρης Αχμέτ Πασάς ο οποίος δεν είναι τόσο πιστός υπηρέτης των συμφερόντων του όσο θα ήταν ο γαμπρός της σουλτάνας Ροξυλάνης, ο Ρουστάμ. Αυτό όμως θα κανονισθή αργότερα. Διάδοχοι του θρόνου απέμειναν τα δύο παιδιά της Ρωξυλάνης ο Σελήμ και ο Βαγιαζήτ. Ο πρώτος πιο μεγάλος, 30 ετών, ήρεμος, νωθρός, άβουλος, φιλήδονος, μαλθακός και αλκοολικός, ο δε δεύτερος, δυναμικός, πολεμικός και ιδιαίτερα αγαπητός στο στράτευμα. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι ο Ιωσήφ Νάσι τάχθηκε με τον ανίκανο Σελήμ, γεμίζοντάς τον δώρα. Για την ώρα έκανε τον καλό φίλο και στον Βαγιαζήτ. Μέχρι να γίνη το ξεκαθάρισμα. Ο Σελήμ τον διόρισε θησαυροφύλακά του (τζιβαϊρτζή) από την διοικητική έδρα του την Μαγνησία. Ο Ιωσήφ

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

τον προμηθεύει λιχουδιές και κρασί. Το καλύτερο κρασί της αυτοκρατορίας, επιλέγεται και παρανόμως διοχετεύεται στον Σελήμ. Έτσι, σιγάσιγά καταντά ένα άβουλο πιόνι στο χέρι του Ιωσήφ. Η ιστορία τον αναφέρει Σελήμ ο Αλκοολικός και μ' αυτόν τον τρόπο μεθοδεύεται η αρχή της πτώσεως των Οθωμανών.

Επειδή δυσκολεύει την καθημερινή σχεδόν παρουσία του στα ανάκτορα το ότι είναι ένας απλός ραγιάς, ο Σουλτάνος, κατόπιν "προτροπών", του απονέμει τον τίτλο του ιδιαιτέρου συμβούλου με μισθό 55 άσπρα ή 5.5 δουκάτα ή πιάστρα την ημέρα, ένα πολύ μεγάλο ποσόν. Σε αυτή την απόφαση συνετέλεσαν πολλοί παρατρεχάμενοι υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι οι οποίοι απελάμβαναν τα δώρα του Νάσι. Τυπικά λοιπόν είναι μέλος της κυβερνήσεως αλλά ουσιαστικά είναι δεύτερος μετά τον Σουλτάνο και τον Αχμέτ.

Το έτος 1555 βρίσκει την οικογένεια Νάσι να θριαμβεύη. Από την στιγμή της αφίξεως του Ιωσήφ στην Πόλη, αυτός και η θεία του, ενωμένοι πλέον, συνεργάζονται για όλα τα θέματα. Η εμπειρία και η υψηλού βαθμού συναίσθησις της σιωνιστικής αποστολής της θείας ενώνονται με τις γνώσεις και την ζωτικότητα του Ιωσήφ και έτσι αγωνίζονται στα μέτωπα της πολιτικής, των επιχειρήσεων και της ιδεολογίας τους. Μελανό σημείο πάντα ο πόθος για εκδίκηση που βράζει μέσα τους εναντίον όλων όσων νομίζουν ότι τους αδίκησαν και που οδηγεί πάντα αυτόν τον λαό σε λάθος κινήσεις.

Στα μέσα του έτους 1555 πεθαίνει η Ρωξυλάνη, αφήνοντας παρακαταθήκη πριν πεθάνει, να δολοφονηθή ο Αχμέτ και την θέση του να ξαναπάρη ο Ρουστάμ Πασάς. Η βολική για τον Νάσι παρακαταθήκη (μην ξεχνούμε ότι στο νεκροκρέββατο δίπλα είναι ο γιατρός Μοσέ Χαμόν) εκτελείται. Ο Ρουστάμ παίρνει την θέση του πάραυτα δολοφονηθέντος Αχμέτ και τα εμπόδια λιγοστεύουν για τους Νάσι. Μοναδικό εμπόδιο παραμένει ο Βαγιαζήτ.

ΤΟ ΜΠΟΪΚΟΤΑΖ ΤΗΣ ΑΓΚΟΝΑ

Σύντομα οι ενωμένοι Νάσι θα μπορέσουν να αποδείξουν την ισχύ τους στους ομοεθνείς τους και σε άλλους. Τα γεγονότα της Αγκόνα αποτελούν ένα μεγάλο κεφάλαιο της εβραϊκής ιστορίας και κυρίως των Νάσι, διότι δίδεται στον εβραϊσμό η δυνατότης να εκδικηθή (πόσο τους σαγηνεύει η λέξη αυτή!!!) με δραστικά μέτρα τους διώκτες του. Αναδεικνύεται μέσα απ' το επεισόδιο αυτό η ηγετική μορφή της Ντόνα Γκρασίας, τραγική μορφή με τεράστια αποθέματα αγωνιστικού πάθους και αποφασιστικότητας με αντιλήψεις μερικών επιπέδων ανώτερες απ' αυτές των ομοεθνών της.

Στην Αγκόνα, όπως σε όλες τις πόλεις, υπήρχε εμπορικός σταθμός των Νάσι επανδρωμένος όπως όλοι με ομοεθνείς των. Οι άρχοντες της πόλεως αυτής κατάφεραν και δημιούργησαν έναν εμπορικό λιμένα μεγάλο και ανταγωνιστικό της Βενετίας. Για πολλές ελευθερίες δεν μπορούμε να μιλάμε διότι η πόλις ήτο υπό την "πνευματική" ηγεσία του Πάπα. Ανέχθηκαν υποχρεωτικά τους εβραίους διότι αυτοί ήταν που διακινούσαν κυρίως το εμπόριο και οι άρχοντες της πόλεως δεν είχαν την πολυτέλεια να διανοηθούν διωγμό τους. Έτσι, από τον 13ο αιώνα υπήρχε μία μικρή εβραϊκή κοινότης

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

εγκατεστημένη εκεί και μετά τους διωγμούς από Ισπανία και Πορτογαλία, αρκετοί φυγάδες ήλθαν να ενωθούν με την υπάρχουσα κοινότητα. Μάλιστα ο πάπας Παύλος ΙΙΙ τους έδωσε ασυλία, άδεια να μην φορούν διακριτικά ότι είναι εβραίοι και φορολογικές ελαφρύνσεις. Το δε 1549 κάποιοι κρυφοεβραίοι γιατροί από Πορτογαλία πήραν άδεια από την πόλη για ίδρυση τραπέζης και έλαβαν άδεια εγκαταστάσεως στην πόλη άλλων 35 οικογενειών κρυφοεβραίων με εγγυήσεις πλήρους ασυλίας. Με συνεχείς αποφάσεις, από το 1552, ο πάπας Ιούλιος ΙΙΙ ανανεώνει κάθε χρόνο τις εγγυήσεις ελευθερίας των εβραίων με αντάλλαγμα 1000 δουκάτα ετησίως. Κατ' αυτό τον τρόπο η εβραϊκή κοινότητα μεγάλωνε ελεύθερα και το λιμάνι έφερνε εξαιρετικό πλούτο και ταχύτατους ρυθμούς αναπτύξεως στην πόλη.

Αυτά μέχρι το 1555, οπότε πάπας γίνεται ο φανατικός μεσαιωνιστής Παύλος ΙV (πρώην καρδινάλιος Καράφα). Αυτός αναδεικνύεται σε κορυφαίο διώκτη του εβραϊκού στοιχείου στην Ιταλία. Δεν ανέχεται την ύπαρξη εβραίων που προηγουμένως έζησαν σαν χριστιανοί. Ξαφνικά, τον Ιούλιο του 1555 στέλνει ιεροεξεταστή στην Αγκόνα, ο οποίος, παρά τις υπάρχουσες εγγυήσεις, συλλαμβάνει 100 εβραίους πρώην χριστιανούς και τους φυλακίζει ενώ μερικοί άλλοι κατάφεραν και ξέφυγαν. Η εβραϊκές κοινότητες αρχίζουν αμέσως τις δωροδοκίες προς τον ιεροεξεταστή, ο οποίος ταυτόχρονα εφήρμοσε κατασχέσεις των περιουσιών των συλληφθέντων. Ο τεράστιος πλούτος που έρχεται στα χέρια του ξαφνικά, τον κάνει να παραβλέψει την απόδραση των μισών κρατουμένων... Ο πάπας όμως τον αντικαθιστά πριν "δραπετεύσουν" και οι υπόλοιποι. Ο νέος ιεροεξεταστής είναι μη εξαγοράσιμος.

Αρχίζει δημόσια βασανιστήρια τα οποία παρακολουθούν ακόμη και τα πληρώματα των εμπορικών πλοίων τα οποία μεταφέρουν τα νέα στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Τελικά, στις 13 Απριλίου του 1556, πρώτα στραγγαλίζονται και μετά καίγονται τα πρώτα 24 θύματα. Κάποιοι φυλακισμένοι ισχυρίζονται ότι κακώς κρατούνται διότι ποτέ δεν είχαν βαπτισθεί χριστιανοί αλλά πάντα ζούσαν σαν εβραίοι. Μετά από λίγο καιρό, ο ιεροεξεταστής απέρριψε την θέση τους με τον ισχυρισμό ότι τα τελευταία 60 χρόνια απαγορευόταν να ζουν σαν εβραίοι στην Πορτογαλία, άρα ζούσαν σαν χριστιανοί. Έτσι, στις 15 και 20 Ιουνίου 1556 καίγονται άλλοι 11 εβραίοι σε δημόσια θέα. Άλλοι 26 καταδικάζονται σε υπηρεσία κωπηλάτου στις γαλέρες των ιπποτών του τάγματος του Αγίου Ιωάννου. Αυτοί όμως κατάφεραν και σώθηκαν αφού δραπέτευσαν. Αυτά συνέβησαν στην Αγκόνα.

Από το καλοκαίρι του 1555, πριν κανείς μάθη κάτι, έφθασαν στους Νάσι οι πρώτες αναφορές περί της καταστάσεως. Τους κατέλαβε φρίκη. Η Ντόνα Γκρασία είχε προσωπικές και εμπορικές σχέσεις με όλους αυτούς. Η Οθωμανική αυτοκρατορία ήταν παράδεισος για τους εβραίους και η Δύση κόλαση. Εκεί όμως ήταν το χρήμα. Και αφού η απώτερη επιδίωξη αυτού του λαού ήταν η οικονομική επικράτηση πάσει θυσία (πράγμα που πέτυχαν σήμερα), υφίσταντο θυσίες τις οποίες προσπαθούν να ελαχιστοποιήσουν. Αν τους ενδιέφερε μόνο η έντιμη και άνετη επιβίωσις, απλώς έπρεπε να εγκατασταθούν στην

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Οθωμανική Αυτοκρατορία όπου κανείς δεν θα τους πείραζε αλλά χωρίς να έχουν το χρήμα και την οικονομική κυριαρχία της Δύσεως.

Η Ντόνα Γκρασία κινητοποιεί αμέσως τον Σουλτανικό μηχανισμό διότι πολλές εβραϊκές εταιρείες της Θεσσαλονίκης και της Πόλης οδηγήθηκαν λόγω Αγκόνας σε κήρυξη πτωχεύσεως αλλά και πολλοί συλληφθέντες στην Αγκόνα ήσαν υπό την προστασία του Σουλτάνου. Ο Σουλτάνος, μετά από προτροπή της, στέλνει τον Δεκέμβριο απεσταλμένους στην Αγκόνα και απαιτεί την άμεση αποφυλάκιση των υπηκόων του απειλώντας με αντίποινα. Οι μη εβραίοι έμποροι της πόλεως στέλνουν απεσταλμένους στον πάπα τονίζοντάς του ότι επειδή εβραίοι Οθωμανοί υπήκοοι έχασαν ζωές και περιουσίες, το εμπόριο από την Ανατολή πηγαίνει προς Βενετία παρά Αγκόνα κι έτσι αυτοί αναγκάζονται σε πτωχεύσεις. Ζήτησαν επίσης οι βασανισμοί και εκτελέσεις να μην γίνονται σε δημόσια θέα.

Τον Μάρτιο του 1556, ο Ρουστάμ Πασάς, όργανο των Νάσι, εγκαλεί τον πρόξενο της Αγκόνα στην Κωνσταντινούπολη και του κοινοποιεί ότι η Αυτοκρατορία, εξ αιτίας των γεγονότων απαιτεί αποζημίωση για διαφυγόντα κέρδη ύψους 400.000 δουκάτων και άμεση απόλυση όλων των φυλακισμένων εβραίων Οθωμανών υπηκόων και απειλεί με αντίποινα. Ταυτοχρόνως, τα ίδια αποστέλλονται γραπτώς με σουλτανικό φερμάνι και στην διοίκηση της Αγκόνα. Για να δοθή σοβαρότης σε όλα αυτά, όλα τα πλοία της Αγκόνα που έτυχε να βρίσκονται σε Οθωμανικά λιμάνια αιχμαλωτίζονται για αντίποινα. Επίσης εκλήθησαν οι πρέσβεις Φλωρεντίας και Γαλλίας να προτείνουν στις χώρες τους διαμεσολάβηση με τον Πάπα εν όψει γενικής συρράξεως. Οι αποστολές των χωρών έφθασαν λίγο μετά τις πρώτες 24 εκτελέσεις. Οι έμποροι και κάτοικοι της Αγκόνα βρίσκονται σε απόγνωση. Στέλνουν αντιπρόσωπο στον Πάπα, χωρίς αποτέλεσμα. Ο Πάπας απαντά στα τελεσίγραφα ότι είναι πρόθυμος να απελευθερώσει και αποζημιώσει κάθε Οθωμανό υπήκοο που ποτέ δεν ήταν επισήμως χριστιανός. Ταυτοχρόνως, για να δείξει καλή πίστη, όλη η περιουσία των Νάσι και των αντιπροσώπων τους, επιστρέφεται... Τόση ήταν η δύναμή τους... Οι επιχειρηματολογία του Πάπα και οι πράξεις του ήταν μέσα στα όρια του διεθνούς δικαίου και έτσι ο Σουλτάνος, μια και φίλοι του οι Νάσι αποζημιώθηκαν, δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο. Ακολουθεί το δεύτερο κύμα εκτελέσεων.

Ακολουθεί όμως και η προσπάθεια των Νάσι για εκδίκηση.

Μερικοί διασωθέντες εβραίοι από την Αγκόνα κατέληξαν κάπου 80 χιλιόμετρα βόρεια, στο δουκάτο του Ουρβίνο, στην λιμανούπολη Πέζαρο. Η διοίκηση της περιοχής, επιχειρώντας από καιρό την αναβάθμιση του λιμανιού της, βρήκε στους νέους κατοίκους την ευκαιρία που ζητούσε. Υπήρχε από καιρό κι εκεί μια μικρή εβραϊκή κοινότης και εύκολα πήραν άδεια ελεύθερης εγκαταστάσεως ομοεθνών τους με αντάλλαγμα την αύξηση του εμπορίου. Όμως, επειδή οι δυνάμεις τους ήταν μικρές, απευθύνθηκαν στον παγκόσμιο εβραϊσμό και μάλιστα στους Νάσι. Οι εβραίοι κατήχον αποκλειστικά σχεδόν το Οθωμανικό εμπόριο και θα μπορούσαν αντί να χρησιμοποιούν την Αγκόνα, να χρησιμοποιήσουν το Πέζαρο. Έτσι, θα έπαιρναν εκδίκηση απ' την Αγκόνα η οποία θα

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

κατέρρεε. Ο αντιπρόσωπος των εβραίων του Πέζαρο, ανακοινώνει την πρόταση στην ομιλία του στην Κωνσταντινούπολη και με προτροπή των Νάσι, αποφασίζεται αμέσως κανένα Οθωμανικό και εβραϊκό πλοίο να μην πλευρίσει στην Αγκόνα αλλά όλοι να υποστηρίξουν το Πέζαρο μέχρι το επόμενο Πάσχα με ιερά ποινή τον αφορισμό. Μετά θα έβλεπαν. Το παγκόσμιο δίκτυο πληροφοριών των Νάσι, έδωσε παντού την εντολή και όλοι οι εβραίοι ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό.

Στην Αγκόνα, οι πτωχεύσεις διαδέχονται η μία την άλλη. Οι τιμές των ανατολικών προϊόντων εκτινάσσονται στα ύψη. Εξαγωγές δεν γίνονται. Μέχρι το τέλος του Αυγούστου, η Αγκόνα έχει γονατίσει και το Πέζαρο θριαμβεύει αφού γίνεται και η έδρα δραστηριοτήτων των Νάσι. Φαίνεται ότι ο παγκόσμιος εβραϊσμός, με κυρίαρχη σκέψη την εκδίκηση θα θριαμβεύσει.

Σιγά σιγά όμως αρχίζουν να ανακύπτουν προβλήματα. Κατ' αρχάς το Πέζαρο δεν είχε τόσο μεγάλο λιμάνι όσο απαιτείτο με αποτέλεσμα να έχουν αρχίσει να γίνονται πολλά και σοβαρά ατυχήματα και να χάνονται φορτία. Οι κοινότητες της Προύσας δεν αντέχουν τον αποκλεισμό και υπαναχωρούν. Όμως, η Αγκόνα έχει και μία πολύ παλιά οργανωμένη εβραϊκή κοινότητα η οποία δεν φταίει σε τίποτε και οδηγείται στον όλεθρο. Μετά την ολική καταστροφή της πόλεως είναι βέβαιο ότι αυτοί θα είναι τα εξιλαστήρια θύματα της εκδικήσεως που θα ακολουθήσει. Έτσι, μέσω του ραββίνου τους αρχίζουν να κυκλοφορούν σε όλες τις κοινότητες γράμμα εκλιπαρώντας την άρση του αποκλεισμού. Ο ίδιος ο ραββίνος της Αγκόνα επισκέπτεται τις κοινότητες της Ανατολής. Αρχισε έτσι ο διχασμός των κοινοτήτων της Τουρκίας. Επίσης άρχισαν κάποιοι εβραίοι να σπάζουν τον αποκλεισμό μη δίνοντας σημασία στον αφορισμό και σταδιακά αρχίζουν νάρχονται πάλι πλοία στο άδειο λιμάνι της Αγκόνα. Οι εβραίοι του Πέζαρο θορυβούνται διότι αν δεν επιτύχει ο σκοπός τους τότε η δική τους μοίρα κινδυνεύει. Και στέλνουν κι αυτοί εκπρόσωπο. Πλησιάζει ο καιρός για το Πάσχα και όλες οι κοινότητες είναι σε ταραχή. Το σχέδιο των Νάσι κινδυνεύει να αποτύχει. Την προηγμένη πολιτική σκέψη τους με σκοπό την προστασία του λαού τους δεν μπορούν να την καταλάβουν όλοι. Επικεφαλής της αντιδράσεως τίθεται ο ραββίνος της αρχαιότερης συναγωγής της Κωνσταντινουπόλεως, ο Τζάσουα Σονσίνο. Με το κύρος του αποκτά πολλούς υποστηρικτές και οι ασυνήθιστοι σε αντιπολίτευση Νάσι τον εγκαλούν για συζήτηση. Ο Ιωσήφ λείπει ταξείδι στην Αδριανούπολη και δεν παρέστη στην συζήτηση. Η Ντόνα Γκρασία τελικά δεν κατάφερε να πείση τον ραββίνο και πείσμωνσαν και οι δύο. Ο ραββίνος ζητά λύση μέσω μωσαϊκού νόμου από πολλούς "μελετητές των γραφών" για πράγμα που στην προκειμένη περίπτωση χρειαζόταν λεπτούς πολιτικούς χειρισμούς και δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Για πρώτη φορά στην ιστορία, οι συναγωγές της Πόλης δεν συμφωνούν αφού η παλαιότερη αρνείται πεισματικά τον αποκλεισμό και ο ραββίνος της, κηρύσσει τους αφορισμούς ως παρανόμους και διακηρύσσει ότι αυτοί που γλύτωσαν από Ισπανία και Πορτογαλία, κάνουν κακό του κεφαλιού τους να ζούν παράνομα στην χριστιανική Δύση αντί να έρθουν ελεύθερα στην Ανατολή. Επρότεινε επίσης να κάνουν έρανο για δώρο 20.000 δουκάτων στον δούκα του Ουρμπίνο και να σταματήσει ο αποκλεισμός. Αυτό το καταλυτικό επιχείρημα ήταν η χαριστική βολή στα σχέδια των Νάσι. Ο αποκλεισμός

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

τελείωσε με νίκη του ραββίνου και ήττα όχι των Νάσι, διότι αυτοί δεν έχασαν τίποτε, αλλά του λαού των εβραίων.

Η εξέλιξη των γεγονότων δικαίωσε φυσικά τους πολιτικά σκεπτομένους Νάσι. Πράγματι, οργισμένος ο δούξ του Ουρβίνο για την ασυνέπεια, ξεριζώνει απ' την επικράτειά του όχι μόνο τους πρόσφατα ελθόντες αλλά και τους παλιούς εβραίους. Πάλι καλά διότι θα μπορούσε να καλέσει την ιερά εξέταση. Οι φυγάδες μπήκαν σε πλοία αλλά οι κάτοικοι της Αγκόνα, διψασμένοι για εκδίκηση, κυνήγησαν και πρόλαβαν τα πλοία και αφού τους λήστεψαν όλους, πούλησαν αρκετούς σαν σκλάβους. Επίσης, ο Πάπας έκλεισε το εβραϊκό τυπογραφείο της Φερράρα, έκαψε όλα τα βιβλία και τιμώρησε τους ιδιοκτήτες. Το κακό ήταν όμως ότι η Αγκόνα δεν τιμωρήθηκε όσο έπρεπε. Μία φορά που οι εβραίοι είχαν την μεγάλη ευκαιρία να τιμωρήσουν διώκτες τους, χάρις σ' έναν κοντόφθαλμο ραββίνο την έχασαν. Το δίδαγμα είναι ότι δεν είχε δουλειά ο ιερωμένος με την πολιτική και ο παγκόσμιος εβραϊσμός αργότερα, αφού μελέτησε αυτό το παράδειγμα, λαμβάνει συμπεράσματα γι' αυτούς αποφάσεις εκτός συναγωγής.

Οι δραστηριότητες της οικογενείας συνεχίζονται με επιτυχία κατά το 1557 και μετά. Ο Ιωσήφ Νάσι καταφέρνει και γίνεται εργολάβος τελωνειακών φόρων. Δηλαδή, συμφωνεί με τον Σουλτάνο σε ένα ποσό το οποίο αντικατοπτρίζει περίπου το τι περιμένει ο Σουλτάνος να κερδίσει από φόρους τελωνείων όλον τον χρόνο. Πληρώνει τον Σουλτάνο αυτό το ποσόν και από κει και πέρα εισπράττει ο ίδιος τους φόρους. Αν εισπράξει λιγότερα απ' όσα έδωσε, απλώς έχασε, αν όμως εισπράξει περισσότερα κέρδισε. Οι Νάσι όμως δεν χάνουν. Από αυτή την εργολαβία κερδίζουν τεράστια ποσά. Επίσης κερδίζει πολλά από εμπόριο κρασιού. Σε αυτή την περιοχή, που οι μουσουλμάνοι δεν πίνουν, υπάρχει τεράστια παραγωγή. Οι Νάσι έχουν και ιδιόκτητες τεράστιες εκτάσεις σε Χίο, Κύπρο και Σικελία και παράγουν άριστη ποιότητα. Οι αποθήκες του είναι πάντα γεμάτες με τα καλύτερα κρασιά. Και ο Σελήμ ο πρώτος πελάτης του.

Στην πολιτική, οι σχέσεις των Οθωμανών είναι εξ ανάγκης καλές με τους Γάλλους. Το 1555 ο Γάλλος Αυτοκράτωρ έχει τεράστια ανάγκη χρημάτων. Τόσο μεγάλη που τα έξοδα του πρέσβυ του στην Κωνσταντινούπολη τα αναλαμβάνει ο Νάσι. Δείχνει καλή θέληση ώστε να μπορεί μετά να ζητήσει τα τεράστια ποσά που του χρωστά ο Αυτοκράτωρ. Αρχές του 1557 έρχεται νέος Γάλλος πρέβυς ο οποίος αντιλαμβάνεται αμέσως την λειτουργία του δικτύου πληροφοριών του Ιωσήφ. Αμέσως το αναφέρει στον Αυτοκράτορα εφιστώντας του την προσοχή. Ο Αυτοκράτωρ επηρεάζεται και ζητά από τον Ιωσήφ να υποβάλλει αμέσως αποδείξεις περί του χρέους. Κατ' αυτόν τον τρόπο οι σχέσεις του Ιωσήφ με την Γαλλία γίνονται εχθρικές κάτι όμως που δεν συμφέρει την Τουρκία. Οι εχθρικές επιστολές πηγαινοέρχονται για χρόνια. Ο Αυτοκράτωρ κατέληξε στο ότι οι Νάσι παρανόμως μπήκαν και πλούτισαν στην Γαλλία διότι ήταν απαγορευμένη η είσοδος σε εβραίους. Αρα δεν χρωστά τίποτε.

Το έτος 1559 ήταν ίσως το καθοριστικότερο για την οικογένεια. Τώρα θα φαινόταν αν τόσος κόπος και προσπάθεια θα εδικαιώνετο γι' αυτούς εις βάρος βέβαια των Οθωμανών. Τώρα ξεσπά η διαμάχη για την διαδοχή ανάμεσα στον ευνοούμενό τους αλκοολικό,

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

μαλθακό και νωθρό Σελήμ και τον ικανότατο Βαγιαζήτ. Ο Νάσι γνωρίζει ότι αν κερδίσει ο πατριώτης και έξυπνος Βαγιαζήτ, χάνει τα πάντα. Κινείται δραστήρια, πείθει πολλούς με μεγάλα δώρα και παίρνει άδεια απ' τον Σουλτάνο να επισκεφθή τον Σελήμ στην Κιουτάχεια. Μαζί του παίρνει θησαυρούς από χρυσό, ρούχα, πολλά όπλα και ίππους. Τελικά, οργανώνει και χρηματοδοτεί έναν ολόκληρο στρατό. Τα τεράστια έξοδα που κάνει είναι μία επένδυση και παίζει όλα για όλα. Το καλοκαίρι του 1559 ξεσπά ο πόλεμος και ο στρατός του Σελήμ αμύνεται ενώ ο Βαγιαζήτ επιτίθεται. Ο Σουλτάνος, αντικειμενικός μέχρι τότε, χωρίς κανείς να μπορεί να εξηγήσει το γιατί, παίρνει απρόοπτα το μέρος του αλκοολικού. Θα κόστισε πολλά στον Νάσι!!!

Ηττημένος στο Ικόνιο ο Βαγιαζήτ ζητά άσυλο στην Περσία αλλά ο Νάσι τον θέλει νεκρό. Οι Οθωμανοί πληρώνουν ένα τεράστιο ποσόν στους Πέρσες και εκείνοι παραδίδουν τον Βαγιαζήτ και τους 4 γιούς του και όλοι εκτελούνται... Ο Νάσι κέρδισε και ο Σελήμ θα γίνη αυτοκράτωρ. Ουσιαστικά, ο Νάσι θα κυβερνά και θα κερδίσει και το μονοπώλιο οίνου στην Οθωμανική Αυτοκρατορία...

Μετά την απόλυτη και σταθερή εδραίωση της θέσεώς του και της εξουσίας του στην Υψηλή Πύλη, ήρθε και ο καιρός για την πραγματοποίηση του σιωνιστικού σχεδίου. Αυτό ήταν η κινητήριος δύναμη της Ντόνα Γκρασίας, η οποία είχε ήδη καταφέρει να εκταφιάσει από Πορτογαλία και ενταφιάσει στην Παλαιστίνη τα οστά του άνδρα της. Το σχέδιο δημιουργίας του Ισραήλ, ο Νάσι το είχε ήδη συζητήσει με την ηγεσία της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας (Βενετίας) κατά το 1544. Συγκεκριμένα, είχε ζητήσει κάποια εδάφη κοντά στο Ισραήλ τα οποία θα εγένοντο αυτόνομα και στα οποία θα μπορούσε να καταφύγει κάθε εβραίος και όχι μόνο και τα οποία θα είχαν τεράστια οικονομική ανάπτυξη πράγμα που θα οφελούσε με κάποιους τρόπους την Βενετία. Η Βενετία εκείνη την εποχή κατείχε πολλά νησιά ανάμεσα στα οποία ήταν η Κρήτη και η Κύπρος. Στην τελευταία, ή και στις δύο, απέβλεπε ο Ιωσήφ. Οι Βενετοί απέρριψαν το σχέδιο αλλά οι Νάσι απλώς περίμεναν υπομονετικά και δούλευαν μεθοδικά ώστε να δημιουργήσουν μια νέα ευκαιρία και να πραγματοποιήσουν τον σιωνιστικό τους σκοπό.

Και η δημιουργία του Ισραήλ έγινε το 1561.

Στην συνέχεια της προσπάθειας διερευνήσεως της Κυπριακής τραγωδίας και του τεχνητού αδιεξόδου στο οποίο έχει περιέλθει σκοπίμως το Κυπριακό, αναλύουμε τις συνθήκες εκείνες οι οποίες οδήγησαν την Κύπρο στην άλωσή της από τις ορδές των οθωμανών το 1570. Έχουμε επεκταθεί πολύ στην εξιχνίαση των υπογείων δυνάμεων που οδήγησαν το νησί σ' αυτή την κατάσταση μόνο και μόνο διότι μας δίδεται μία μοναδική ευκαιρία παρουσιάζοντας αυτά τα γεγονότα του τότε να τα συγκρίνουμε με καταστάσεις του σήμερα και να αντλήσουμε διδάγματα και μεθόδους εργασίας και επιβολής των εξουσιαστών. Δεν θα πούμε ότι πάντα η ιστορία επαναλαμβάνεται αλλά η εξιστόρησης αυτή αποδεικνύει ότι κάποιοι, διδαχθέντες από επιτυχείς στρατηγικές προσπάθειες του παρελθόντος, τις επαναλαμβάνουν σε γενικές γραμμές, χρησιμοποιώντας πιο σύγχρονα μέσα, ελαχιστοποιώντας τα λάθη τακτικής και τελειοποιώντας παλαιές ατέλειες. Ο αναγνώστης οφείλει να συγκρίνει τις τότε υπερδυνάμεις και τους τότε "πλανητάρχες" με

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

τους σήμερα, τους τότε οικονομικούς παράγοντες με τους σήμερα, τους τότε παρατρεχάμενους με τους σημερινούς υπουργούς και τις τότε εδαφικές διεκδικήσεις με τις σημερινές. Μόνο τότε θα είναι χρήσιμη η εργασία αυτή. Τότε μόνο θα κατανοήση το πραγματικό νόημα της επερωτήσεως στην βουλή των "ελλήνων"(:) του πρώην αναπλ. υπουργού εξωτερικών κ. Γ. Καψή τον περασμένο Νοέμβριο κατά την οποία απεκάλυψε ότι το θεωρητικά φιλελληνικό υπουργείο εξωτερικών της Ελλάδος χρηματοδότησε έρευνα που παρουσιάζεται στα "Ελληνικά χρονικά" η οποία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι Κύπριοι εξελληνίσθηκαν μετά το 1821. (ΤΑ ΝΕΑ 20111999, Ο ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ). Ας ελπίσουμε ότι και το ελλαδικό ΥΠΕΞ που αποτελεί το ελλαδικό παράρτημα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ με υπεύθυνο έναν σχετικά φιλέλληνα αμερικανοελληνοεβραίο, τον George Papandreou, θα εξελληνισθή κάποτε!!! Και έτσι η Κύπρος θα αποκτήση τον ...δικό της εθνικό ύμνο...

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ (1561)

Οι διαρκείς αγώνες των Νάσι για την "προστασία" των εβραίων κλιμακώνονται περίπου το 1561. Έχοντας υπ' όψιν τους τις διάφορες διεθνείς εξελίξεις, τις οποίες σε μεγάλο βαθμό δρομολογούν όπως είδαμε ως τώρα, και κυρίως έχοντας υπ' όψιν την δική τους ισχύ στην οθωμανική αυλή, ετοιμάζονται για την εφαρμογή του σιωνιστικού ονείρου, δηλαδή την δημιουργία του νέου Ισραήλ στην Παλαιστίνη.

Οι Ρωμαίοι ισοπέδωσαν την Ιερουσαλήμ το 70μχ και εξεδίωξαν από εκεί τους εβραίους. Οι υπόλοιποι εβραίοι της Παλαιστίνης όμως, αν και δεν εδιώχθησαν από κανέναν, εγκατέλειψαν τον άγονο τόπο τους και επραγματοποίησαν μια πολύ οργανωμένη διείσδυση στις ψυχές, καρδιές και κοινωνίες των Εθνών. Τα Έθνη δεν αντελήφθησαν την δόλια συμπεριφορά ούτε και αντέδρασαν δυναμικά ενάντια στην ψυχοπαθητική εξουσία που επεβλήθη πάνω τους κυρίως μέσω "χριστιανισμού". Αυτό το πλήρωσαν με εκατόμβες αίματος (π.χ. σφαγές του 115μχ, Αρκάδιος, Θεοδόσιος κλπ). Η οργανωμένη αυτή διείσδυση, με περικάλυμμα φαινομενικά πολιτιστικό και πνευματικό αλλά ουσιαστικά αντιπολιτιστικό και αντιπνευματικό, ήταν συνεπής προς την αρρωστημένη αντίληψη του "περιούσιου λαού" ο οποίος οδηγούμενος από ψυχικά διαταραγμένους "προφήτες" επιθυμεί την υποδούλωση των λαών υπό την ψυχασθενή εξουσία των.

Οι απανταχού εβραίοι βέβαια ποτέ δεν είχαν αποσπασθεί πνευματικά από την Παλαιστίνη μια και την εμνημόνευαν διαρκώς στις συζητήσεις αλλά και τις προσευχές τους. Ο διακαής πόθος τους ήταν η επιστροφή στην Σιών δηλαδή ο σιωνισμός, άσχετο πόσο αυτό θα εκόστιζε τόσο σε χρήμα όσο και σε ζωές. Έμενε βέβαια να δημιουργηθούν οι κατάλληλες γι' αυτούς οικονομικοπολιτικές συνθήκες που θα επέτρεπαν αυτόν τον ιδιότυπο "επαναπατρισμό" τον οποίον όμως ποτέ δεν τους τον αρνήθηκε κανείς.

Με τον Ιωσήφ να συμμετέχει ουσιαστικά και δυναμικά στην διοίκηση της οθωμανικής αυτοκρατορίας αλλά και έχοντας τις πηγές πλούτου στα χέρια του, το σιωνιστικό όνειρο δεν φαίνεται τώρα να είναι τόσο άπιαστο. Εξ άλλου, λίγα χρόνια πριν, το 1516, ο

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

οθωμανικός στρατός κατέλαβε τα εδάφη της Παλαιστίνης από τους Μαμελούκους της Αιγύπτου.

Η Παλαιστίνη διατηρούσε κάποιους θύλακες με ανέκαθεν εβραϊκό πληθυσμό. Είναι γνωστό ότι οι εβραϊκοί θύλακες γύρω απ' την μοναδική λίμνη της Παλαιστίνης, υπό τον Βενιαμίν εκ Τιβεριάδος, συμμαχούν με τους Πέρσες του Χοσρόη εναντίον των Βυζαντινών το 614 μχ με αποτέλεσμα την σφαγή δεκάδων χιλιάδων χριστιανών. Οι θύλακες αυτοί, ενισχύοντο πληθυσμιακά διαρκώς με λίγους εβραίους της διασποράς. Ο φτωχός και άγονος αυτός τόπος (γη της ...επαγγελίας!!!) αλλά και οι συνεχείς επιδρομές των Αράβων κατά τους τελευταίους αιώνες, δεν επέτρεπαν την ανάπτυξη. Μετά όμως τους διωγμούς της Ιβηρικής και το κατάλληλο φιλοεβραϊκό κλίμα που επικρατούσε στην Τουρκία, αρχίζουν όλο και περισσότεροι φίλεργοι εβραίοι να εγκαθίστανται στην Παλαιστίνη. Η αρωγή της Ντόνα Γκρασίας είναι δεδομένη και έτσι δημιουργούνται ραβινικές σχολές και κοινότητες με δικά της χρήματα. Το δίκτυο διασώσεως κυνηγημένων εβραίων των Νάσι, το οποίο όπως είδαμε ήταν σε πλήρη ανάπτυξη, μπορούσε να προμηθεύει πληθυσμό σε κοινότητες της Παλαιστίνης. Η γυναίκα αυτή καλλιεργούσε το σιωνιστικό πνεύμα στους γύρω της και με θάρρος και παρηρησία θα προωθούσε τον ιερό γι' αυτήν σκοπό τον οποίο με τα χρήματα που διέθετε μπορούσε να χρηματοδοτήσει. Προσέφερε δηλαδή στον σιωνισμό την δύναμη για ανάπτυξη της απαραίτητης σε τέτοια κινήματα "φιλοσοφίας" και "ακαδημαϊκής" κινήσεως ή "ιντελιτζένσιας". Στο θέμα της αναπτύξεως των κοινοτήτων όμως, δηλαδή στο διά ταύτα του σιωνισμού και της βιωσιμότητός του, η Ντόνα Γκρασία είχε την ανάγκη του ανεψιού της του Ιωσήφ, ο οποίος, σαν πρακτικός άνθρωπος, με τις οργανωτικές και διοικητικές ικανότητές του, ήταν αυτός που εγγυάτο την επιτυχία. Με προσεκτικές πολιτικές αναλύσεις και με στόχο την "ιστορική συνέχεια" του κινήματος, κατέληξαν οι Νάσι, ότι η επανεγκατάσταση και γενικά ο σιωνισμός έπρεπε να γίνη εκτός Ιερουσαλήμ. Οι λόγοι αυτής της αποφάσεως ήταν πολιτικοί. Η εγκατάστασις έπρεπε να γίνη σταδιακά και χωρίς να ξεσηκώσει θύελλα στον χριστιανικό κόσμο στον οποίο ήδη ζούσαν τόσοι εβραίοι. Επελέγη λοιπόν η παραθαλασσία Τιβεριάς, ως η πιλοτική σιωνιστική πόλις. Η πόλις αυτή είχε ήδη πλούσια εβραϊκή ιστορία αλλά και την δυνατότητα οικονομικής αναπτύξεως.

Ο Ιωσήφ επιθυμούσε την ανάπτυξη μια ημιαυτονόμου ή αυτονόμου φόρου υποτελούς περιοχής, η οποία θα είχε την πλήρη υποστήριξη μιάς μεγάλης υπερδυνάμεως της εποχής εκείνης, δηλαδή της Τουρκίας. Τόσο το καλύτερο βέβαια που ουσιαστικά διοικούσαν (και διοικούν βέβαια) εβραίοι την Τουρκία. Η βιωσιμότης του νέου Ισραήλ, κατ' αυτόν τον τρόπο, εθεωρείτο εξασφαλισμένη από τους Νάσι.

Έχοντας όλα αυτά υπ' όψιν του, ο Ιωσήφ Νάσι, το έτος 1561 εξασφάλισε (πιθανώς με κάποιου είδους δωροδοκίας) από τον Σουλτάνο την ημιαυτόνομο ηγεμονία της ευρυτέρας περιοχής της Τιβεριάδος η οποία περιελάμβανε πλην της Τιβεριάδος άλλα επτά χωριά. Για περισσότερη σιγουριά, το κείμενο της παραχωρήσεως, εκτός του Σουλτάνου το υπέγραψαν και ο διάδοχος Σελήμ αλλά και ο πρωτότοκος του Σελήμ, ο Μουράτ. Ο ίδιος εχρίσθη κυβερνήτης της περιοχής με την υποχρέωση να καταθέτη ετησίως ένα μικρό

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

χρηματικό ποσόν στο θησαυροφυλάκιο του Σουλτάνου. Δεν πρέπει να είχε δυσκολία ο Ιωσήφ Νάσι να πείση τον Σουλτάνο για το πόσο μεγάλη ευκαιρία παρουσιαζόταν σε μια άγονη και φτωχή γωνιά της αυτοκρατορίας, σαν την Παλαιστίνη, να δημιουργηθεί ανάπτυξις και να εγκατασταθούν εκεί "προοδευτικοί" φιλότουρκοι πληθυσμοί.

Τυπικά, όλα είναι έτοιμα για την δημιουργία προϋποθέσεων προς εγκατάσταση εβραίων. Υπάρχει η άδεια, ο χώρος και το χρήμα. Υπάρχει βέβαια πάντα και ο αστάθμητος παράγων. Ο φίλος του Ιωσήφ (ή καλύτερα υπηρέτης του) ο μεγάλος βεζύρης Ρουστάμ Πασάς πεθαίνει το 1561 και αναλαμβάνει ο ουδέτερος αλλά όχι και εξαγορασμένος, Αλή Πασάς. Αυτό γίνεται αιτία να μην μπορεί ο ίδιος ο Ιωσήφ να επιβλέψη την ανοικοδόμηση της Τιβεριάδος μένοντας στην πρωτεύουσα ώστε να προλαβαίνει τις πιθανές "τρικλοποδιές" και προδοσίες εις βάρος του και να οργανώνει τις πάμπολλες δραστηριότητές του. Στα επόμενα χρόνια, οι Νάσι περιτειχίζουν την Τιβεριάδα (σε περίμετρο 1.5χλμ), κτίζουν σπίτια, ραβινική σχολή και συναγωγές. Ο δε εβραϊκός πληθυσμός εκεί αυξάνει αλματωδώς. Σκοπός του Ιωσήφ είναι η περιοχή να αποκτήσει δυνατή και όσο το δυνατόν αυτάρκη οικονομία διότι έτσι θα επιστρέψουν περισσότεροι εβραίοι για εγκατάσταση.

Σαν λύση, βρίσκει την υφαντουργία. Οι εβραίοι είναι απόλυτοι κυρίαρχοι της κατασκευής και διακινήσεως υφαντών. Η υφαντουργική έδωσε πλούτο στους εβραίους στην Λυών, στην Θεσσαλονίκη και αλλού. Ο Ιωσήφ οργάνωσε λοιπόν την αποστολή μεγάλων ποσοτήτων μαλλιού από την Ιβηρική προς την Τιβεριάδα με σκοπό την παραγωγή υφαντών ανωτάτης ποιότητας. Επίσης εισήγαγε πρόβατα μερίνο των οποίων το μαλλί είναι αρίστης ποιότητας. Επειδή οι εβραίοι επεδίδοντο στην καλλιέργεια και επεξεργασία μετάξης, στην οποία είχαν σχεδόν την αποκλειστικότητα, φύτεψε παντού μουριές σαν υποδομή σηροτροφίας. Ενίσχυσε όμως και τον αλιευτικό στόλο της περιοχής γύρω απ' την λίμνη της Τιβεριάδος καθώς και την γεωργία. Η μεθοδικότης με την οποία όλα αυτά συνετελέσθησαν, ήταν η αιτία που το 1564, η παραλίμνια πόλις της Τιβεριάδος ήταν γεμάτη αμπέλια, φοίνικες, πεύκα, πορτοκαλλιές και μουριές, περιεβάλλετο από ισχυρά τείχη και ήταν γεμάτη κόσμος.

Αξίζει να σημειώσουμε ένα επεισόδιο το οποίο συνέβη κατά την ανοικοδόμησι της πόλεως. Τις εργασίες επέβλεπε μια επιτροπή εμμίσθων από τον Σουλτάνο εβραίων διορισμένων από τον Ιωσήφ. Οι τοπικοί οθωμανοί άρχοντες, κατά ρητή διαταγή του Σουλτάνου, υπεχρεώθησαν να στείλουν εργάτες και κτίστες. Αυτοί, στην διάρκεια των έργων ανεκάλυψαν μία κρύπτη η οποία μέσω μιάς σκάλας οδηγούσε σε κάποιο υπόγειο. Έκπληκτοι είδαν ότι επρόκειτο για αρχαίο ελληνικό κρυφό ναό με βωμό και αγάλματα. Γεμάτοι ένθεο μίσος και κεραυνόπληκτοι από την ανακάλυψη διατάσσουν τους εργάτες να κονιορτοποιήσουν τα γλυπτά έργα τέχνης και να γεμίσουν με χώμα τον ναό. Η ειρωνεία παρουσιάσθηκε μεγαλόπρεπα μπροστά τους. Αυτοί, μεθυσμένοι από το όνειρο του σιωνισμού ξεθάβουν και κτίζουν μία ιερά πόλη των προγόνων τους και παρουσιάζονται μπροστά τους έργα των Ελλήνων. Η αρρωστημένη σκέψις τους δεν το ανέχθηκε και λειτούργησαν βαρβαρικά.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Την ίδια εποχή, πολλοί ραβίνοι της γειτονικής αρχαίας πόλεως Σαφέντ επεδίδοντο σε εσωτερικές ασκήσεις και αποκρυφισμό. Πιστεύουν ότι μόνο ο Μεσσίας θα επανιδρύση το Ισραήλ. Εκλαμβάνουν τον σιωνισμό του Ιωσήφ σαν φάρσα και διδάσκουν παρόμοια θέματα στους νεοεγκατεστημένους. Η Ντόνα Γκρασία ενισχύει τους ραβίνους λόγω της πίστεώς της αλλά ο Ιωσήφ δεν καταδέχεται καν να ασχοληθή μαζί τους. Όμως και οι εβραίοι της διασποράς δεν αποικούν κατά χιλιάδες την Παλαιστίνη όπως θα νόμιζε κανείς. Αν και διωγμένοι από παντού, αν και καταδικασμένοι να κρύβονται, προτιμούν το πλούσιο ρίσκο της Ευρώπης παρά την φτώχη ασφάλεια της Παλαιστίνης. Αν και η Παλαιστίνη υπάρχει ρομαντικά στις καθημερινές προσευχές τους, η άγονη γη δεν θεωρείται λύσις. Όταν λοιπόν το 1569 πεθαίνει η Ντόνα Γκρασία, οι ραβίνοι δεν έχουν χρηματοδότηση μιας και ο Ιωσήφ τους απεχθάνεται. Ο Ιωσήφ, πιθανώς απογοητευμένος από την μη αυθόρμητο έλευση εβραϊκού πληθυσμού θα αφήση την Τιβεριάδα στην τύχη της. Η Τιβεριάς σε λίγες δεκαετίες θα πεθάνη, και το σιωνιστικό πείραμα θα αποτύχη. Οι μετέπειτα σιωνιστές μελετητές και αναλυτές της ιστορίας αυτής, αβίαστα θα έβγαλαν το συμπέρασμα ότι η Παλαιστίνη δεν αποτελούσε δέλεαρ για την εβραϊκή διασπορά και ότι μόνο διά της βίας και της βεβαίας θανατικής καταδίκης θα επείθοντο οι απειλούμενοι εβραίοι, σαν εσχάτη λύση να μεταναστεύσουν ή καλύτερα να οδηγηθούν εκεί. Όπως κι έγινε.

Το επιμύθιο αυτής της ιστορίας είναι ότι το 1561 οι εβραίοι ΕΙΧΑΝ κράτος και το περιφρόνησαν κι έτσι δεν δικαιούνται να κλαίγονται σήμερα ότι ποτέ δεν είχαν πατρίδα. Το δίδαγμα όμως είναι ότι επετεύχθη η δημιουργία Ισραήλ μόνο με την άλωση μίας υπερδυνάμεως εκ των έσω και κατόπιν χρησιμοποίησις αυτής της υπερδυνάμεως προς όφελός τους. Γι' αυτόν τον λόγο η ιστορία του 1561 αποσιωπάται σήμερα πλήρως από όλους τους παγκοσμιοποιημένους υποδούλους στην νέα τάξη ιστορικούς....

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΓΑΛΛΙΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Η επιχείρησις της επανιδρύσεως του Ισραήλ όμως δεν ήταν η μόνη δραστηριότης του Ιωσήφ. Πάντα δραστήριος, κυνηγά φανατικά την ευκαιρία για πλουτισμό και για πολιτική επιβίωση. Σαφώς λειτουργώντας πολλές φορές εναντίον των συμφερόντων των οθωμανών.

Όπως είδαμε (τεύχος 20) οι σχέσεις του Ιωσήφ με τον Γάλλο Αυτοκράτορα γίνονται εχθρικές λόγω οικονομικών διεκδικήσεων του πρώτου. Αν οι Οθωμανοί επιθυμούν (και όντως επιθυμούν) να παίξουν κάποιον ρόλο στα ευρωπαϊκά πολιτικά πράγματα, χρειάζονται συμμαχίες. Συμμαχία έχουν εδώ και πολλά χρόνια με την Γαλλία και αυτό λειτουργεί προς το συμφέρον και των δύο. Βέβαια μόνο οι Γάλλοι δέχθηκαν να συμμαχήσουν με τους οθωμανούς οι οποίοι δεν είχαν κανένα πρόβλημα μ' αυτή την τόσο πολύτιμη και σημαντική συμμαχία. Αυτό ίσχυε μέχρις ότου η εκδικητική μανία και απληστία του Ιωσήφ θα προκαλέση τριγμούς στην συμμαχία.

Ο Ιωσήφ, ραδιουργώντας συνεχώς, είχε καταφέρει να κερδίση το αυτοκρατορικό μονοπώλιο σε μερικά είδη αλλά και να ενοικιάζει, όπως είδαμε, τους τελωνειακούς

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

φόρους. Αυτές οι δραστηριότητες του απέφεραν τεράστια κέρδη. Όταν όμως απεφάσισε να αρχίσει η εκδίκησης και ταπείνωσης των Γάλλων, έκανε κάτι απλό. Ανέφερε στην οθωμανική εξουσία ότι αδυνατεί να εκπληρώσει τις οικονομικές του υποχρεώσεις λόγω των χρημάτων που του χρωστά η Γαλλική Αυλή. Κατ' αυτόν τον πανούργο τρόπο, το πρόβλημά του με τους Γάλλους αυτομάτως μετετέθη σε πρόβλημα των οθωμανών με τους Γάλλους. Αυτό έγινε το 1561. Το δε 1562, οι αγγελιοφόροι του Σουλτάνου διεκπεραιώνονται στην Γαλλία και επισήμως καταθέτουν την απαίτηση του Σουλτάνου για οικονομική ικανοποίηση του Ιωσήφ Νάσι. Εν τω μεταξύ οι Γάλλοι στέλνουν αγγελιοφόρο στην Κωνσταντινούπολη με σκοπό να εκθέσει στον διάδοχο Σελήμ τους λόγους για τους οποίους δεν αναγνωρίζουν οι ίδιοι οικονομική διεκδίκηση του Νάσι. Το κατασκοπευτικό δίκτυο του Νάσι, σε πλήρη λειτουργία, του εγνώρισε τις λεπτομέρειες περί του Γάλλου αγγελιοφόρου με αποτέλεσμα, όταν εκείνος έφθασε στην Κωνσταντινούπολη, να γνωρίζει ο Ιωσήφ ήδη το περιεχόμενο του γράμματος και να έχει λάβει τα μέτρα του. Έτσι ο Γάλλος αγγελιοφόρος εξέθεσε την θέση του Αυτοκράτορά του στον εκπρόσωπο των οθωμανών που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Ιωσήφ!!! Οι Γάλλοι, μέσω των πρέσβων τους, εγνώριζαν άριστα το τι σημαίνει Ιωσήφ Νάσι και ποιόν πραγματικά ρόλο παίζει στην Υψηλή Πύλη αλλά είχαν ανάγκη την οθωμανική συμμαχία. Και η ανταλλαγή επιστολών με τους Γάλλους εσυνεχίζετο.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΡΟΥΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Εν τω μεταξύ, η πρώτη κρούσις για την "Ισραηλοποίηση" της Κύπρου γίνεται το 1563. Ο Ιωσήφ, λειτουργώντας περίπου σαν υπουργός εξωτερικών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αποφασίζει να θέσει σε λειτουργία τον μηχανισμό διωγμού των Βενετών από το νησί.

Χρησιμοποιώντας την επιρροή του στον Σουλεϊμάν, τον πείθει ότι ο Δούξ της Σαβοΐας έχει κληρονομικά δικαιώματα στην Κύπρο και μπορεί να την διεκδικήσει από τους Βενετούς. Ο Σουλεϊμάν τότε στέλνει έναν αγγελιοφόρο με σκοπό να ξεσηκώσει τον Δούκα σε πόλεμο με τους Βενετούς. Το επίσημο έγγραφο των Οθωμανών προς τον Δούκα έφερε και την υπογραφή του Ιωσήφ Νάσι. Εάν αυτό το σχέδιό του επετύγχανε, θα ικανοποιούσε δύο πόθους του. Πρώτον, θα είχε επιφέρει μεγάλο πλήγμα στους Βενετούς παίρνοντας έτσι την πολυπόθητη και σαγηνευτική γι' αυτόν εκδίκηση και δεύτερον, θα είχε δημιουργήσει προϋποθέσεις εγκαταστάσεως Ιουδαίων στην Κύπρο.

Ο Δούξ, προφανώς ενθουσιασμένος κατ' αρχάς, σκέπτεται τις προϋποθέσεις που δημιουργούνται και αλληλογραφεί με τον Ιωσήφ με σκοπό την επιτυχία του εγχειρήματος. Τότε ο Δούξ, άγνωστο για ποιόν λόγο, προσπαθεί να ξεσηκώσει σε επανάσταση τους Μανιάτες. Το 1565, ο Ιωσήφ, με γράμμα του, ενημερώνει τον Δούκα ότι οι Πασάδες είναι αποφασισμένοι να τον υποστηρίξουν στρατιωτικώς και ότι όλα είναι έτοιμα για την επιχείρηση. Τελικά όμως ο Δούξ συνέρχεται και ειδοποιεί τον Πάπα και τις Ιταλικές ηγεμονίες περί των τεκταινομένων. Η απόπειρα αυτή του Ιωσήφ για την Κύπρο αποτυγχάνει αλλά μόνο για λίγα χρόνια όπως θα δούμε αργότερα.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ο ΝΑΣΙ ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΣΤΑ ΤΗΣ ΜΟΛΔΑΒΙΑΣ

Ενώ ο σιωνισμός, η Κύπρος και η Γαλλία κινούνται στην πολιτική σκακιέρα του Ιωσήφ, σε μία άλλη μεριά της σκακιέρας παίζεται η Μολδαβία.

Από τις αρχές του 16ου αιώνας που η Μολδοβλαχία κατέστη υποτελής στους οθωμανούς, γνωρίζουμε για τις ίντριγκες και ραδιουργίες των επιδόξων ηγεμόνων της περιοχής αυτής. Από το 1541, η κυρά Εσθήρ, μέσω της επιρροής της, βοηθά με το αζημίωτο τον Ράρη να ξαναπάρη την ηγεμονία. Αυτός από την αρχή της ηγεμονίας του προσπάθησε να ελέγξει τους εβραίους εμπόρους. Το παράδειγμά του ακουλούθησε και ο βοεβόδας Λαπουσεάνου τον οποίον το 1561 διεδέχθη με σουλτανικό φερμάνι ο Ιάκωβος Βασιλικός Ηρακλείδης. Αυτός ακολούθησε κοινωνική πολιτική και ανεγνώρισθη, χωρίς να γνωρίζουμε πόσο του κόστισε, ως Μαρκήσιος της Σάμου και Πάρου. Ο Νάσι επωφθαλμιούσε αυτούς τους τίτλους και σε δύο χρόνια, το 1563, ο Ηρακλείδης δολοφονείται. Στις ραδιουργίες που επηκολούθησαν για την διαδοχή φυσικά ο Νάσι πρωταγωνιστεί και ξαναδιορίζει τον Λαπουσεάνου με την συμφωνία να μην ενοχλεί τους εβραίους, όπως κι έγινε. Ο διορισμός κόστισε αρκετές χιλιάδες άσπρα στον Λαπουσεάνου και 10.000 δουκάτα για αγορά κρασιού απ' το μονοπώλιο του Ιωσήφ. Αργότερα ο ίδιος ο Νάσι έγινε Βοεβόδας της Βλαχίας. Από αυτή την θέση ερχόταν σε εύκολη διαπραγμάτευση με τους Πολωνούς και κατάφερε, για λογαριασμό των οθωμανών, να συνάψει συμμαχία μαζί τους το 1562. Ο ίδιος ενδιαφερόταν βέβαια για την εξάπλωση των πολιτικών και οικονομικών δραστηριοτήτων του στην Πολωνία. Ο κύριος λόγος που ανάγκασε τον Ιωσήφ να ασχοληθεί με την Μολδοβλαχία δεν ήταν αυτός. Μπορεί ο Σουλεϊμάν, απομονωμένος κάπως σαν αυτοκράτωρ, να μην είχε εννοήσει τον τεράστιο πλούτο που απεκόμιζαν οι Νάσι από τις οικονομικές δραστηριότητές τους στην Τουρκία, μπορεί ο αλκοολικός (και κατά πάσα πιθανότητα ναρκομανής) διάδοχος Σελήμ να μην είχε κανένα ενδιαφέρον να ξέρη τέτοιες λεπτομέρειες, δεν συνέβαινε το ίδιο και με τον μεγάλο βεζύρη. Όσο μεγάλος βεζύρης ήτο ο Ρουστάμ, ο Ιωσήφ δεν ανησυχούσε. Από το 1561 όμως, που αυτός πέθανε και ανέλαβε ο Αλή, τα πράγματα αλλάζουν. Ο Αλή δεν είναι και τόσο "συνεργάσιμος" αλλά και γνωρίζει τι ακριβώς κάνει ο Ιωσήφ. Καταφέρνει να πείση τον Σουλεϊμάν να εκδώσει διαταγή η οποία να απαγορεύει το κρασί στην Κωνσταντινούπολη ακόμη και σε χριστιανούς, ελπίζοντας έτσι να κτυπήσει τον Ιωσήφ. Ο Νάσι όμως ανταπεξέρχεται αφού καταφέρνει να εκδοθεί φερμάνι το οποίο του επιτρέπει να μεταφέρει κρασιά μέσω Κωνσταντινουπόλεως στην Μολδοβλαχία κι από εκεί στην Ευρώπη. Τότε περίπου, όλως συμπτωματικώς πεθαίνει κι ο Αλή Πασάς.

Εν τω μεταξύ, η ιστορία της οικονομικής διαφοράς οθωμανών Γάλλων ελέω Νάσι συνεχίστηκε με ανταλλαγές γραμμάτων έως τον Μάρτιο του 1565, οπότε ο Σουλεϊμάν στέλνει πλέον τελεσίγραφο στους Γάλλους απαιτώντας την οικονομική ικανοποίηση του Νάσι. Το τελεσίγραφο μεταφέρει ο Ναύαρχος Μουσταφά Πασάς ο οποίος έφερε επιδεικτικά τον οθωμανικό στόλο στα ανοικτά της Γαλλίας. Η συμμαχία αυτή που δεν είχε κανένα πρόβλημα και που την είχαν ανάγκη και οι δύο χώρες, με την είσοδο του Νάσι στην σκηνή, αρχίζει να γίνεται προβληματική.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Αυτό το εννοεί ο νέος Μεγάλος Βεζύρης βοσνιακής καταγωγής και γαμπρός του Σουλτάνου, ο Μεχμέτ Σόκολιτς, και θέτει σκοπό της ζωής του την απαγκίστρωση της αυτοκρατορίας από τον Νάσι, ή με άλλα λόγια ζητά το συμφέρον της χώρας του. Είναι ικανότητος (αφού κατάφερε να επιβιώσει και να γίνη μέγας βεζύρης), φιλόδοξος και πολιτικά διορατικός και αποφασίζει να υποστηρίξει τον πάμπλουτο Έλληνα Μιχαήλ Κατακουζηνό. Έτσι στο ανάκτορο δημιουργείται πόλωση με τον Νάσι και τους δικούς του απ' την μία μεριά και τον Σόκολιτς και την παρέα του απ' την άλλη.

Οι παραπάνω πολυσχιδείς πολιτικοοικονομικές δραστηριότητες και ραδιουργίες απορροφούν καθημερινώς τον Νάσι ο οποίος σαν μεγάλος μαέστρος ρυθμίζει τα πάντα γύρω του χρησιμοποιώντας και αξιοποιώντας κατά τον παραγωγικότερο τρόπο τους πολυπληθείς οθωμανούς αργυρώνητους γύρω του. Είναι σε θέση να οργανώνει καταστάσεις αλλά και να σχεδιάζει προσεκτικά τα επόμενα βήματά του ώστε να επιτύχει στους υψηλούς στόχους που έθεσε ο ίδιος και η θεία του γι' αυτούς και τον λαό τους. Ένα μικρό πρόβλημα παραμένει διότι ο υποχείριός του Σελήμ είναι διάδοχος και όχι αυτοκράτωρ. Ο Νάσι όμως έχει σχεδιάσει τα μετά Σουλεϊμάν βήματά του και όταν οι σχεδιασμοί αυτοί τελειώνουν, όλως συμπτωματικώς τελειώνει κι ο Σουλεϊμάν!!! Εν έτει 1566.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ

Ο Οθωμανικός στρατός είναι συγκεντρωμένος στην Κωνσταντινούπολη κι έτοιμος για μία ακόμη νικηφόρα εκστρατεία. Ο στόχος τους βρίσκεται στην Ουγγαρία... Την 1η Μαΐου 1566, με επικεφαλής τον γεροΣουλεϊμάν, ο οθωμανικός συρφετός ξεκινά για να επιβάλλει το "πολιτιστικό φώς" του και σε άλλους λαούς. Τον Αύγουστο αρχίζει η πολιορκία της Σιγκετβάρ. Στις 5 Σεπτεμβρίου έχει καταστραφεί μέρος των τειχών με ανατίναξη από υπονόμους και όλα είναι έτοιμα για την τελική έφοδο. Το βράδυ όμως ο Σουλεϊμάν πεθαίνει. Ο Βόσνιος μεγάλος βεζύρης Μεχμέτ Σόκολιτς, σκεπτόμενος την έκβαση του πολέμου, αποφασίζει και επιβάλλει την αποσιώπηση του γεγονότος ενώ ταυτοχρόνως στέλνει κατεπείγον μήνυμα στην Κωνσταντινούπολη, στον διάδοχο Σελήμ να σπεύσει στο Βελιγράδι για να αναλάβει την εξουσία. Ο Σελήμ και η συνοδεία του, στην οποία πρώτος και καλύτερος είναι ο Νάσι, ξεκινά αμέσως. Εν τω μεταξύ η πολιορκία τελειώνει με νίκη των οθωμανών οι οποίοι βέβαια αγνοούσαν ότι ο αυτοκράτωρ τους είχε πάει να συναντήσει τους προγόνους τους. Μετά την νίκη ο θριαμβευτής οθωμανικός στρατός γυρίζει προς το Βελιγράδι, όπου θα τους συναντήσει ο Σελήμ και εκεί θα ανακηρυχθή αυτοκράτωρ. Έτσι κι έγινε. Όμως ο πρώτος από την συνοδεία του νέου Σουλτάνου, ο Ιωσήφ Νάσι, δεν ήταν μαζί του και παρών στην στέψη. Εκπληκτικό γεγονός συνέβη κατά την διάρκεια της πορείας προς Βελιγράδι. Στην Φιλιπούπολη, ο νέος Σουλτάνος, χωρίς να έχη καν στεφεί επισήμως Σουλτάνος, δεν είχε άλλες σκέψεις στο μακάριο και αλκοολικό μυαλό του παρά το να ικανοποιήσει τον Νάσι. Όπως φαίνεται, δεν είχε συνειδητοποιήσει το βάρος των ευθυνών και της σοβαρότητας των καταστάσεων και της θέσεώς του διότι εξέδωσε φερμάνι με το οποίο καθιστούσε τον Ιωσήφ Νάσι

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ΔΟΥΚΑ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ! Και ο Νάσι δεν έχασε καιρό για ανούσια πράγματα όπως την αυτοκρατορική στέψη του δημιουργήματός του.

Μετά από τόσο αγώνα που έκανε και μη έχοντας ανταγωνισμούς ο υποχείριός του Σελήμ, η στέψις θα ακολουθούσε φυσιολογικά και αυτός, χωρίς πλέον τον Σουλεϊμάν, θα γινόταν κύριος των Κυκλάδων... Φυσικά θα ήταν περιττό να θεωρήσουμε ότι την ηγεμονία του δουκάτου της Νάξου την σκέφθηκε ο Νάσι στην Φιλιππούπολη.

Ήταν ένας στόχος ο οποίος θα επραγματοποιήτο προφανώς μόνο μετά θάνατον του Σουλεϊμάν και ο Ιωσήφ περίμενε και προχωρούσε με σίγουρα βήματα.... κι αλλοίμονο σ' όποιον ευρίσκετο στον δρόμο του... ο δε εβραίος γιατρός του Σουλεϊμάν, κατά πληροφορίες εκείνης της εποχής, στραγγαλίσθηκε αμέσως μετά τον θάνατο του αυτοκράτορος από τον μεγάλο βεζύρη Μεχμέτ Σόκολιτς....

Ο ΔΟΥΚΗΣ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ

Αν η παρούσα εξιστόρησης είχε ως κυρίους αποδέκτες μη Έλληνες, τότε θα ήτο σκόπιμος μία αναδρομή στην προϊστορία και ιστορία τόσον της Νάξου όσον και των Κυκλάδων γενικώς. Θα ήτο τότε σκόπιμο να δείχναμε κατά ρομαντικό τρόπο τις μυθολογικές αναφορές στις νήσους, τον πολιτισμό τους, την κοσμοκρατορία τους κλπ. Όμως απευθυνόμεθα εις Έλληνες και θεωρούμε περιττές τέτοιες αναφορές στην αρχαία ιστορία.. Φυσικά θεωρούμε ότι ο Ιωσήφ Νάσι εγνώριζε πολλά από την δοξασμένη ελληνική πάντα ιστορία των Κυκλάδων

Οπωσδήποτε πρέπει να γνωρίζουμε ότι η βυζαντινή κυριαρχία στην περιοχή παύει οριστικά κατά την ληστρική σταυροφορία που κατέλυσε την αυτοκρατορία και κατέστρεψε την Κωνσταντινούπολη στις αρχές του 13ου αι. μχ. Ο Ενετός τυχοδιώκτης Μάρκο Σανούδο θα κατακτήσει τις Κυκλάδες και θα εγκατασταθή στην Νάξο. Ο Αυτοκράτωρ Ερρίκος ανεκήρυξε την περιοχή του Δουκάτο και αυτόν τον ονόμασε Δούκα του Αρχιπελάγους. Ο Σανούδος προσπάθησε να εκλατινίσει το Δουκάτο του δημιουργώντας ρωμαιοκαθολική επισκοπή και κτίζοντας καθολικούς ναούς οι οποίοι είχαν επανδρωθεί με λατίνους ιερείς. Για περίπου 150 χρόνια οι Σανούδοι διοικούν την πανέμορφη αυτή περιοχή έως το 1383 οπότε μία Βερονέζικη οικογένεια, οι Κρίσπι, υπό την προστασία των Ενετών, θα αναλάβουν την εξουσία. Το 1536, στην διάρκεια του Ενετοτουρκικού πολέμου, ο περίφημος πειρατής Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσσα κατέκτησε αμαχητί τις Κυκλάδες και κατέστησε το δουκάτο φόρου υποτελές στους οθωμανούς έναντι 5.000 δουκάτων ετησίως διατηρώντας στην εξουσία της Νάξου (μαζί με τις Μήλο, Πάρο, Θήρα, Σύρο) τον δούκα Κρίσπι Τζοβάνι τον 4ο ενώ κατά τον ίδιο τρόπο διετήρησε τους λατίνους ηγεμόνες και στα άλλα νησιά. Συγκεκριμένα, η Αντίπαρος, η Ίος και η Ανάφη διοικούνται από την λατινική οικογένεια Πιζάνι, η Σέριφος από τους λατίνους Μιχιέλι, η Αμοργός και η Αστυπάλαια από τους Γκουερίνι, η Σίφνος και η μισή Κέα από τους Γκοζαντίνι και οι Ανδρος, Μύκονος και η άλλη μισή Κέα ανήκουν στον

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ζανφρανσίσκο Σομμαρίπα. Στην συνέχεια, κατά τον γνωστό ληστρικό και αχόρταγο τρόπο, όπως διδάσκει η τουρκική ιστορία, οι απαιτήσεις των οθωμανών αυξάνονταν συνεχώς διότι γι' αυτούς η δωροδοκία ή ρουσφέτι ή μπαχτσίσι είναι τρόπος ζωής. Ο Δούξ αναγκάζεται και αυξάνει διαρκώς τους φόρους για να ανταπεξέλθω στις απαιτήσεις των διαφόρων οθωμανών αξιωματούχων με αποτέλεσμα την δυσaréσκεια των Ελλήνων υπηκόων του. Η άσχημη αυτή κατάσταση συνεχίζεται ως το 1564 οπότε ο Τζιοβάνι πεθαίνει και αναλαμβάνει ο υιός του Γιάκομο ο 4ος. Στα δύο χρόνια της διοικήσεώς του η κατάσταση με τους Έλληνες ξέφυγε από κάθε έλεγχο. Η κυβέρνηση του Γιάκομο ήταν εντελώς άδικη και διεφθαρμένη ενώ οι οθωμανοί απαιτούν όλο και περισσότερα. Οι βαρύτατα φορολογούμενοι Έλληνες αρχίζουν να εξεγείρονται ενώ βέβαια και οι πράκτορες του Νάσι είχαν εντολή να χρηματοδοτούν και να υποκινούν εξεγέρσεις. Οι πράκτορες για τον κάθε Νάσι της διαχρονικής ιστορίας προκύπτουν εύκολα από τα μέλη των ντόπιων εβραϊκών κοινοτήτων. Ανέκαθεν, όπως σήμερα, έτσι τότε, έτσι και πάντα, οι απανταχού εβραίοι είναι στρατευμένοι και απόλυτα πειθαρχημένοι στην όποια ιουδαϊκή εξουσία με οποιοδήποτε τίμημα. Πόσο ακόμη πρέπει να τιμωρηθούν τα έθνη για να κατανοήσουν αυτή την τόσο άψογα παραλλαγμένη, ύπουλη, εθνοφθόρο και εθνοκτόνο πολιτική των απανταχού εβραίων;

Λίγο πριν τον θάνατο του Σουλεϊμάν, οι μέν Νάξιοι στέλνουν αντιπροσωπεία στον Σουλτάνο απαιτώντας αλλαγή κυβερνήτου οι δε Ανδρειώτες επαναστατούν εκδιώκουν τον κυβερνήτη τους και γαμπρό του Γιάκομο, τον Ζανφρανσίσκο Σομμαρίπα. Ο Γιάκομο φυσικά δεν έμεινε απαθής αλλά συνεκέντρωσε ρουσφέτι 12.000 δουκάτων το οποίο έστειλε στον Σουλτάνο για εξαγορά διατηρήσεως της θέσεώς του και αυτός λίγο αργότερα ταξιδεύει για Κωνσταντινούπολη.

Εκεί συλλαμβάνεται αμέσως και φυλακίζεται ενώ δεν είναι δύσκολο να δούμε τον Νάσι πίσω από αυτήν την εξέλιξη. Οι Κυκλαδίτες τώρα περιμένουν εναγωνίως την απόφασι του Σουλτάνου. Ακριβώς αυτή την κρίσιμη στιγμή που παίζεται η ηγεμονία των Κυκλάδων και την οποία διακαώς επιθυμεί ο Ιωσήφ, ξαφνικά ο Σουλεϊμάν, όλως συμπτωματικώς, πεθαίνει αφήνοντάς του τον δρόμο ανοικτό και τον Σελήμ να αποφασίση ηγεμόνα.... Και όλως συμπτωματικώς επελέγη, εν μέσω ταξιδιού, ο Νάσι ο οποίος θα ηγεμονεύη σε όλα τα παραπάνω νησιά συν την ακατοίκητη Δήλο! Ο επίσημος βαρύγδουπος τίτλος του ήταν ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ ΚΑΙ ΚΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ!!!

Δεν είναι δύσκολο να κατανοήσουμε τον εθνικό και πολιτικό λόγο για τον οποίο ο Νάσι ήθελε τις Κυκλάδες. Εγνώριζε άριστα την ποιότητα της στρατηγικής σημασίας του χώρου αυτού ο οποίος ελέγχει ουσιαστικά τον θαλάσσιο δρόμο προς και από τον Εύξεινο Πόντο αλλά και ελέγχει τον θαλάσσιο δρόμο Αφρικής Ευρώπης, από Θεσσαλονίκης μέχρι Παλαιστίνης που σχεδόν ήταν ήδη εβραϊκές περιοχές ...όλως συμπτωματικώς. Εκπληκτικός ο σχεδιασμός του Ιωσήφ για να ολοκληρωθή και εβραιοποιηθή ο θαλάσσιος αυτός εμπορικός δρόμος και προχωρεί υπομονετικά και σίγουρα ενώ ακόμη απαιτούνται η Κύπρος και η Κρήτη για την τελειώσή του. Αν παρατηρήσουμε τον χάρτη θα

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

καταλάβουμε ότι ο Νάσι σχεδίαζε το ισραηλιτικό τόξο το οποίο θα αποτελούσε αφ' ενός την πολύτιμη και προσοδοφόρα ασπίδα και προφυλακή του ισραήλ αλλά και σιγά σιγά τον περιορισμό και στραγγαλισμό του ζωτικού χώρου των Ελλήνων. Σχέδια παλαιά τα οποία επεξεργάζονται σήμερα οι αρρωστημένοι εγκέφαλοι υπερατλαντικών "αναλυτών" και τα εφαρμόζουν με διάφορους Κίσσιγκερ και Σόρος και "ντόπιους" εφιάλτες αξιωματούχους (όλως συμπτωματικώς όλοι ομοεθνείς του Νάσι). Δεν ευσταθεί η άποψις των εβραίων ή αργυρωνήτων ιστορικών οι οποίοι όπως πάντα επιθυμούν να αποκρύψουν και να καλύψουν την αλήθεια παραπλανώντας μας ότι οι λόγοι του Ιωσήφ ήταν οικονομικοί διότι αυτό ήτο δευτερεύον. Βέβαιον είναι ότι μόνο οικονομικό χάσιμο δεν θα είχε κανείς κατέχοντας τις πανέμορφες και πλουτοπαραγωγές Κυκλάδες.

Η τεραστίας στρατηγικής σημασίας αυτή περιοχή είχε επιλεγεί προσεκτικά από τον Ιωσήφ αλλά ο Σουλεϊμάν δεν ενέδιδε στις πιέσεις του προς εκχώρησιν αυτής της ηγεμονίας. Ο Σελήμ ο Αλκοολικός φυσικά ενέδωσε και για να κάνουν την συμφωνία να φανή θετική στους οθωμανούς και να μην δωθή δικαίωμα σχολιασμών, ο Νάσι υποχρεώνεται να πληρώνη φόρο υποτελείας 6.000 δουκάτα ετησίως από 5.000 που ήταν ως τότε.

Η εγκατάσταση του Δούκα Ιωσήφ έγινε στην Νάξο. Όπως είδαμε εγκατέλειψε τον Σελήμ στην Φιλιππούπολη περί τα μέσα Σεπτεμβρίου. Χρειάστηκε κάποιον χρόνο να επιστρέψη στην Κωνσταντινούπολη, να συγκεντρώση την οικοσκευή του, να τακτοποιήση τις επαγγελματικές του εκκρεμότητες, να πάρη την γυναίκα του και να ταξιδεύση για Νάξο. Θα έφθασε εκεί στις αρχές του χειμώνα. Κατοικία του ήταν η 4όροφη εξαιρετικά οχυρωμένη κατοικία των Σανούδων, με καταπληκτική θέα, στη αρχαία ακρόπολη. Υπήρχε αξιωματικός υπεύθυνος της κατοικίας κάστρου και γύρω του το επιτελείο (οι απανωκονηγάροι) οι οποίοι και θα προετοίμασαν κάποιου είδους μεγαλειώδη υποδοχή.

Από τις πρώτες ημέρες ο δούξ διαπιστώνει με απογοήτευση ότι η κατάσταση δεν είναι η επιθυμητή. Αν και ο νόμος απαγόρευε στους μουσουλμάνους να κατοικούν στα νησιά, το δουκάτο ήταν υπό στρατιωτική κατοχή και ο πληθυσμός υπέφερε τα πάνδεινα από τους άρπαγες και αχόρταγους οθωμανούς στρατιώτες. Οι οπαδοί του Κρίσπι κρατούσαν την φρουρά σε διαρκή επαγρύπνηση και αποτελούσαν διαρκή απειλή.

Από την άλλη μεριά, περνά κάποιος χρόνος μέχρι να συνειδητοποιήσουν οι ντόπιοι Έλληνες την φυλετική καταγωγή του αφεντικού τους. Αρχέγονες μνήμες ξυπνούν και αρχέτυπα πιστώματα ταραίζουν τις ψυχές των νησιωτών. Ήταν οι εποχές που ο τοκογλύφος τύπου Ρότσιλντ δεν λεγόταν "διεθνής τραπεζίτης", δεν γινόταν καταστρεπτικοί σεισμοί με απ' ευθείας τηλεοπτική σύνδεση και Ακούτ και Εμάκ, δεν υπήρχε χόλλυγουντ με πληθώρα "ολοκαυτωματικών" ταινιών και δεν υπήρχαν ΗΠΑ της Ολμπράιτ και του Κοέν με χιλιάδες βομβαρδιστικά και πολλά αεροπλανοφόρα. Δεν υπήρχαν άγραφτοι νόμοι επιβολής λατρείας και απυροβλήτου του διεθνούς εβραίου με αποτέλεσμα οι νησιώτες να βράζουν από θυμό. Οι λίγες πληροφορίες που έχουμε από εκείνη την εποχή μιλούν για ανοικτά εκδηλωμένη αντιπάθεια των κατοίκων προς τον αφεντικό, πλήρη αποχή των κατοίκων από τις εκδηλώσεις που ο αφεντικός οργάνωνε και

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ακόμη ζωγραφισμένη αποστροφή στα πρόσωπα των κατοίκων όταν διεσταυρώνοντο με τους Νάσι. Δεν γνωρίζουμε αν εθεώρησε την εκεί παραμονή του επισφαλή ή αν απλώς δεν άντεχε τέτοιου είδους περιφρονητική ζωή ή ακόμη αν τα μεγαλεπίβολα σχέδιά του δεν του επέτρεπαν την εκεί παραμονή που είναι και το πιθανώτερο. Είναι γεγονός όμως ότι τα επόμενα 3 χρόνια ήταν αυτά που καθώρισαν τις τύχες πολλών και κυρίως της Κύπρου όπως θα δούμε.

μείωση των εξοπλισμών της Ελλάδος δεν θα ήτο ανησυχητική εάν δεν εσυνοδεύετο από γενική μείωση της μαχητικής ικανότητας και ηθικού του στρατού αλλά και από άλλες μειώσεις. Δηλαδή μείωση της ελληνογνωσίας, μείωση της ιστορικής γνώσεως, μείωση της ελληνικής γλώσσας, μείωση της εθνικής κυριαρχίας με περίεργα ανοίγματα συνόρων, μείωση οικονομικής κυριαρχίας με ξεπούλημα όλων των πλουτοπαραγωγών πόρων και των μονοπωλίων, μείωση εθνισμού, μείωση εθνικών αντανάκλαστικών, μείωση αξιών, μείωση πνεύματος, μείωση ηθικής, μείωση παιδείας, μείωση κοινωνικών και οικογενειακών δεσμών, μείωση γενικά της ελληνικής ανθρωπότητας...

Και λέμε μείωση για να μην πούμε εξαφάνιση και φανεί στους αδαείς υπερβολή. Και η Κύπρος όμως ακολουθεί πιστά αυτή την παρακμή, αφού η ποιότης των εκεί πολιτικών δεν είναι και πολύ καλύτερη των Ελλαδιτών. Μάλλον τραγικότερη είναι...

Με τέτοιες πλήρως παρακμιακές προϋποθέσεις και τραγική κατάπτωση στο εθνικό κέντρο ΔΕΝ υπάρχει περίπτωση προόδου στην περιφέρεια και μάλιστα στο Κυπριακό. Οι μπουρδες για ενιαίο αμυντικό δόγμα δεν είναι τίποτε παραπάνω από παιδικά παραμύθια που απευθύνονται σε άτομα μη διαθέτοντα το ελάχιστο ποσόν κριτικής ικανότητας (κομματόσκυλα ας πούμε). Εκτός αν πρόοδο εννοούμε την διχοτόμηση... Ειδικά τώρα που έγινε ευρέως γνωστό ότι η Κύπρος πλέει πάνω στο πετρέλαιο και είναι το Κουβέιτ της Ανατολικής Μεσογείου.... αλλά και τόσο κοντά στην ...γη της επαγγελίας...

Η εξιστόρησης των γεγονότων και του παρασκήνιου που ωδήγησε στον πόλεμο του 1570 συνεχίζεται και καταδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο, οι διαχρονικές δυνάμεις του σιωνισμού τότε, επέτυχαν την άλωση της Κύπρου.

Επί Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπούς ήταν όντως πανίσχυρος ο Ιωσήφ Νάσι. Είχε δε τον απαιτούμενο χρόνο, τα απαιτούμενα μέσα και την απαιτούμενη πονηριά για να σχεδιάσει επιτυχώς τα μετά Σουλεϊμάν βήματά του αφού, ως άριστος ραδιούργος, κατήντησε εξαρτημένο στις ορέξεις του τον διάδοχο Σελήμ τον Αλκοολικό. Μετά λοιπόν τον περίεργο θάνατο του Σουλεϊμάν και την άνοδο στον θώκο του Σελήμ, δεν υπάρχουν δυνατά λόγια για να περιγράψω κανείς την Παντοδυναμία του Νάσι. Η Αυτοκρατορία ήταν κυριολεκτικά στα χέρια του. Από αυτόν περνούσε η κάθε μεγάλη απόφασις και η κάθε συνθήκη. Είχε ανοικτά όλα τα μέτωπα και δούλευε σε όλες τις σκακιέρες. Απομυζούσε για λογαριασμό του και του λαού του τον πλούτο των Οθωμανών οι οποίοι ούτως ή άλλως ήταν ανίκανοι να τον εκμεταλλευθούν (ακριβώς σαν την σημερινή οθωμανίζουσα Ελλάδα). Ελειτούργη ως επίσημο ιδιωτικό υπουργείο εξωτερικών και οι αποφάσεις του έκριναν μακροπρόθεσμα την τύχη των Οθωμανών (κάτι σαν το σημερινό

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ιδιωτικό ΥΠΕΞ των Ωλμπράιτ, Χόλμπρουκ, Κίσσινγκερ, Σόρος). Η συμπεριφορά του ΕΠΡΕΠΕ να αποτελέσει πυξίδα εκτενών και ενδελεχών μελετών για όλους τους πολιτικούς, διπλωματικούς, στρατιωτικούς και νέους ιστορικούς. Αντ' αυτού όμως, οι διάφοροι ιστορικοί, από αυτούς που υπηρετούν το οικονομικοπολιτικοακαδημαϊκό κατεστημένο, ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ να εξετάσουν καν τον όχι και εντελώς παρασκηνιακό ρόλο του Νάσι. Οι δε εβραίοι ιστορικοί, (Μπάτο Γιομτόμπ, Αβραάμ Γκαλάντε, Μ. Λεβύ, Χ. Χίρσμπεργκ, Ντ. Κάουφμαν, Σ. Κόν, Τζ. Κλάουσνερ, Τζ. Μπαρσλάβσκι, Σέσιλ Ρόθ κλπ κλπ), όταν αυτοί επέλεξαν, ανεφέρθησαν εκτενώς στο θέμα. Ιδού η αντίφασις. Οι εβραίοι ιστορικοί γράφουν κάτι ενώ οι ιστορικοί των Εθνών, έχοντας τρομοκρατηθεί από την επίπλαστη αγριάδα του παγκοσμίου σιωνισμού, ΔΕΝ τολμούν να ενημερώσουν τους λαούς για τις πραγματικές διαστάσεις και παραμέτρους των πολιτικών καταστάσεων οι οποίες στο κάτω κάτω έφεραν τον πλανήτη στην σημερινή απόγνωση του. Αφού λοιπόν οι ιστορικοί κυρίως, αρνούνται να ενημερώσουν τον λαό για καταστάσεις που συνέβησαν 500 - 1500 έτη πριν, είναι δυνατόν να μπορέσει κανείς να διανοηθεί ότι θα μας ενημερώσουν για σημερινές καταστάσεις; Φυσικά όχι λόγω ελλείψεως στοιχειώδους ανδρισμού. Πρέπει να γίνη συνείδησις σε όλους και πρέπει όλοι να διαλαλήσουν ότι οι ιστορικοί του κατεστημένου είναι οι ΕΥΝΟΥΧΟΙ της Ιστορικής επιστήμης. Είναι οι δούλοι του κατεστημένου και νεροκουβαλητές των πιο απανθρώπων και λειψεγκεφάλων εξουσιαστικών κέντρων. Έναντι αμοιβής φυσικά. Και το πιο απογοητευτικό για τους λαούς είναι πως ότι ισχύει για τους ιστορικούς ισχύει για τους (ψευδο)πολιτικούς εις την νιοστή. Με τέτοιους λοιπόν ανάνδρους σφουγγοκωληρούς έχει σχεδόν επιτευχθεί η μονοφυλετική οικονομικοπολιτική δικτατορία στον πλανήτη. Αρωγοί δε οι άνθρωποι του πνεύματος(;) και του οινόπνευματος.

Όσον δε αφορά το οινόπνευμα, ο Ιωσήφ είχε την μερίδα του λέοντος. Στο προηγούμενο τεύχος είδαμε τον τρόπο με τον οποίο επλούτισε μεταφέροντας οίνους μέσω Μολδαβίας (1.000 βαρέλια μόνο από Κρήτη) και όταν του εναντιώθηκε ο μεγάλος βεζύρης Αλή, το 1561, όλως συμπτωματικώς ...πέθανε. Η αποκλειστικότητα οίνου όμως έρχεται, όπως εύκολα μαντεύει κανείς, μετά την ενθρόνιση του Σελήμ. Πράγματι, το 1568, οι αξιωματούχοι της Αυτοκρατορίας διατάσσονται να επιτρέπουν αποκλειστικά και μόνο την διακίνηση των οίνων του Νάσι στην Αυτοκρατορία και να θεωρήσουν άκυρη κάθε άλλη συμφωνία!!! Επειδή όμως, από τα μέσα του 1567 και εντεύθεν, ο Νάσι ουσιαστικά διοικούσε την Οθωμανική Αυτοκρατορία, αυτό δεν του ήταν αρκετό. Έτσι, σε λίγο, αναλαμβάνει να εκτελωνίζει αυτός όλα τα εισαγόμενα κρασιά με προμήθεια 10% και να αποδίδει στην Αυτοκρατορία 2.000 δουκάτα ετησίως. Οι υπάλληλοί του ανέβαιναν σε όλα τα ξένα πλοία, μετρούσαν το φορτίο και επί τόπου αφαιρούσαν τα ποσοστά τους. Όλοι οι πλοιοκτήτες όλων των χωρών ε γνώριζαν πλέον την δύναμη του Ιωσήφ και το όνομά του σαν θρύλος ταξίδευε με τα ξένα πλοία παντού. Τα κέρδη του ήταν τεράστια και πρέπει κάποιος να αναλογισθεί το τί εσήμαινε οίνος εκείνη την εποχή. Ήταν είδος πρώτης ανάγκης ακόμη και για τα φτωχότερα νοικοκυριά. Σαν το ψωμί. Έτσι, με Σουλτανικό φερμάνι και χωρίς σκληρή εργασία καθιερώθηκε το μονοπώλιο του Ιωσήφ μετά το 1567.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Εκτός του εκτελωνισμού οίνου, η οικονομικές του δραστηριότητες το 1567 επεκτείνονται, πάλι με σουλτανικό φερμάνι, στην Πολωνία.

Καταφέρνει καί πείθει τον Πολωνό Αυτοκράτορα Σιγισμούνδο ότι κινδυνεύει από τον Αυστροουγγρικό επεκτατισμό και ότι η συμμαχία του με την Οθωμανική Αυτοκρατορία θα αποτελούσε λύση. Σαν ανταμοιβή αυτών των υπηρεσιών παίρνει ο ίδιος άδεια αφορολόγητης αποκλειστικότητας εισαγωγών οίνου, κηρού και άλλων αγαθών για μία πενταετία. Αυτό το εμπόριο, σύντομα απέφερε τεράστια κέρδη στον Ιωσήφ σε σημείο που ο ίδιος πλέον να καθορίζει στην Πολωνία τους όρους των συμφωνιών αλλά και να δανείση στον Σιγισμούνδο το τεράστιο ποσόν των 150.000 δουκάτων καθιστώντας τον τοιουτοτρόπως οικονομικώς εξαρτημένο. Το πρώτο αίτημα του Ιωσήφ μετά την οικονομική άλωση της Πολωνίας ήταν η εξασφάλισης προνομίων για τους εκεί εβραίους. Κατ' αυτόν τον απότομο τρόπο τα έθνη ξαφνικά αιχμαλωτίζονται....

Αξίζει να σημειωθεί ένα γεγονός το οποίον συνέβη λίγο μετά την ενθρόνιση του Σελήμ του Αλκοολικού και που αποδεικνύει και τεκμηριώνει την ισχύ του Ιωσήφ Νάσι στην Υψηλή Πύλη και φαίνεται ότι ήταν κοινό μυστικό στην Κωνσταντινούπολη πως ο Σελήμ ήταν πιόνι στα χέρια του Ιωσήφ.

Μετά την εκάστοτε ενθρόνιση νέου Αυτοκράτορος, ο Ορθόδοξος Πατριάρχης επαρουσίαζετο με τα ανάλογα δώρα (ρουσφέτια) και παρακαλούσε την επιβεβαίωση των γνωστών Προνομίων. Στην συγκεκριμένη περίπτωση, ο Πατριάρχης επαρουσιάσθη στον Ιωσήφ Νάσι με δώρο 1.000 λίρες και τον παρεκάλεσε να μεσολαβήσει για την επιβεβαίωση των Προνομίων. Φυσικά ο Νάσι δεν είχε κανένα πρόβλημα να διεκπεραιώσει την υπόθεση και να εξασφαλίσει τις απαιτούμενες υπογραφές. Υπάρχει το κείμενο κάποιου τότε ραββίνου της Θεσσαλονίκης ονόματι Μοσέ Αλμοσνίνο, ο οποίος συμπτωματικώς ήτο παρών όταν ο Πατριάρχης ξανασυνήντησε τον Ιωσήφ για να παραλάβει την επιβεβαίωση. Ήταν τόση η χαρά του Πατριάρχη, λέει ο ραββίνος, που έσκυψε να φιλήσει το χέρι του Ιωσήφ. Αυτός όμως δεν τον άφησε και απλώς έλαβε με ευχαρίστηση την ...προμήθειά του.

Οι δραστηριότητες αυτές δεν περνούν απαρατήρητες από τους πρέσβεις των Ευρωπαίων και μάλιστα των Ενετών οι οποίοι διαρκώς ενημερώνουν τις κυβερνήσεις τους. Οι ίδιοι υποστηρίζουν τον εχθρό του Ιωσήφ τον μεγάλο βεζύρη Μεχμέτ Σόκολι διότι όλοι αισθάνονται ως εχθρό τους τον Νάσι. Επαναλαμβάνουμε πάλι ότι ο Νάσι, μέσω των απανταχού πρακτορείων των εταιρειών του, μέσω των απανταχού εβραϊκών κοινοτήτων και μέσω των απανταχού εβραίων που υπηρετούσαν ως γιατροί, μεταφρασταί κλπ στις διάφορες Αυλές, είχε αναπτύξει το τελειότερο κατασκοπευτικό δίκτυο γνωρίζοντας από πρώτο χέρι πράγματα που οι επίσημοι πρόξενοι τα μάθαιναν πολύ αργότερα. Έτσι, όλοι οι πρόξενοι ευρίσκοντο διαρκώς εκτεθιμένοι αλλά σαν έξυπνοι άνθρωποι εγνώριζαν πολύ καλά την αιτία της κακοδαιμονίας των. Ο αγών ανάμεσα στον Μεχμέτ Σόκολι και τον Νάσι ήταν άνισος. Ο Ιωσήφ, παμπόνηρος ραδιούργος, ήταν καλυμμένος από παντού μέσα στην Υψηλή Πύλη και είχε την εύνοια των κυριωτέρων αξιωματούχων. Ασχέτο αν ο Νάσι εργαζόταν για το συμφέρον του περισσότερο παρά για το συμφέρον των Οθωμανών. Ο

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Σόκολι επιθυμούσε συμμαχία με την Γαλλία και την Βενετία και επιθυμούσε εξόντωση των Ισπανών. Αν εξόντωναν τους Ισπανούς, οι σύμμαχοι και ομόθρησκοί τους Αραβες θα κατακτούσαν την Ισπανία και έτσι ο Νότος της Ευρώπης και η Μεσόγειος θα γινόταν σχεδόν Οθωμανικά εδάφη και θάλασσες αφού όλοι μαζί θα εξουδετέρωναν τους Βενετούς. Η ισχύς των Οθωμανών θα ήτο τεραστία. Ο Νάσι όμως είχε άλλες βλέψεις. Επίστευε ότι το μέλλον είναι η Βόρεια Ευρώπη και εκεί ήθελε να βάλει τα στοιχήματά του. Ήδη η Πολωνία αποτελούσε, όπως είδαμε, μέρος αυτού του παιχνιδιού. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο ίδιος και η παρέα του εδημιούργησαν την Χριστιανική Μεταρρύθμιση στην Βόρειο και Κεντρική Ευρώπη με τους Διαμαρτυρομένους και τον Καλβίνο όπως ήδη έχουμε εξετάσει σε προηγούμενο τεύχος. Η θέσις αυτή του Νάσι έγινε όπως ήταν φυσικό, και θέσις της Αυτοκρατορίας. Πιό συγκεκριμένα, είδαμε ότι ο Σουλεϊμάν απέθανε στην Ουγγαρία κατά την διάρκεια του πολέμου. Όταν ανέλαβε ο Σελήμ, δηλαδή ουσιαστικά ο Νάσι, ο πόλεμος ήτο περιττός σύμφωνα με την Βορειοευρωπαϊκή πολιτική του. Με την ευκαιρία των εθιμοτυπικών συγχαρητηρίων του Γερμανού αυτοκράτορος των Αψβούργων Μαξιμιλιανού προς τον Σελήμ για την ενθρόνισή του, προτείνουν οι Αψβούργοι ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις τις οποίες αποδέχεται ο Ιωσήφ, για λογαριασμό του Σελήμ. Η ειρηνευτική αντιπροσωπεία των Αψβούργων, με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Βεράντιο, καταφθάνει το καλοκαίρι του 1567 στην Κωνσταντινούπολη και δίδει τα πρέποντα δώρα (ρουσφέτια) στον Ιωσήφ και την παρέα του. Στην αρχή αυτής της εξιστορήσεως είδαμε ότι ο Ιωσήφ ήταν παιδικός φίλος του Μαξιμιλιανού και μάλιστα ο τελευταίος τον έχρισε ιππότη (χωρίς να γνωρίζουμε πόσο εκόστισε). Η ειρηνευτική διαδικασία λοιπόν ήτο και αποτέλεσμα αυτής της λυκοφιλίας σε συνάρτηση με το βορειοευρωπαϊκό σχέδιο του Ιωσήφ.

Τελικώς, τον Φεβρουάριο του 1568 η ανακωχή και οκταετής ειρήνη υπεγράφη και Ιωσήφ Νάσι επέρασε και στην μισθοδοσία των Αψβούργων.

Το 1568 όμως είναι το έτος με τις εκπλήξεις. Ο Ιωσήφ, με μία μόνο κίνηση στην σκακιέρα της διπλωματίας, αποδεικνύει στον Σελήμ την ισχύ την δική του και των εβραίων και θέτει εκτός μάχης το επιχείρημα του Σόκολι Τουρκία-Γαλλία=συμμαχία εναντίον των Ισπανών. Διότι ο Ιωσήφ γνωρίζει από πρώτο χέρι πως η οικονομική ισχύς των Ισπανών προέρχεται από το εμπόριο με έδρα την Αμβέρσα και τις Κάτω Χώρες. Εξ άλλου, οι πολυπληθείς εβραίοι της περιοχής υποφέρουν από τον Ισπανικό καθολικισμό και την Ιερά Εξέταση. Εκεί, μέσω των πρακτόρων του των κρυφοεβραίων έχει ήδη δημιουργήσει το καλβινιστικό κίνημα το οποίο λειτουργεί σαν ανοικτή πληγή στα πλευρά των Ισπανών. Ήδη από το 1555 οι Ισπανοί απεκεφάλισαν δύο αποσχιστικούς Δούκες (Χορν και Έγκμοντ) και έθεσαν εκτός νόμου τον Γουλιέλμο τον Σιωπηλό, Δούκα της Οράγγης. Όπως ...συμπτωματικώς λοιπόν ξεσπά επανάστασις στην Ολλανδία με αίτημα την απόσχιση από την Ισπανία. Αυτό το κίνημα αν επιτύχει θα σημαίνει την έξωση του καθολικισμού από την περιοχή, την πλήρη διοίκηση της περιοχής από εβραίους, την πλήρη αποδυνάμωση της Ισπανίας και άρα καθιστώντας μη χρήσιμη την συμμαχία με Γαλλία. Εξ άλλου επιβάλλοντας τον Καλβινισμό ή προτεσταντισμό στην περιοχή είναι

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

σαν να δημιουργούνται τεχνητοί ιουδαίοι μιάς και αυτά τα δόγματα είναι ουσιαστικά ιουδαϊσμός με ολίγο χριστό.

Το 1568, ο Δούξ της Οράγγης ξεκινά την επανάσταση και ο ίδιος το 1569, όταν οι Ισπανοί ξεσπούν σε αντίποινα, στέλνει απελπισμένο γράμμα στον Νάσι ζητώντας Οθωμανική υποστήριξη. Ο Ιωσήφ, με κάθε τρόπο ενισχύει την επανάσταση. Ο ιστορικός εκείνης της εποχής, Στράντα, αναφέρει ότι διαβάσθηκε η απάντηση του Ιωσήφ στην οποία βεβαίωνε την πίεση που θα εδέχετο η Ισπανία μέσω Οθωμανών, αρκεί να εσυνεχίζετο η επανάσταση. Όπερ και εγένετο. Στην φάση αυτή της επαναστάσεως, ο Μεχμέτ Σόκολι, σαν έξυπνος άνθρωπος, κατανοεί την παγίδα του Νάσι και αναγκάζεται να παίξει το ίδιο παιχνίδι ώστε η απογύμνωση της Ισπανίας να φανή και δικό του έργο. Στέλνει κι αυτός με την σειρά του επιβεβαιώσεις υποστηρίξεως στον Δούκα της Οράγγης και τον παρακινεί να μην ενδώσει στις διαπραγματεύσεις με τους Ισπανούς δίδοντας έμφαση στην στρατιωτική ισχύ των Οθωμανών. Όμως, όταν οι Ισπανοί εξήτησαν συμμαχία με τους Οθωμανούς, ο Σόκολι επέμενε να συμπεριλαμβάνεται όρος για ανεξαρτησία των Κάτω Χωρών, πράγμα που έκανε τους Ισπανούς να απορρίψουν την ιδέα συμμαχίας. Τελικώς, με την επέμβαση του νέου κυβερνήτου, Δον Ζουάν του Αυστριακού, επέρχεται συμφωνία (της Ουτρέχτης) η οποία καθορίζει ουσιαστικά την απόσχιση της Ολλανδίας και πλήρη αποχώρηση των Ισπανών (1595). **Ο Ιωσήφ Νάσι θα έπρεπε να θεωρείται ο πατέρας της ανεξαρτησίας (ανεξαρτησία από Ισπανία αλλά υποταγή στον σιωνισμό) των Κάτω Χωρών και το άγαλμά του θα έπρεπε να υπάρχει σε όλες τις πρωτεύουσες αυτών των χωρών.** Η δε ιστορία αυτών των χωρών θα ξεκινούσε από αυτόν και την παρέα του. Όμως το να διδάσκει τέτοιες ιστορίες οι οποίες ουσιαστικά είναι συνωμοσιολογίες, θα ήταν αφυπνιστικό για τα έθνη διότι θα μάθαιναν ακριβώς αυτά που οι δυνάμεις του σιωνισμού κρατούν με κάθε θυσία μυστικά ή απόμακρα. *Ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο ο Ιωσήφ Νάσι βρίσκεται στην τεχνητή αφάνεια.* Και οι συμπατριώτες του, άριστοι γνώστες των διδαγμάτων του, επαναλαμβάνουν και ξαναεπαναλαμβάνουν την ιστορία ενώ οι ξεπουλημένοι ιστορικοί των εθνών, μας κοιμίζουν και μας ξανακοιμίζουν. Και εύκολα λοιδορούν και κατηγορούν ως αντισημίτη όποιον ομολογεί τα σιωνιστικά άρρητα.

Στην πολιτική αποδυναμώσεως του Νότου, ο Νάσι στρέφεται τώρα ανοικτά κατά της Γαλλίας ενεργοποιώντας την δυναμική της οικονομικής εξαρτήσεως. Το περίφημο χρέος του Γάλλου Αυτοκράτορα προς αυτόν, αποτελεί τον καταλύτη διαλύσεως της πολυετούς Γαλλοτουρκικής φιλίας. Όπως είδαμε (ΤΕΥΧΟΣ 21), ο Ιωσήφ μετέφερε το πρόβλημα από δικό του σε πρόβλημα των Οθωμανών. Διότι, οι φόροι που ο Ιωσήφ χρωστούσε έφθασαν στα ύψη και τυπικά έδειχνε ανήμπορος να πληρώσει αν δεν έπαιρνε χρήματα από τους Γάλλους. Οργάνωσε ο ίδιος τον εξευτελισμό των Γάλλων. Ο εξευτελισμός όπως τον εννοούν οι δυτικοί δεν έχει να κάνει τίποτε με τον εξευτελισμό στο οθωμανικό περιβάλλον. Οι αγριοβάρβαροι μογγολογενείς, έχουν αναπτύξει αξεπέραστη ειδικότητα σε βαρβαρισμούς κάθε είδους. Τέλος πάντων, δεν έχουμε πηγές να αναφέρουν το τι είδους εξευτελισμούς και κάθε είδους βαρβαρισμού υπέστη ο ταλαίπωρος Γάλλος πρέβυς ο οποίος κάποια στιγμή κατάφερε να διαμηνύσει στον Γάλλο Αυτοκράτορα ότι "ποτέ

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

κανείς από τους υπηρέτες σου δεν υπέστη τέτοια μεταχείριση". Ο τάλας εσύρθη σε τουρκικό δικαστήριο (τουρκική δικαιοσύνη=σχήμα οξύμωρον) και τον ανάγκασαν να αποδεχθή το χρέος των Γάλλων προς τον Νάσι. Θα υπέστη προφανώς τα πάνδεινα ώστε να αναγκασθή να συμφωνήση με τους Οθωμανούς ότι ο καλύτερος τρόπος αποπληρωμής είναι η κατάληψις όλων των Γαλλικών πλοίων στην Ανατολή και αφαίρεσις των αγαθών μέχρις ότου συμπληρωθή το ποσόν του χρέους.

Η πρωτοφανής αυτή τιμωρία των Γάλλων, πέρα από τον ιουδαιογενή σαδισμό της, δείχνει ξεκάθαρα την θλιβερή πλέον κατάντια της οθωμανικής Αυλής. Μία κατάντια που την χρωστούν στον Νάσι και που από την οποία ποτέ πλέον δεν ανένηψαν. Με συνοπτικές διαδικασίες, ο Νάσι καταργεί την 35ετή συνθήκη του 1535 Τουρκίας-Γαλλίας περί ελευθέρου ναυσιπλοΐας στην Ανατολή. Κάποια στιγμή κατά το σωτήριο έτος 1568, εκδίδεται σουλτανικό φερμάνι το οποίο διατάσσει την αφαίρεση του 1/3 των εμπορευμάτων κάθε πλοίου υπό Γαλλική σημαία. Τα πλοία του Νάσι, με μισθοφορικά δικά του πληρώματα, ενεργοποιούν το φερμάνι αρχίζοντας από την Αλεξάνδρεια η οποία είχε τον πιο πολυάσχολο λιμένα. Εδώ τώρα εκτυλίσσεται το θέατρο του παραλόγου. Οι ξένοι έμποροι, διαφόρων σημαίων και εθνικοτήτων, θύματα της αγραμματοσύνης των εκτελωνιστών οι οποίοι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν σημαίες, κατάσχουν το 1/3 από τους πάντες και τα πάντα. Οι ξένες κοινότητες βράζουν και βρίσκονται σε απόγνωση. Έκτακτο φερμάνι τον Δεκέμβριο του 1568 προσπαθεί να ξεκαθαρίσει το τοπίο. Πλοία αλλάζουν σημαίες για να μην φαίνονται Γαλλικά ενώ οι Γάλλοι έμποροι σαν κεραυνόπληκτοι προσπαθούν να καταλάβουν τι έγινε. Εν τω μεταξύ, το πλιάτσικο στην Αλεξάνδρεια συνεχίζεται ενώ ο Αιγύπτιος Πασάς έχει τσεπώσει παράνομα κάπου 40.000 δουκάτα και φυσικά δεν επιθυμεί να τερματισθούν οι κατασχέσεις. Ο Νάσι, προσπαθεί να εφαρμόσει το φερμάνι στην Τρίπολη και την Αλγερία, οι Γάλλοι το μαθαίνουν και μεταφέρουν τα πλοία και τους εμπορικούς σταθμούς τους στην Κύπρο. Οι εμπορικές κοινότητες στην Μεσόγειο είναι στα πρόθυρα νευρικής κρίσεως. Τότε οι Γάλλοι αφυπνίζονται, παίρνουν πρωτοβουλία και με σύμμαχο τον Σόκολι, υπέρμαχο της τουρκογαλλικής συμμαχίας και αρχίζουν την αντεπίθεσή τους.

Οι ενασχολήσεις του Νάσι όμως με Γάλλους, Γερμανούς, Πολωνούς, Ισπανούς, Ολλανδούς κλπ δεν τον απερόφησαν από την προστασία των εβραϊκών κοινοτήτων και μάλιστα της κυριότερας εξ αυτών στην Θεσσαλονίκη. Η κοινότης της Θεσσαλονίκης, αρχές του 1568 περνούσε άλλη μία θανατηφόρο επιδημία χολέρας. Το χειρότερο κακό γι' αυτούς όμως δεν ήταν τόσο η χολέρα όσο το ότι εκάηκε σε πυρκαϊά το 1545 το σουλτανικό φερμάνι του 1537 του Σουλεϊμάν που έδιδε μοναδικά προνόμια στην κοινότητα Θεσσαλονίκης. Από τό 1545 η κοινότης επεδόθη σε μεγάλο αγώνα προκειμένου να εξασφαλίσει εκ νέου αυτά που θεωρούσε δικαίωμά της. Και καλύτερη ευκαιρία από το 1568 δεν υπήρχε. Πράγματι, στις 15 Φεβρουαρίου του 1568, με ρουσφέτι 300.000 άσπρων, η κοινότης εκηρύχθη Μουσελεμλίκι, δηλαδή αυτόνομη και αφορολόγητη. Ο ραββίνος Αλμοσνίνο, επι κεφαλής της αποστολής στον Σουλτάνο, επέστρεψε στην Θεσσαλονίκη σαν θριαμβευτής και επραγματοποίησε ευχαριστήριο θεία λειτουργία στην οποία εμνημόνευσε 12 άτομα τα οποία υπήρξαν οι κύριοι συνετελεσταιί

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

της λήψεως του φερμανιού επιβεβαιώσεως των παλαιών προνομίων. Από αυτά τα ονόματα, φυσικά πρώτο και καλύτερο ήταν αυτό του Ιωσήφ Νάσι. **Με τέτοιους τρόπους έγινε τότε εβραϊκή η Θεσσαλονίκη....**

Ενώ όλα αυτά τα συγκλονιστικά συμβαίνουν το 1568 στην Ευρώπη εξ αιτίας κυρίως του Νάσι, οι διάφοροι άσχετοι και περιέργα ανιστόρητοι ιστορικοί τολμούν να ισχυρισθούν ότι ακριβώς τότε, το 1568, στο κορύφωμα της εβραϊκής παντοδυναμίας, υπήρχε αντισημιτικό κλίμα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Εδώ ισχύει η λαϊκή παροιμία "σε δέρνει ο εβραίος και φωνάζει και βοήθεια". Αυτό το βασίζουν στο ότι εξεδόθη Σουλτανικό φερμάνι το οποίο καθώριζε την ενδυμασία Οθωμανών και ραγιάδων. Το πόσο εξευτελισμένοι και πουλημένοι είναι οι διάφοροι ιστορικοί της εποχής μας μπορεί κανείς να το κατανοήσει σ' αυτό ακριβώς το σημείο. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι το Σουλτανικό αυτό φερμάνι είναι πράξις αντισημιτισμού (!!!) αποσιωπώντας το **ότι εκείνη την εποχή η Αυτοκρατορία ήταν διοικούμενη από εβραίους** και ότι ΑΝ αυτό το φερμάνι κατάφεραν και το εξέδωσαν κάποιοι οθωμανοί πατριώτες ας πούμε, ήταν η πιο σπουδαία εθνική πράξις που μπόρεσαν, δηλαδή που τους επέτρεψαν να πραγματοποιήσουν. Τίποτε περισσότερο από κανένα τέτοιο φερμανάκι δεν μπορούσαν να επιτύχουν. Ήταν δέμιοι των ορέξεων του Ιωσήφ. Το οποίο φερμάνι στο κάτωκάτω αφορούσε και τους χριστιανούς οι οποίοι ήσαν και πολυπληθέστεροι. Εξ άλλου ο αντισημιτισμός λόγω εμφανίσεως καθόλου δεν μας πείθει. Όλοι είμεθα μάρτυρες εβραίων οι οποίοι θέλουν να ξεχωρίζουν είτε φορώντας με τσιμπιδάκια κάτι σεμεδάκια στρόγγυλα στο κεφάλι τους είτε κάτι άλλοι που χειμώνα-καλοκαίρι φορούν κάτι μαύρα ρούχα και καπέλλα από όπου κρέμονται πλαγίως κάτι πολύ χαριτωμένες μπούκλες. Δηλαδή οι ίδιοι θέλουν να ξεχωρίζουν και ίσως οι ίδιοι προκάλεσαν την έκδοση του φερμανιού διότι ένοιωθαν δυνατοί και ήθελαν να ξεχωρίζουν από το πλήθος των απίστων γκογίμ. *Ας αφήσουν λοιπόν αυτά τα σαθρά επιχειρήματα περί αντισημιτισμού για τους αφελείς και ασχέτους ή για τους θλιβερούς οπαδούς του Συνασπισμού οι οποίοι μιλούν για αντισημιτισμό ακόμη κι αν χαλάση ο καιρός στο Ισραήλ.*

Η συνέχιση αυτής της ιστορίας γίνεται για να συνειδητοποιήσει ο κάθε νοήμων το μέγεθος και τον όγκο του παρασκηνίου το οποίο οδήγησε τον οθωμανικό στρατό εις την Κύπρο. Η Κύπρος ήταν στον σχεδιασμό του Νάσι και της οικογενείας του και το κίνητρο είναι γνωστό. Η Κύπρος ήταν και είναι το κλειδί του περάσματος της Ανατολικής Μεσογείου προς την Μέση Ανατολή, ήταν και είναι αυτάρκης σε ότι αφορά την συντήρηση πληθυσμού και θα απετέλη για πάντα ασφαλή χώρο διαβιώσεως εβραίων με ποιότητα ζωής άριστη. Η γεωγραφική της απομόνωσης εγγυάτο πολιτική ανεξαρτησία. Αυτά όλα συν το πετρέλαιο αποτελούν και τον λόγο της σημερινής κακοδαιμονίας της Κύπρου. Η ατυχία είναι ότι οι σημερινοί πολιτικοί και ακαδημαϊκοί που νομίζουν ότι προωθούν το Κυπριακό, στην ουσία προωθούν τους εαυτούς τους σε πλουσιώτερους χώρους δεξιώσεων προδίδοντας ταυτοχρόνως την Φυλή μας και τα Δίκαιά μας. Το νοητικό τους επίπεδο είναι τέτοιο που κάνουν τους εξουσιαστές να γελούν μαζί μας. Αυτοί οι άνθρωποι δεν κάνουν όχι για ηγέτες αλλά ούτε για βοηθοί σε πανηγύρια. Οι

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

εξουσιαστές όμως γνωρίζουν να πλανεύουν τους λαούς και εγκαθιστούν στις εξουσίες ανδρείκελα σαν αυτά που έχουμε τώρα ή σαν τον Σελήμ τον Μέθυσο τότε...

Το κατασκοπευτικό δίκτυο του Νάσι στην Κύπρο ήταν σε πλήρη ανάπτυξη. Ο ίδιος κατείχε τεράστιους αμπελώνες στο νησί και δεν έπαυε να τονίζει στο Αλκοολικό υποχείριό του ότι τα καλύτερα κρασιά προέρχονται απ' την Κύπρο. Ο Νάσι επιθυμεί διακαώς την Κύπρο ώστε να δημιουργήσει υποδομή οργανωμένης εβραϊκής μεταναστεύσεως με προοπτικές μονιμότητας των οικισμών και με εξασφαλισμένη ασφάλεια από επιδρομείς (κάτι αδύνατον για την Παλαιστίνη και φοβερά δύσκολο για τις ελληνικότατες Κυκλάδες) νομίζοντας ότι έδινε έτσι οριστική λύση στο εδαφικό τους πρόβλημα. Οι Ενετοί το ε γνώριζαν διότι ε γνώριζαν πολύ καλά τον τρόπο δράσεως του Νάσι ειδικά τώρα που τους είχε πάρει τις Κυκλάδες μέσα από τα χέρια τους και φυσικά τον είχαν κηρύξει εκτός νόμου. Εξ άλλου έχουμε αναφέρει σε προηγούμενη εξιστόρηση ότι ο Ιωσήφ ήδη είχε ζητήσει απ' αυτούς μία νήσο για εβραϊκή εγκατάσταση. Έχουμε μαρτυρία ότι οι Βενετοί έλαβαν κάποια μέτρα όταν αντελήφθησαν την ύπουλη δράσι των πρακτόρων του Ιωσήφ στην Κύπρο. Ο διοικητής της Αμμοχώστου διέταξε την σύλληψη κάποιων χριστιανών και εβραίων αλλά και πολλών εξισλαμισθέντων Κυπρίων οι οποίοι περιεφέροντο στην νήσο και έστελναν αναφορές στον Ζοάο Μιγκέζ ή Τζοβάνι Μιτσέζ ή Ιωσήφ Νάσι.

Επίσης οι Ενετοί ζήτησαν να μάθουν τον αριθμό των εβραίων στο Νησί. (Lamansky "secrets d' etat de Venice" σελ. 31). Είναι ενδιαφέρον το ότι γινόταν τόση φασαρία με τους πράκτορες αυτούς σε τόσο σύντομο χρόνο. Διότι ο ραββίνος του Πέζαρο Ελιγιά, στο ταξίδι προσκυνήματος προς Παλαιστίνη το 1563, βρήκε στην Αμμόχωστο 25 μόνο ευκατάστατες εβραϊκές οικογένειες με ωραία συναγωγή. Αν λέει αλήθεια, ο Νάσι εκινήθη δραστηρίως ώστε να στείλη στα επόμενα πέντε έτη αρκετούς δικούς του οι οποίοι να μπορέσουν να λειτουργήσουν ως αποσταθεροποιητικοί παράγοντες **(αργότερα βρήκαν τρόπο με ΕΟΚΑ Β κλπ να επιτύχουν το ίδιο πράγμα).**

Ο Ελιάζαρ Ασκενάζυ, γνωστός ταλμουδιστής και συγγραφέας, πολύ φανερά αναφέρεται στην φιλία του με τον Ιωσήφ και μάλιστα του αφιέρωσε ένα βιβλίο. Φανερά μιλά για γνωριμία μαζί του στην Κωνσταντινούπολη αλλά με πολύ λίγα λόγια και προφύλαξη μιλάει για τον κίνδυνο που πέρασε όταν ζούσε στην Κύπρο. Σαν απεσταλμένος του Ιωσήφ εκεί, σε συνεργασία με τους άλλους σταλμένους, είχαν την πεμπτοφαλαγγίτικη αποστολή να προϊδεάσουν τον κόσμο της Κύπρου για την επερχόμενη τουρκική κατάκτηση και να δημιουργήσουν αντιβενετικές αντιδράσεις. Η δημιουργία τέτοιου αποσταθεροποιητικού κλίματος αναταραχής και λαϊκής αντιδράσεως κατά των Ενετών ήταν απαραίτητη για την ομαλή κατάκτηση και εν συνεχεία εβραιοποίηση της Νήσου. Τελικά, οι Ενετοί μιλούσαν για προσπάθεια του Νάσι να δημιουργήσει επανάσταση στην Κύπρο προς όφελος των οθωμανών ενώ ο Ενετός πρέσβυς στην Κωνσταντινούπολη ισχυρίζετο ότι η κήρυξις πολέμου από Τουρκία προς Βενετία ήταν ήδη γραμμένη.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ενώ τελειώνει το 1568, οι Οθωμανοί εξ αιτίας του Νάσι έχουν ανοικτό οικονομικό πόλεμο με τους Γάλλους, θεωρούνται υπεύθυνοι και υποκινηταί της αποσχιστικής επαναστάσεως των Κάτω Χωρών εις βάρος της Ισπανίας και στέλνουν μηνύματα πολέμου στους Βενετούς για πόλεμο στην Κύπρο. Δηλαδή ο ευρωπαϊκός νότος είναι σε αναβρασμό ενώ ο βοράς ήταν ήρεμος μέχρι στιγμής. Με άλλα λόγια έχουμε πλήρη εφαρμογή του δόγματος της εξωτερικής πολιτικής του Ιωσήφ.

Μπαίνοντας όμως το 1569, όπως είναι αναμενόμενο να γίνη κάποια στιγμή, ξεσπούν οι αντιδράσεις και από μέρους των Γάλλων ειδικά αλλά κυρίως από μέρους των καθολικών γενικά. Είναι γεγονός ότι σε τέτοιες περιπτώσεις όπου παίζονται μεγάλα συμφέροντα, ο αντίκτυπος ή οι όποιες αντιδράσεις ακούγονται πολύ αργότερα. Είναι λογικό λοιπόν να αρχίσουν το 1569 διεθνείς αντιδράσεις στα σχέδια του Ιωσήφ. Ένα είναι βέβαιο. Ότι οι Δυτικοί, με την μεθοδικότητα και τον ορθολογισμό που τους διέκρινε και τους διακρίνει εστιάσθηκαν στο πρόβλημα και έκριναν εξ αρχής ένοχο τον Νάσι αλλά και το σύνολο περίπου των εβραίων διότι εγνώριζαν πολύ καλά το πως λειτουργούσε το διεθνές κοινοτικοεμπορικό κύκλωμά τους.

Όπως είδαμε λίγο πριν, οι πρώτοι που αντέδρσαν δυναμικά και μεθοδικά, εξασφαλίζοντας την συνεργασία του Μεγάλου Βεζύρη, ήταν οι Γάλλοι. Τον Μάρτιο του 1569, καταφθάνει στην Κωνσταντινούπολη ο Γάλλος θησαυροφύλαξ με δικαιοδοσίες πρέσβεως. Αρχίζουν σκληρές διαπραγματεύσεις τις οποίες είναι βέβαιο ότι ο Νάσι ανέμενε. Ακριβώς τώρα όμως που οι περιστάσεις απαιτούσαν εκ μέρους του Ιωσήφ κάθε εφεδρεία ικανότητας και ραδιουργίας, αλλά και συνεχή παρουσία στις διαπραγματευτικές συνεδριάσεις, συμβαίνει το γεγονός του θανάτου της πεθεράς και θείας του Ντόνα Γκρασίας Νάσι. Η γυναίκα αυτή, δεν ήταν απλώς μία δυναμική προσωπικότης. Ήταν η πιό ικανή εβραία της ιστορίας, με τρομερές ικανότητες, απaráμιλλο σθένος και αυστηρή σιωνιστική κατεύθυνση. Η ίδια εγαλούχησε τοιοιτοτρόπως την κόρη της αλλά και τον ίδιο τον Ιωσήφ. Όταν ο Ιωσήφ κατέκτησε τα κατά το δυνατόν υψηλότερα αξιώματα, αυτή επέρασε στο παρασκήνιο της πολιτικής. Μπορούμε όμως να την δούμε σαν την κινητήριο δύναμη πίσω από τον Ιωσήφ, σαν μία ακαταβλητή πηγή ενέργειας και ισορροπίας του με φανερά τα σημάδια της επιρροής επάνω του. Το κτύπημα ήταν μεγάλο τόσο για τον ίδιο όσο και για τις κοινότητες του λαού τους τις οποίες εστήριζε η γυναίκα αυτή. Ο Ιωσήφ προσπαθεί να συνέλθη όταν ένα ακόμη σκληρό κτύπημα τον περιμένει λίγες εβδομάδες αργότερα. Ο ασθενικός αδελφός του Σαμουήλ, ο αφανής αλλά και ο πιό έμπιστος βοηθός του πεθαίνει κι αυτός. Σε αυτήν ακριβώς την εποχή αποφασίζουν οι Γάλλοι να εντείνουν τις προσπάθειές τους. Η επιτυχία τους, με τον Ιωσήφ να παραπατάει προσωρινά, ήταν απόλυτη διότι τον Αύγουστο του 1569 εκδίδεται σουλτανικό φερμάνι το οποίο διατάσσει την παύση του μέτρου κατά των φορτίων των υπό Γαλλική σημαία πλοίων. Η ζημία για τον Ιωσήφ είναι καίρια διότι στο έγγραφο της νέας Γαλλοτουρκικής συνθήκης, ο Σουλτάνος **"εξέφραζε την λύπη του γιά το συμβάν διότι παρεσύρθη και επλανήθη από τον Δούκα της Νάξου"**. Αξίζει να σημειωθή ότι το κείμενο αυτής της συμφωνίας εγράφη στα εβραϊκά, πράγμα που δείχνει την επιρροή των εβραίων και στις δύο χώρες!!!

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Η συμφωνία με την Γαλλία εθεωρήθη προσωρινός θρίαμβος του Μεγάλου Βεζύρη Μεχμέτ Σόκολι ο οποίος την επέτυχε βασιζόμενος στο προσωπικό δράμα του Ιωσήφ. Καθόλου επιτυχής όμως διότι η συμφωνία ανανέωσε το εξοντωτικό για τους οθωμανούς καθεστώς των διομολογήσεων.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!
